

ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร
OPINIONS OF THE ADMINISTRATORS AND TEACHERS TOWARDS
THE ACADEMIC ADMINISTRATION OF PRIVATE
VOCATIONAL INDUSTRIAL SCHOOLS
IN BANGKOK

๐ ๐ ๐

นายจารุกิตต์ โกมุตแดง
MR. CHARRUKIT KOMUTDANG

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย

ฉบับที่..... สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เลขทะเบียน..... 29082 พ.ศ. 2540
ฉบับ, เดือน, ปี..... 18 พ.ย. 2540 ISBN 974-622-028-4

ลิขสิทธิ์เป็นของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

**OPINIONS OF THE ADMINISTRATORS AND TEACHERS TOWARDS
THE ACADEMIC ADMINISTRATION OF PRIVATE
VOCATIONAL INDUSTRIAL SCHOOLS
IN BANGKOK**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

1997

ISBN 974-622-028-6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหาร
งานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภท
ช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร

นักศึกษา

นายจารุกิตต์ โกมุตแดง

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

อาจารย์อจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.สวัสดิ์ อุดมโกชน์

ดร.มานิต บุญประเสริฐ

ระดับการศึกษา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
บริหารอาชีวศึกษา

ภาควิชา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง

พ.ศ.

2540

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร รวม 7 ด้าน ได้แก่ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผล นอกจากนี้ ยังศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูต่อการบริหารงานวิชาการทั้ง 7 ด้าน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหารและครูของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 31 โรงเรียน เป็นผู้บริหาร 59 คน ครู 372 คน รวม 431 คน คิดเป็นร้อยละ 89.42 ของทั้งหมด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ด้วย t-test และ F-test

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ผลการวิจัย ผู้บริหารและครูของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมพบว่า มีระดับการปฏิบัติปานกลาง ทั้ง 7 ด้าน เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ทั้ง 7 ด้าน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงานและวุฒิทางการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 อยู่ 3 ด้าน คือ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

Thesis Title Opinions of the Administrators and Teachers Towards the
Academic Administration of Private Vocational Industrial
Schools in Bangkok.

Student Mr.Charrukit Komutdang

Thesis Advisor Mrs.Ashara Suebsinskulchai

Thesis Co-advisor Dr. Sawat Udompoch
Dr.Manit Boonprasert

Level of Study Master of Industrial Education in Vocational Administration

Department Industrial Education, King MongKut's Institute of
Technology Ladkrabang

Year 1997

ABSTRACT

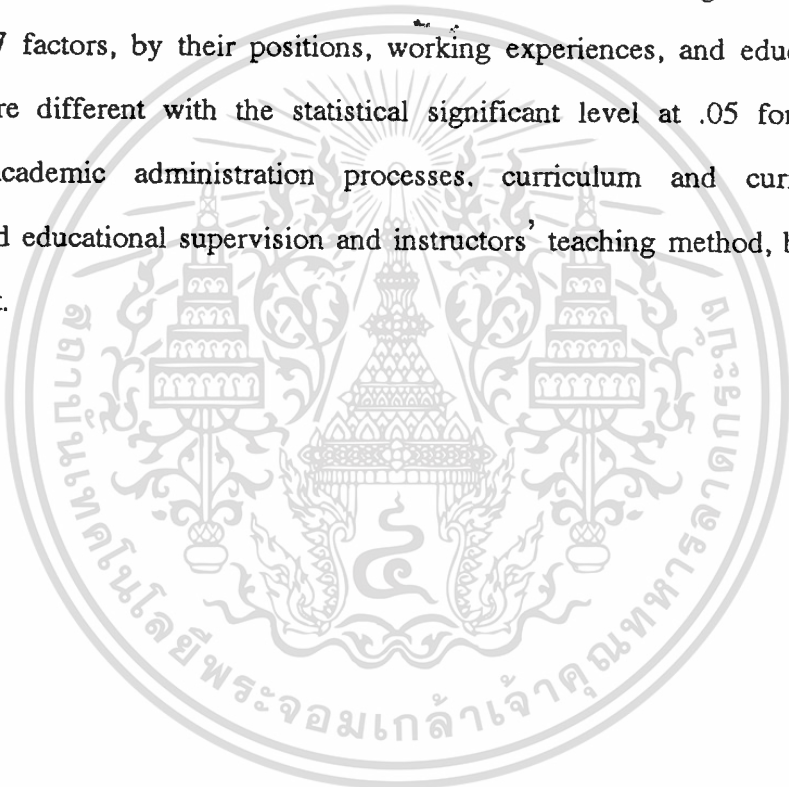
The purpose of this research was to study the Opinions of the Administrators and Teachers towards the Academic Administration of Private Vocational Industrial Schools in Bangkok, which concentrated on seven factors : academic administration processes, curriculum and curriculum applications, teaching and learning activities management, instructional materials and library, educational supervision and instructors' teaching method development, extra curriculum activities, measurement and evaluation. In addition, the comparative study of opinions between the administrators and teachers made in each individual factor.

The sampling group of this study were the private vocational industrial school administrators and teachers in Bangkok. There were 31 schools, 59 administrators, 372 teachers, 431 accounting for 89.42 percent of the total amount.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

To analyze the data, this study was used program SPSS (Statistical Package for the social Sciences) was used to find the percentage, mean, standard deviation and the difference between groups was tested by t-test and F-test.

The result of the research indicated that the private vocational industrial school administrators and teachers as a whole in Bangkok were at middle level for all the 7 factors. In the comparative study of opinions of the administrators and the teachers was found that they were different with the statistical significant level at .05 for the 7 factors, by their positions, working experiences, and educational levels; and were different with the statistical significant level at .05 for the 3 factors: the academic administration processes, curriculum and curriculum application, and educational supervision and instructors' teaching method, by their teaching subject.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง จากอาจารย์
อจธรา สืบสินธุ์สกุลไชย อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ดร.สวัสดิ์ อุดมโกษณ์ และ ดร.มานิต
บุญประเสริฐ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข และติดตามความก้าวหน้า ของ
วิทยานิพนธ์ จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ. โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่าง
อุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ขอขอบพระคุณ บิดา-มารดา ของผู้วิจัยที่คอยสอดส่องดูแล และคอยให้กำลังใจแก่ผู้
วิจัยตลอดเวลาในการทำการวิจัย

ขอขอบพระคุณญาติพี่น้องทั้งสองตระกูล ที่คอยให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือใน
ด้านต่าง ๆ แก่ผู้วิจัยอย่างดี

ท้ายสุดขอขอบคุณ อาจารย์อุษา สุขประเสริฐ เพื่อนร่วมรุ่นผู้ที่คอยให้กำลังใจและ
ชี้แนะแนวทางในการทำงานวิจัยครั้งนี้

จารุกิตต์ โกมุตแดง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	III
กิตติกรรมประกาศ	V
สารบัญ	VI
สารบัญตาราง	IX
บทที่ 1	
บทนำ.....	1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	10
ขอบเขตของการวิจัย.....	11
สมมติฐานของการวิจัย.....	12
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	13
คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย.....	14
เชิงอรรถ.....	17
2 บรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	19
ความหมายและความสำคัญของงานวิชาการ.....	19
ขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการ.....	22
หลักพื้นฐานของการอาชีวศึกษา.....	53
ความหมายของการอาชีวศึกษา.....	56
หลักสูตรอาชีวศึกษา.....	57
การอาชีวศึกษาในแผนการศึกษาแห่งชาติ.....	58
เชิงอรรถ.....	63
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	70
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงแก้ไข และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	72
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	73
การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	74
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล.....	75
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
เชิงอรรถ.....	76
4 การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย.....	77
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	77
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขต กรุงเทพมหานครทั้ง 7 ด้าน.....	79
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู จำแนกตาม ตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน วุฒิต่างการศึกษา และกลุ่มวิชาที่สอน โดยแสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ F-test.....	92
5 สรุปผลการวิจัย	
อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	117
สรุปผลการวิจัย	
ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	119
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขต กรุงเทพมหานคร ทั้ง 7 ด้าน.....	119
ตอนที่ 3 3.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขต กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตำแหน่ง.....	121

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

3.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขต กรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน.....	121
3.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขต กรุงเทพมหานคร จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา.....	121
3.4 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขต กรุงเทพมหานครจำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน.....	122

การอภิปรายผลการวิจัย.....	123
ข้อเสนอแนะ.....	144
เชิงอรรถ.....	146
บรรณานุกรม.....	150
ภาคผนวก.....	159
ประวัติผู้เขียน.....	183

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงจำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษา ปี พ.ศ.2528-2536.....	6
2 แสดงจำนวนนักเรียนอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2529-2536.....	7
3 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียน ผู้บริหารและครูของกลุ่มตัวอย่าง.....	71
4 แสดงจำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์ การทำงาน วุฒิต่างการศึกษา และกลุ่มวิชาที่สอน.....	78
5 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ.....	80
6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้.....	81
7 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....	83
8 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด.....	85
9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการนิเทศ และพัฒนาบุคลากรทางการสอน.....	86
10 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	88
11 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวัดผลและประเมินผล.....	89

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
12 สรุปความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 7 ด้าน.....	91
13 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง.....	92
14 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ จำแนกตำแหน่ง.....	94
15 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จำแนกตำแหน่ง.....	95
16 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด จำแนกตำแหน่ง.....	97
17 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน จำแนกตำแหน่ง.....	98
18 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำแนกตำแหน่ง.....	100
19 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านการวัดผลและประเมินผล จำแนกตำแหน่ง.....	101
20 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู จำแนกตามประเภทผลการดำเนินงาน ทั้ง 7 ด้าน.....	103
21 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู จำแนกวุฒิทางการศึกษา ทั้ง 7 ด้าน.....	104
22 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน.....	106
23 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน.....	108
24 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน.....	109

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
25 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน.....	111
26 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทาง ทางการสอน จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน.....	113
27 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน.....	114
28 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านการวัดผลและประเมินผล จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน.....	115

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญ ที่จะทำให้นักชนมีชีวิตที่ดีได้มาตั้งแต่สมัยโบราณโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอาชีวศึกษา ที่มุ่งส่งเสริมอาชีพของปวงชนให้เจริญก้าวหน้าด้วยการถ่ายทอดทักษะ และความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพดังกล่าวที่ว่า “การจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาในประเทศไทยมีมาแต่สมัยโบราณแต่ความคิดที่จะสอนในโรงเรียนนั้น มาเริ่มในปีพุทธศักราช 2414” มีการจัดดำเนินการสอนอย่างจริงจัง เมื่อพระยาวิสุทธิสุริยศักดิ์เสนอโครงการศึกษาพุทธศักราช 2414 โดยการกำหนดให้มีการศึกษาพิเศษ(อาชีวศึกษา) อยู่ในโครงการมุ่งสอนอาชีวศึกษาในระดับประถมเป็นส่วนใหญ่² การอาชีวศึกษา จึงเป็นการศึกษา ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นการผลิตคนให้พร้อมที่จะไปประกอบอาชีพ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ ในการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศไทยนั้น แม้รัฐจะพยายามจัดให้มากเพียงใดก็ตาม รัฐก็ไม่สามารถจัดได้อย่างเพียงพอกับความต้องการของบุคคล ทั้งนี้เนื่องจากขาดแคลนงบประมาณ และมีผู้ต้องการศึกษาเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะสาขาช่างอุตสาหกรรมซึ่งเป็นสาขาที่ขาดแคลน ทำให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการอาชีวศึกษา และยังสามารถแบ่งเบาภาระงานทางด้านนี้ไปจากรัฐได้ด้วย ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติในแผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2535 ในหมวดที่ 2 ระบบการศึกษา กล่าวไว้ว่า

การศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ และทักษะวิชาชีพในระดับกลาง รวมทั้งมีความสามารถในการริเริ่มประกอบการ การศึกษาวิชาชีพ เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียน ได้พัฒนาความรู้และทักษะวิชาชีพ ให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ทั้งในการประกอบอาชีพอิสระและรับจ้างรวมทั้งสามารถ ดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม³

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากวัตถุประสงค์และนโยบายในการจัดการอาชีวศึกษาในแผนพัฒนาฉบับที่ 5 (2525 - 2529) กล่าวว่า

เพื่อพัฒนากำลังคนในระดับกลาง ประเภทช่างฝีมือในสาขาวิชาชีพต่างๆ เพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงาน และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ อีกทั้งส่งเสริมการศึกษานอกโรงเรียน เพื่อช่วยให้ประชาชนทั่วไป มีความรู้ ความสามารถ ประกอบอาชีพได้⁴

อีกทั้ง ในขณะนี้ประเทศไทยกำลังพัฒนาประเทศในทุกๆด้าน โดยเฉพาะทางด้านอุตสาหกรรม ทำให้มีการขาดแคลนกำลังคนในบางสาขาคงนั้นภาคเอกชนจึงได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้น

ในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 5 ได้กล่าวถึงการจัดการอาชีวศึกษาของเอกชน และกำหนดมาตรการ ในการพัฒนาการอาชีวศึกษาไว้ดังนี้

เน้นการยกระดับคุณภาพ ต้องมีการทบทวนรูปแบบการลงทุนทั้งโรงเรียน วิทยาลัยทางการเกษตร และอุตสาหกรรมให้มีการปรับปรุงหลักสูตรที่เน้นหนักทางภาคปฏิบัติ ในสัดส่วนที่สูงขึ้น

สนับสนุน และส่งเสริมให้เอกชนจัดการอาชีวศึกษา ในสาขาที่มีการลงทุน ในแต่ละสาขาระหว่างรัฐ และเอกชนให้ชัดเจน

ให้มีการทบทวน การจัดเก็บเงินบำรุงการศึกษา ให้อยู่ในอัตราที่เหมาะสม ตาม นโยบายราคา

สนับสนุนการจัด Apprenticeship Program ในสถานศึกษาเพื่อแก้ปัญหา การว่างงานการจัดการศึกษาสายอาชีพของเอกชนมี 2 ลักษณะ คือ

1. โรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา ที่ใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ สอน 5 ประเภทวิชา ดังนี้

ประเภทวิชาเกษตรกรรม

ประเภทวิชาคหกรรม

ประเภทวิชาพาณิชยกรรม
 ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม
 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม

2. โรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา ที่ใช้หลักสูตรของโรงเรียนเอง โดย
 ขออนุมัติหลักสูตรจากกระทรวงศึกษาธิการ สอนวิชาต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ธุรกิจ เช่น

- บัญชี
- เลขานุการ ขวเลข
- พิมพ์ดีดภาษาไทย ภาษาอังกฤษ
- การพาณิชย์ การส่งสินค้าเข้า ส่งสินค้าออก
- ธุรกิจการธนาคาร โรงแรม ท่องเที่ยว

- คอมพิวเตอร์

2.2 ประเภทวิชาช่างทั่วไป เช่น

- ช่างเสริมสวย
- ช่างเสื้อ
- ช่างประดิษฐ์วัสดุด้วยมือ
- ช่างเย็บปักถักร้อย

2.3 ประเภทช่างไฟฟ้า ช่างเครื่องยนต์ เช่น

- ช่างวิทยุ โทรทัศน์
- ช่างเครื่องเย็น ตู้เย็น
- ช่างเครื่องยนต์ จักรยานยนต์

2.4 ประเภทวิชาเกษตร

2.5 ประเภทวิชาอื่น ๆ

- การออกแบบ
- การประกอบแว่น
- โหราศาสตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ผู้ช่วยพยาบาล
- แพทย์แผนโบราณ
- กฎหมายทั่วไป
- การประกอบอาหาร การผสมเครื่องดื่ม⁵

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ยังได้เล็งเห็นความสำคัญของการอาชีวศึกษาจึงได้จัดทำรายงาน “การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม” ตอนหนึ่งความว่า

โรงเรียนประเภทใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ที่เอกชนจัดทำใช้หลักสูตร 8 ปีรับนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 และ ม.8 ส่วนโรงเรียนอาชีวศึกษาที่ใช้หลักสูตรระยะยาว ใช้เวลา 1 - 8 ปี ก็ได้ ทั้งนี้แล้วแต่เนื้อหาวิชาที่จะสอนแต่ละวิชา แต่หลักสูตรของโรงเรียนนี้ ต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ เรียบร้อยแล้วจึงจะนำไปใช้สอนในโรงเรียนได้ โรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรระยะสั้น ได้แก่ โรงเรียนเสริมสวย พิมพ์ดีด สอนขับรถยนต์ ฯลฯ ส่วนโรงเรียนที่เปิดสอน หลักสูตรระยะยาว ได้แก่ โรงเรียนบริหารธุรกิจต่าง ๆ เช่น วิชาการบัญชี วิชาธุรกิจ การธนาคาร ธุรกิจการบิน โรงเรียนประเภทนี้ ไม่ได้อยู่ในโรงเรียน ประเภทมัธยมศึกษาสายอาชีพ ทั้งนี้บางโรงเรียน ไม่ได้กำหนดวุฒิของนักเรียน ที่จะเข้าศึกษาซึ่งทางโรงเรียน จะกำหนดและวางหลักสูตรเอง การจัดการศึกษาสายอาชีพของเอกชน อยู่ในความควบคุมดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกระทรวงศึกษาธิการ⁶

แรงจูงใจในการทำการวิจัย

เนื่องจากผู้วิจัย ได้ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จึงมีความสนใจ ดังนี้

ประการแรก จากการสังเกต และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของครู ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม พบว่า มีการเปลี่ยนแปลง โภคชัยสถานที่ทำงานอยู่เป็นประจำ อาจเปลี่ยนจากภาคเอกชนไปสู่ภาครัฐ หรือสับเปลี่ยนในภาคเอกชนด้วยกัน ปัญหาที่ตามมาคือ เขวachen

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของชาติได้รับความรู้ทางวิชาการไม่ต่อเนื่องเนื่องจากครูผู้สอนแต่ละคน มีเทคนิคและประสบการณ์แตกต่างกัน

ประการที่สอง ครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ได้หันเหการเปลี่ยนแปลง จากการเป็น
บุชนิยบุคคลทางความรู้ ไปสู่อาชีพอิสระ หรือประกอบธุรกิจ ส่วนตัว ทั้งนี้เนื่องมาจาก

1. ความผันแปรทางเศรษฐกิจ เพราะในภาวะปัจจุบัน เงินตราเป็นเหตุที่ทำให้คนมีการเปลี่ยนแปลงอาชีพได้ตลอดเวลา
2. เกิดความเบื่อหน่ายในอาชีพครูเป็นการส่วนตัว
3. มีโรคประจำตัวเกิดขึ้นเนื่องจากการสอน

ประการที่สาม มูลเหตุประการนี้เนื่องจากความเคร่งครัดในการใช้ระเบียบต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนกันในแต่ละโรงเรียน

ในช่วงปี พ.ศ.2500-2510 เป็นระยะที่ประเทศไทย มีอัตราการเพิ่มของประชากรสูงสุด ส่งผลให้เกิดความเคลื่อนไหวทางการศึกษาเพื่อรองรับอัตราการเพิ่มของประชากรจึงเป็นสาเหตุให้โรงเรียนในภาคเอกชนมีการขยายตัวมากขึ้นเกิดการแข่งขันในแต่ละด้าน แต่ละสาขาวิชา จากการขยายตัวดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาการว่างงานของผู้ที่สำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับและประเภทต่างๆอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันดังคำกล่าวที่ว่า

ในช่วง 3 - 4 ปี ที่ผ่านมา รัฐบาลได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับปัญหา
การว่างงานของกลุ่มผู้มีการศึกษาอย่างจริงจังโดยเฉพาะเรื่องของคุณภาพที่ไม่
เหมาะสมกับงานนั้น อาจวิเคราะห์สาเหตุได้หลายประการทั้งในด้านหลักสูตร
การจัดการเรียนการสอน และคุณภาพของครู?

จากแผนการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษา ในปีการศึกษา 2523 ทำให้จำนวนนักเรียน ชั้น
ม.ศ.3 ในระบบเก่ากับนักเรียนชั้น ม.3 ในระบบใหม่ต้องเข้าเรียนต่อในโรงเรียนอาชีวศึกษา ระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) ในชั้น ปวช.1 ตามหลักสูตรปวช.24 ซึ่งเป็นหลักสูตรใหม่และ เริ่มใช้ตั้ง
แต่ปีการศึกษา 2524 เป็นต้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากสภาพดังกล่าวทำให้เกิดความกดดัน ที่จะให้ขยายปริมาณการ
รับนักเรียน ให้ทันกับการขยายตัวของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ที่เพิ่มมากขึ้น ในปีการศึกษา 2524 เพราะมีนักเรียน ม.4 ตามหลักสูตรใหม่เพิ่ม
ขึ้นอีกประมาณ 317,800 คน⁸

ขณะนี้โรงเรียนอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนได้รับนักเรียนประเภทวิชาต่าง ๆ ใน
ระดับนี้ไว้เป็นจำนวนมาก เพื่อสนองความต้องการของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาช่างอุตสาหกรรม
ซึ่งเป็นสาขาที่ขาดแคลนแต่ก็พยายามจัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของสังคมทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีข้อมูลเกี่ยว
กับความต้องการกำลังคนในอนาคต (Manpower Requirement)และโอกาสการมีงานทำ(Employment
Opportunity) ของผู้สำเร็จการศึกษา ในแต่ละสาขาวิชา ตลอดจนทักษะ ความรู้ และทัศนคติที่ผู้ใช้
ต้องการ จึงคาดไม่ได้ว่า จะสามารถแก้ปัญหาการว่างงานหรือการทำงานไม่ตรงตามความรู้ได้มากนัก
เพียงใด หรือว่าจะเป็นแต่เพียงเปลี่ยนสภาพการว่างงานของผู้ไม่มีความรู้ เป็นการว่างงานของผู้มีความรู้
เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาที่ขาดแคลน และกำลังเป็นที่ต้องการของสังคม ก็คือประเภท วิชา
ช่างอุตสาหกรรม และถ้าภาคเอกชนจัดอย่างไม่มีความรู้ก็จะทำให้เกิดการสูญเปล่า ทางการศึกษาของ
เยาวชนของชาติ แต่ถ้าจะไม่ให้เกิดภาวะดังกล่าวก็จำเป็นต้องอย่างหนึ่งที่ภาคเอกชน ควรที่จะมาเอาใจใส่ต่อ
การบริหารงานทางด้านวิชาการ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมปัจจุบันแต่ในสภาพที่เปลี่ยนแปลง
ทำให้การขยายตัวของการจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาของภาคเอกชนมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ ดัง
ปรากฏในตาราง แสดงจำนวนโรงเรียนและตารางแสดงจำนวนนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ปี

2528 - 2536⁹

ตารางที่ 1

แสดงจำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษา ปี พ.ศ.2528 - 2536

ประเภท	จำนวนโรงเรียน								
	2528	2529	2530	2531	2532	2533	2534	2535	2336
อาชีวศึกษา	394	379	356	341	331	322	312	303	306

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2

แสดงจำนวนนักเรียนอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2529 - 2536

ประเภท	จำนวนนักเรียน							
	2529	2530	2531	2532	2533	2534	2535	2336
อาชีวศึกษา	207,872	194,872	188,956	193,087	255,374	263,485	291,625	324,354

จากตารางที่แสดงข้างต้นแสดงให้เห็นว่า จำนวนโรงเรียนมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ แต่จำนวนนักเรียนกลับเพิ่มมากขึ้น แสดงให้เห็นว่า การอาชีวศึกษามีนักเรียนมานิยมเรียนมากขึ้น ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทราบสภาวะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ถ้าโรงเรียนจัดระบบการศึกษาไม่สอดคล้องหรือไม่เป็นระบบการเรียนการสอน ก็จะไม่บรรลุวัตถุประสงค์ จะทำให้เยาวชนของชาติได้รับความรู้ประสบการณ์จากสถานศึกษา ไม่เพียงพอกับความต้องการ ก็น่าจะมีผลมาจาก การบริหารงานวิชาการ เพราะทำให้เยาวชนของชาติ ได้รับความรู้ไม่ครบถ้วน ดังนั้นผู้บริหารก็ตามหรือครู รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องน่าจะมองเห็นความสำคัญของการบริหารงานวิชาการให้มากขึ้น มิฉะนั้นแล้ว สภาพการบริหารงานวิชาการเช่นนี้ ทำให้เป็นที่วิตกว่า เยาวชนจะค่อยคุณภาพลงไป เกิดการว่างงาน ไม่มีอาชีพ ส่งผลกระทบต่อปัญหาทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการปกครองอย่างแน่นอน ที่ทำให้ภาครัฐบาลและภาคเอกชน จะหันมาร่วมมือกันจัดการศึกษา โดยเน้นคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาเป็นหลักสำคัญ ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญ ที่จะทำให้การจัดการศึกษามีคุณภาพและมาตรฐานได้นั้น จะประกอบด้วยการมีผู้สอนที่มีวุฒิ และมีประสบการณ์สูง มีการคัดเลือกผู้เข้าศึกษา มีการบริหารที่ดี มีอุปกรณ์การสอน และตำราพร้อม ตลอดจนมีแผนการทำงานและโครงการพัฒนาแนชัด

จากสภาพดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเห็นว่า สาเหตุที่สำคัญอย่างหนึ่งน่าจะมาจากการบริหารงานทางด้านวิชาการ ส่งผลให้ผู้วิจัยคิดว่าควรศึกษา คือ การบริหารงานด้านวิชาการ ทั้งนี้เพราะงานวิชาการเป็นหัวใจของการบริหารงานโรงเรียนในงานบริหารการศึกษาทั้ง 5 ด้าน คือ การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานบุคคล การบริหารความสัมพันธ์กับชุมชน การบริหารงานธุรการ การเงิน และอาคารสถานที่ และการบริหารกิจการนักเรียน เป็นที่ยอมรับกันว่า งานวิชาการเป็นงานที่มีความสำคัญที่สุด เพราะจุดประสงค์หลักในการจัดตั้งโรงเรียน คือการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนา

กำลังคนนั่นเอง ส่วนงานด้านอื่น ๆ นั้นเป็นงานที่สนับสนุนให้งานวิชาการมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น แม้กรมสามัญศึกษาเองก็มักจะพิจารณามาตรฐาน หรือ คุณภาพการศึกษา จากผลงานด้านวิชาการเป็นสำคัญ ดังนั้นการที่จะปรับปรุงคุณภาพของการศึกษาทุกระดับและทุกประเภท ให้สนองต่อนโยบายการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารการศึกษา ควรจะมองเห็นความสำคัญของงานวิชาการเป็นอันดับแรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ หากผู้บริหารการศึกษายังคงให้ความสำคัญของงานวิชาการน้อย ก็คาดได้ว่า หลักสูตรใหม่ที่ทุกฝ่ายคิดว่าดีที่สุดแล้ว ในขณะนี้ก็จะประสบความล้มเหลวในที่สุด

ดังนั้นในการบริหารโรงเรียนจึงเป็นที่ยอมรับกันว่า “การบริหารงานวิชาการเป็นหัวใจของโรงเรียน เพราะโรงเรียนจะดีหรือเลวขึ้นอยู่กับ การบริหารวิชาการทั้งสิ้น ดังนั้นในการบริหารวิชาการ ผู้บริหารจำเป็นจะต้องมีหลักการในการบริหารด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพ”¹⁰ และผู้บริหารการศึกษารวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรจะมองเห็นความสำคัญของงานวิชาการเป็นอันดับแรก

งานวิจัยในต่างประเทศได้เสนอแนะให้ผู้บริหาร ใช้เวลากับงานวิชาการเป็นอันดับแรก โดยแบ่งการบริหารโรงเรียนออกเป็น 7 ประเภทคือ

1. งานบริหารในหน้าที่ทั่วไป	ร้อยละ	5
2. การบริหารเกี่ยวกับบุคลากร	ร้อยละ	20
3. การบริหารวิชาการ	ร้อยละ	40
4. งานบริหารเกี่ยวกับการเงิน	ร้อยละ	5
5. งานอาคารสถานที่	ร้อยละ	5
6. งานบริหารเกี่ยวกับชุมชน	ร้อยละ	5
7. งานบริหารเกี่ยวกับกิจกรรมนักเรียน	ร้อยละ	20 ¹¹

นอกจากนี้แล้วนักการศึกษาของประเทศไทย ได้แก่ พณีส หันนาคินทร์ ได้กล่าวว่า “งานหลักในการบริหารโรงเรียน น่าจะเป็นงานที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน หรืองานวิชาการนั่นเอง ส่วนงานอื่น ๆ ควรจะเป็นการสนับสนุนให้งานด้านวิชาการดำเนินไปด้วยดีเท่านั้นเอง”¹² เช่นเดียวกับ

บุญญ โสธร ที่ได้กล่าวไว้ว่า

ผู้บริหารการศึกษา หรือครูใหญ่ทุกคนควรจะได้รับผิชอบ เป็นผู้นำ
ทางด้านวิชาการเป็นอันดับแรก เพราะหน้าที่ของสถานศึกษาทุกแห่งคือ การ
ให้ความรู้แก่นักเรียนทางด้านวิชาการ และงานด้านวิชาการนี้ ผู้บริหารต้องถือ
ว่าสำคัญกว่า ด้านธุรการ ดังนั้นการแบ่งเวลาวันหนึ่ง ๆ ของผู้บริหารการศึกษา
ให้แก่งานต่าง ๆ ควรแบ่งให้แก่ งานวิชาการมากที่สุด¹³

จากคำกล่าวข้างต้น จะเห็นว่งานด้านวิชาการมีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมให้การศึกษา
มีคุณภาพเพราะงานวิชาการนั้นเป็นผลประโยชน์ที่เด็กจะได้รับ และนำไปใช้ในการดำรงชีพได้ แต่จากการ
วิจัย การสังเกต การสอบถาม ผู้บริหารการศึกษาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือ ครูใหญ่ ไม่ได้เอาใจใส่
งานวิชาการเท่าที่ควรจะเป็น ดังจะกล่าวต่อไปนี้

จากผลการวิจัยของ อมรชัย ดันติเมธ เรื่องปัญหาการบริหารโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพ ฯ
แสดงให้เห็นว่า

การเปลี่ยนแปลง ของจำนวนนักศึกษา ที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ถ้า
จัดการศึกษาโดยไม่คำนึงถึงคุณภาพอาจทำให้เกิดความเสียหายแก่ส่วนรวม
ในระยะยาวได้ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาได้ผลิตแรงงานสนองความต้องการ
ของตลาดแรงงานมาก ส่วนทางด้านคุณภาพและมาตรฐานของโรงเรียนจะเป็น
อย่างไรนั้น เป็นที่สงสัยอยู่ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ยังจัดการศึกษาโดย
คำนึงถึงผลกำไร ของโรงเรียนมากกว่า จะเป็นการจัด เพื่อส่งเสริมการศึกษา
อย่างจริงจัง¹⁴

ในแผนการศึกษาระยะที่ 5 ได้ระบุถึงปัญหาการจัดการอาชีวศึกษาไว้ว่า

มีปัญหาเกี่ยวกับ คุณภาพของครู ซึ่งมีการพัฒนาทางความรู้ และ
ทักษะใหม่ ๆ น้อยมากการลงทุนสูงขาดการประเมินผลอย่างมีระบบ ปัญหา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวางแผนปัญหาด้านคุณภาพของ ผู้สำเร็จการศึกษา และนโยบายในแผน
พัฒนาการศึกษาระยะที่ 5 มีวัตถุประสงค์เน้นการปรับปรุงคุณภาพอาชีวศึกษา
มากกว่า มุ่งขยายการจัดตั้งในด้านช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมให้มีความ
ปรับปรุงด้านคุณภาพ¹⁵

การจัดการศึกษาที่ผ่านมาทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนยังประสบปัญหาการผลิตผู้สำเร็จการ
ศึกษาที่มีคุณภาพ ไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน เนื่องจากความบกพร่องของหลักสูตร
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคเอกชน การจัดการศึกษาที่ผ่านมา คนทั่วไปมักคิดว่า เอกชน ดำเนินการศึกษา
แบบธุรกิจมุ่งหวังกำไรในเชิงการค้า มาตรฐานการศึกษาต่ำ อุปกรณ์การสอนไม่พร้อม ความมั่นคงไม่มี
ขาดความรับผิดชอบในด้านคุณภาพการศึกษา เป็นเหตุให้ผู้วิจัยมีความสนใจ ในการที่จะศึกษาถึงการ
บริหารงานวิชาการ โดยเลือกศึกษาเฉพาะ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขต
กรุงเทพมหานคร เพื่อให้ผู้บริหารโรงเรียนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้ทราบถึงสภาพที่แท้จริงของโรง-
เรียน และแนวทางที่ควรปรับปรุงคุณภาพ ตามมาตรฐานของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ที่มีต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ในด้าน

- 1.1 กระบวนการบริหารงานวิชาการ
- 1.2 หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
- 1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.4 วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
- 1.5 การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน
- 1.6 กิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 1.7 การวัดผลและประเมินผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูจําแนกตาม ตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน วุฒิทางการศึกษาและกลุ่มวิชาที่สอน ที่มีต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 7 ด้าน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนและครู ผู้บริหารได้แก่ ครูใหญ่/ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ/หัวหน้าฝ่ายวิชาการและครู ได้แก่ผู้ที่ได้รับการบรรจุให้มีหน้าที่สอนประจำในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่สอนมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปีการศึกษาจำนวน 31 โรงเรียน เป็นผู้บริหารโรงเรียน 62 คน ครู 1,875 คน รวม 1,937 คน

3. ตัวแปรที่จะศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ตำแหน่ง

- ผู้บริหาร
- ครู

3.1.2 ประสบการณ์การทำงาน

- น้อยกว่า 5 ปี
- ระหว่าง 5 - 10 ปี
- มากกว่า 10 ปี

3.1.3 วุฒิทางการศึกษา

- ต่ำกว่าปริญญาตรี
- ปริญญาตรี
- สูงกว่าปริญญาตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.4 กลุ่มวิชาที่สอน

- วิชาชีพ
- วิชาสามัญ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติ ในการบริหารงานวิชาการของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 7 ด้าน คือ

1. กระบวนการบริหารงานวิชาการ
2. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
4. วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
5. การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน
6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. การวัดผลและประเมินผล

สมมติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดสมมติฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการเก็บ และวิเคราะห์ข้อมูลไว้ดังนี้ คือ

1. ผู้บริหาร กับครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ไม่แตกต่างกัน
2. ผู้บริหาร และครูที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ไม่แตกต่างกัน
3. ผู้บริหาร และครูที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ไม่แตกต่างกัน
4. ผู้บริหารและครู ที่สอนกลุ่มวิชาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการไม่แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของ วิจิตร ศรีสอ้าน , บัณฑิต พฤษะวันและ สุธีระ ทานตวนิช ที่ได้กล่าวถึงผู้บริหารทางการศึกษาไว้กว้างๆ ดังนี้

วิจิตร ศรีสอ้าน ได้กล่าวถึงผู้บริหารการศึกษา จะต้องมีความรับผิดชอบต่องานวิชาการ 8 ประการคือ

1. การพัฒนาจุดมุ่งหมาย เป้าหมาย และนโยบายของโรงเรียน เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางในการสอน

2. การจัดวางตัวบุคคล เพื่อให้สามารถทำหน้าที่ให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการศึกษาของโรงเรียน

3. การจัดสรรเวลาและสถานที่เพื่อประโยชน์ในการสอน

4. การจัดหาและใช้อุปกรณ์และอาคารสถานที่ เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด

5. การส่งเสริมการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนบรรลุเป้าหมาย

6. การจัดโปรแกรมการอบรม เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

7. การสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชนเพื่อประโยชน์

ของการศึกษา

8. การประเมินความต้องการของโรงเรียน¹⁶

บัณฑิต พฤษะวัน ได้จำแนกงานวิชาการเป็น 3 ด้าน คือ

1. งานเกี่ยวกับการเรียนการสอน

2. งานการจัดบริการการวัดผลการศึกษาไว้ตลอดปี

3. งานเกี่ยวกับบุคลากร¹⁷

สุธีระ ทานตวนิช ได้เสนอขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการไว้ 14 ด้าน คือ

1. งานเกี่ยวกับหลักสูตร

2. งานเกี่ยวกับประมวลการสอน

3. งานเกี่ยวกับการทำโครงการสอนเฉพาะโรงเรียน

4. แผนการสอนวิชาต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

• ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การจัดทำคู่มือครู
6. การพิจารณาแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ
7. การทำตารางสอน
8. การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน
9. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
10. การจัดครูเข้าสอน
11. การพัฒนาการสอน
12. การจัดทำอุปกรณ์การสอน
13. การวัดและประเมินผลการสอน
14. การนิเทศการสอน¹⁸

ผู้วิจัยได้สรุปแนวความคิดทั้ง 3 ท่าน แล้วแยกประเด็นเป็นด้านต่าง ๆ 7 ด้าน ดังนี้

1. กระบวนการบริหารงานวิชาการ
2. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
4. วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
5. การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน
6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. การวัดผลและประเมินผล

คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย

1. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หมายถึง โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่เปิดสอนในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทช่างอุตสาหกรรม หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ

2. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้รับผิดชอบในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ

3. ครู หมายถึง ผู้ที่ได้รับการบรรจุให้เป็นครู และมีหน้าที่สอนประจำในวิชาต่างๆ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขต-กรุงเทพมหานคร ไม่ต่ำกว่า 1 ปีการศึกษา

4. การบริหารงานวิชาการ หมายถึง กิจกรรมทุกชนิดของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงพัฒนา และส่งเสริมการเรียนการสอนให้ได้ผลดีในเรื่องของหลักสูตร และองค์ประกอบของหลักสูตรการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนและห้องสมุด การนิเทศและการพัฒนาบุคลากรทางการสอน การวัดและประเมินผลทางการศึกษา

4.1 กระบวนการบริหารวิชาการ หมายถึง ขั้นตอนของการนำวิธีการบริหารทางวิชาการไปใช้ให้ถูกวิธีตามทฤษฎีต่างๆ รวมทั้งต้องดำเนินไปตามแผนงาน และโครงการ รวมทั้งมีการประเมินผลงานที่ปฏิบัติด้วย

4.2 หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การวางแผนเพื่อใช้หลักสูตร การจัดโครงสร้างการบริหารงานวิชาการ การอบรมครูเพื่อใช้หลักสูตร การจัดครูเข้าสอน การจัดตารางสอน การจัดบริการวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร การจัดสภาพแวดล้อมอาคารและสถานที่ฝึกปฏิบัติงาน และการประเมินผลการใช้ หลักสูตร

4.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการ ซึ่งได้แก่ การจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ กิจกรรมเสริมหลักสูตร การสอนซ่อมเสริม การฝึกงานของนักเรียนนักศึกษา ห้องสมุด การแนะแนว และการใช้ทรัพยากรและแหล่งวิชาการในห้องเรียน

4.4 วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด หมายถึง วัสดุทุกชนิดที่นำมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและควรให้เหมาะสมกับวิชาที่สอน ชั้นที่สอน วัยของผู้เรียน และระดับความยากง่าย รวมทั้งต้องประหยัดทั้งแรงงาน เงินตรา และเวลา

4.5 การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ในการปรับปรุงการเรียนการสอนของครูให้ดียิ่งขึ้น ได้แก่ การปฐมนิเทศครูใหม่ การจัดประชุมก่อนเปิดภาคเรียน การสังเกตการสอนในชั้น การเยี่ยมชั้นเรียน การสาธิตการสอน การให้คำปรึกษาเป็นรายคนหรือรายหมู่ การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ การอบรมครู การสัมมนา การจัดหนังสือที่มีคุณค่าทางวิชาการ การสนับสนุนให้ไปฝึกงานดูงานและศึกษาเพิ่มเติม และสนับสนุนให้ครูค้นคว้าสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

4.6 กิจกรรมเสริมหลักสูตรหมายถึง บรรดากิจกรรมทั้งหมดที่โรงเรียนได้จัดขึ้น เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียนและเป็นการส่งเสริมหลักสูตร ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4.7 การวัดผลและประเมินผล หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวกับการประเมินค่าความเจริญก้าวหน้าของผู้เรียนต่อจุดประสงค์ของหลักสูตร ได้แก่ การกำหนดนโยบายวางแผนปฏิบัติในการวัดผล การจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ การส่งเสริมครูให้มีความสามารถในการวัดผล การกำหนดเกณฑ์ และระยะเวลาการมอบหมายหน้าที่ในการดำเนินการวัดผล การนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ การนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์มาประเมินผลการเรียนการสอน การติดตามผลนักเรียน นักศึกษาที่จบการศึกษาไปแล้ว ตลอดจนดำเนินงานอื่น ๆ เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ

5. ความคิดเห็น หมายถึง ทักษะความรู้ลึกที่มีต่อการปฏิบัติและความต้องการเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการทั้ง 7 ด้าน คือ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ด้านนิเทศ และพัฒนาบุคลากรทางการสอน ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านวัดผลและการประเมินผล อันเป็นผลจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์

เชิงอรรถ

¹สมชัย วุฒิปรีชา, “แผนพัฒนาการศึกษาส่งเสริมศิลปหัตถกรรมอย่างไร,” งานกรรณา
ศิลปหัตถกรรม (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515), หน้า 50.

²กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, “การอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนาประเทศ,” งานกรรณา
ศิลปหัตถกรรม (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513), หน้า 2.

³กระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2535 (กรุงเทพฯ : สำนัก
พิมพ์พัฒนาหลักสูตร, 2535), หน้า 7.

⁴กองแผนงาน, สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนา
การศึกษา ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525 - 2529) (เอกสารอัดสำเนา)

⁵กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2535 - 2507 (พระนคร : โรงพิมพ์
คุรุสภา, 2507), หน้า 683.

⁶กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, วารสารการศึกษา
ฉบับคู่มือปฏิบัติงานโรงเรียนราษฎร์ (กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, 2523), หน้า 210, 244.

⁷คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคมรายงาน
ของคณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา, (กรุงเทพฯ : 2517), หน้า 16.

⁸บรรจง ชูสกุลชาติ, “การศึกษากับการมีงานทำ,” วารสารมิตรครู ปีที่ 28 ฉบับที่ 4
ปีกษัหลังกุมภาพันธ์ 2529, หน้า 60.

⁹กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, วารสารสถิติการศึกษา
เอกชนปีการศึกษา 2533 (กรุงเทพฯ : กองนโยบายและแผน), หน้า 9, 13.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10กิตติมา ปรีดีดิลก, การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น เอกสารคำสอน ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529, หน้า 71.

11Edward W. Smith Stanley W. Krowse and Mark M. Atkinson. The Educator's Encyclopedia. (New Jerry : Prentice - Hall, 1961.), p.87.

12พนัส หันนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียน, (พระนคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2513), หน้า 225.

13กัญญา สาธร, หลักการบริหารการศึกษา (กรุงเทพ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2526), หน้า 368.

14อมรชัย ดันติเมธ และคนอื่น ๆ, รายงานผลการวิจัยปัญหาการบริหารของโรงเรียน เอกชนในกรุงเทพ การติดตามผลนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร (คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า 15.

15สำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน ม.ป.ป., หน้า 1.

16วิจิตร ศรีสอ้าน, “บทบาทของผู้บริหารการศึกษาในการปรับปรุงส่งเสริมงานวิชาการ,” ในสมาคมผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, กัญญา สาธร, บรรณาธิการ, (กรุงเทพ : สำนักพิมพ์ วัฒนาพานิช, 2518), หน้า 6.

17บันลือ พุกกะวัน, การประถมศึกษา (พระนคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2519), หน้า 155-156.

18สุธี ทานตวนิช, การบริหารการศึกษา ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2521, หน้า 153.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ผู้วิจัยขอเสนอ รายละเอียดวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ความหมายและความสำคัญของงานวิชาการ
2. ขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการ
3. หลักพื้นฐานของการอาชีวศึกษา
4. ความหมายของการอาชีวศึกษา
5. หลักสูตรอาชีวศึกษา
6. การอาชีวศึกษาในแผนการศึกษาแห่งชาติ

ความหมายและความสำคัญของงานวิชาการ

ความหมายของการบริหารงานวิชาการ มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง ความหมายของการบริหารงานวิชาการไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

ธำรง บัวศรี ได้ให้ความหมายของงานวิชาการไว้ว่า

งานวิชาการ หมายถึงการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น รวมถึง การวางแผน และนโยบายเกี่ยวกับการสอน ตลอดจนการประเมินผลการศึกษาในด้านต่าง ๆ¹

พัฒนา ภาสบุตร ได้กล่าวถึงงานวิชาการไว้ว่า

เป็นงานที่จะต้องทำ เพื่อดำเนินการสอนในโรงเรียนให้เกิดผลดีแก่นักเรียน ให้นักเรียนได้เรียนรู้และได้ประสบการณ์ต่าง ๆ ตามที่ได้ระบุไว้ในวัตถุประสงค์ของแต่ละวิชาในหลักสูตร²

กัญญา สาร กล่าวถึงการบริหารงานวิชาการว่า

เป็นการบริหารกิจกรรมทุกชนิด ในโรงเรียน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรับปรุง พัฒนาการสอน ของนักเรียนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพที่สุด ความจริงผู้บริหารการศึกษา หรือครูใหญ่ทุกคนควรจะได้รับผิดชอบ เป็นผู้นำของครู ในด้านวิชาการเป็นอันดับแรก เพราะหน้าที่ของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาทุกแห่ง คือ การให้ความรู้แก่นักเรียน ในด้านวิชาการ ผู้บริหารการศึกษา หรือครูใหญ่ เป็นผู้นำด้านวิชาการ โดยการทำงานร่วมกับครู กระตุ้นเตือนครู ให้คำแนะนำ และคำปรึกษาในด้านการเรียนการสอน³

สำหรับในต่างประเทศนั้น Robert S Fisk ให้ทัศนะว่า “งานวิชาการเป็นความรับผิดชอบของโรงเรียน ตั้งแต่การบ่งถึงปรัชญาและจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของโรงเรียน โดยคำนึงถึงบุคคลในอาชีพต่าง ๆ ของชุมชนเป็นพื้นฐาน รวมถึงการประเมินผลโปรแกรมทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง และกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น”⁴

จากความหมาย ของงานวิชาการที่กล่าวมาแล้ว จึงพอสรุปได้ว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึงการดำเนินงานทุกอย่างทางวิชาการ อันจะทำให้การใช้หลักสูตร และการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพตรงตามเป้าหมายทางการศึกษา

ความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นประเภทวิชาสาขาใด ๆ หรือแม้แต่ช่างอุตสาหกรรม จะมีคุณภาพ การศึกษาเพียงใดนั้นจะทราบได้จากการพิจารณาผลงานด้านวิชาการ ดังนั้น งานวิชาการจึงเป็นงานหลักของโรงเรียน

อภิรมย์ ณ นคร ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารงานวิชาการว่า

การบริหารงานวิชาการ มีความสำคัญมากที่สุด อาจารย์ใหญ่ควรรับผิดชอบ งานวิชาการเป็นอันดับแรก เพราะหน้าที่ของโรงเรียน คือการให้บริการทางวิชาการ อาจารย์ใหญ่มีหน้าที่ เป็นผู้นำทางวิชาการโดยทำงานร่วมกับครู ให้คำแนะนำ และ ประสานงาน ให้ครูทุกคนทำงาน ร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ในด้านการสอน⁵

Van Miller ได้กล่าวถึงความสำคัญของงานวิชาการว่า

งานวิชาการ เป็นหัวใจสำคัญของโรงเรียน และสำคัญมากที่สุด ได้แก่ การจัดโปรแกรมการสอน และการปฏิบัติตามโปรแกรมตลอดจนการวัดผล เพื่อจะได้ติดตามการเรียนการสอนทั้งครูและนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดบริการการสอน เพื่อให้การเรียนการสอน ดำเนินไปด้วยดีนั้น เป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะละเลยเสียมิได้⁶

สรุปได้ว่า การบริหารงานวิชาการ เป็นงานสำคัญยิ่งผู้บริหารโรงเรียนจะต้องพยายามใช้ความรู้ความสามารถเพื่อจะดำเนินการให้การบริหารงานวิชาการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพอันจะทำให้เยาวชนของชาติ ที่จะออกไปประสบความสำเร็จ ในการประกอบอาชีพตามสาขาที่เรียนมา

ขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการ

บันทึก พุทธชะวัน ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการและได้จำแนกงานวิชาการดังนี้

1. งานเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยตรง เริ่มตั้งแต่

- 1.1 การรับเด็กเข้าเรียน
- 1.2 การจัดครูเข้าประจำชั้น ประจำวิชา
- 1.3 การจัดตารางสอน
- 1.4 การเตรียมงานก่อนเปิดเรียน
- 1.5 การจัดการในด้านวัสดุ หลักสูตร เช่น โครงการสอน ประมวลการสอน แบบเรียน ระเบียบวิธีวัดผล สมุดประจำตัว บัญชีเรียกชื่อ สมุดประจำชั้น
- 1.6 การจัดการบริการห้องสมุด ตำรา หนังสืออ้างอิง ทั้งของครู และนักเรียน
- 1.7 การจัดการบริการ สำหรับวัสดุ อุปกรณ์การสอน ให้ครูสามารถใช้ อุปกรณ์การสอนได้สะดวก
- 1.8 การจัดทำโครงการวัดผลการศึกษาไว้ตลอดปี

2. งานการจัดบริการวัดผลการศึกษาไว้ตลอดปี

- 2.1 การจัดการบริการแนะแนว
- 2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของแผนกวิชาหรือหมวดวิชาต่าง ๆ

2.3 การจัดกิจกรรมลูกเสือ อนุชาชาด

2.4 การจัดกิจกรรมกีฬา และอื่น ๆ

3. งานเกี่ยวกับบุคลากร ได้แก่ การจัดสายงานตามหมวดหมู่และความถนัดของครู?

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุริระ ทานตวนิช ได้กล่าวถึงขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการที่ผู้บริหารโรงเรียนต้องดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ จึงได้เสนอแนะขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการไว้ ดังนี้ คือ

1. งานเกี่ยวกับหลักสูตร
2. งานเกี่ยวกับประมวลการสอน
3. งานเกี่ยวกับการทำโครงการสอนเฉพาะโรงเรียน
4. แผนการสอนวิชาต่าง ๆ
5. การจัดทำคู่มือครู
6. การพิจารณาแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ
7. การทำตารางสอน
8. การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน
9. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
10. การจัดครูเข้าสอน
11. การพัฒนาการสอน
12. การจัดทำอุปกรณ์การสอน
13. การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน
14. การนิเทศการสอน⁸

กมล ธิโสภา ได้กล่าวไว้ว่า ขอบข่ายของงานวิชาการที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้บริหารโรงเรียน ได้แก่

1. หลักสูตร
2. การจัดแผนการเรียน
3. การจัดตารางเรียน
4. การจัดครูเข้าสอน
5. การจัดกลุ่มการเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. การจัดสอนซ่อมเสริม

7. การประเมินผลการเรียน⁹

เมื่อพิจารณาถึงขอบข่ายของงานวิชาการ จากแนวความคิดของนักการศึกษาหลายท่าน ดังกล่าวแล้วนั้น สรุปเป็นงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม แบ่งออกเป็น 7 ด้าน ดังนี้

1. กระบวนการบริหารงานวิชาการ
2. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
4. วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
5. การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน
6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. การวัดผลและประเมินผล

กระบวนการบริหารงานวิชาการ

ในการดำเนินการกิจการใดๆ ก็ตามต้องมีขั้นตอนของการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดการทำงานเกี่ยวกับการศึกษายังต้องมีขั้นตอน ในการดำเนินงานที่ละเอียดอ่อนและซับซ้อน

สมพงษ์ เกษมสิน ได้กล่าวว่า กระบวนการบริหารมีขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผน (Planning) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การคาดการณ์ (Forecasting) การกำหนดวัตถุประสงค์ (Set Objective) การพัฒนาวิธี (Develop Strategies) ในการวางแผน โดยจำแนกแผนออกเป็น โครงการ (Program) กำหนดงบประมาณ (Budget) และแนวปฏิบัติ (Procedure) ตลอด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จน ต้องคืนตัว ปรับปรุงนโยบาย (Policy) ให้สอดคล้องและทันกับเหตุการณ์

2. การจัดองค์การ (Organize) ซึ่งเกี่ยวกับการจัดโครงสร้างของ องค์การ (Organization Structure) การสร้างขอบเขตของงานและความสัมพันธ์ ของงานต่างๆ การกำหนดตำแหน่งหน้าที่ ตลอดจนการกำหนดคุณสมบัติที่ ต้องการตำแหน่งนั้นๆ การดำเนินการขั้นนี้ เป็นการจัดงานให้ประสานสอดคล้อง เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. การจัดเจ้าหน้าที่ (Staff) เป็นขั้นตอน เกี่ยวกับการเลือกสรร (Select) ปรุมนิเทศ (Orientation) การฝึกอบรม (Training) การพัฒนาบุคคล (Personal Development) เพื่อให้บุคคลที่ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ มีความรู้ เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ความรับผิดชอบที่มีอยู่

4. การอำนวยการ (Direct) การบริหารขั้นนี้เป็นหน้าที่เกี่ยวกับ การตัดสินใจ (Decision making) การมอบหมายหน้าที่การทำงานการจูงใจ (Motivation) การประสานงาน (CO-ordination) การจัดให้มีส่วนร่วม (Participation) ในการ ปฏิบัติงาน เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในการสร้างสรรค์ ความเจริญ ก้าวหน้าให้แก่องค์การ

5. การควบคุม (Control) ในการควบคุมงานนั้น จะต้องกำหนด ระบบการรายงาน (Establish reporting system) พัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงาน (Develop Performance Standard) การวัดผลงาน (Measurement result) ดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่อง (Correct) ทั้งนี้เพื่อให้งานดำเนินไปโดยถูกต้อง¹⁰

พวงรัตน์ วิเวกานนท์ ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารงานวิชาการมีหลักสำคัญในการบริหารดังนี้

1. การวางแผนงาน ในการวางแผนงานนั้นผู้บริหารจะต้องมีความรู้ และจะต้องศึกษานโยบายการศึกษาหลักสูตร บุคลากรในโรงเรียน ปรัชญา หรือเป้าหมายของโรงเรียน การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร

2. นายการบริหารงานวิชาการ ผู้ที่ทำหน้าที่รองจากผู้บริหาร ก็คือ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ ที่จะต้องทำหน้าที่ร่วมบริหารด้านวิชาการในโรงเรียนร่วมกับผู้ช่วยฝ่ายอื่น หัวหน้าหมวดวิชา หัวหน้าสายช่างโครงการดำเนินงาน ด้านการเรียนการสอน และรับผิดชอบการจัดตารางเรียน ทำแผนการสอนย่อย และปรับปรุงเป็นครั้งคราว วางโครงการเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน และแผนปฏิบัติงานจัดทำปฏิทินปฏิบัติงานรายสัปดาห์ สนับสนุนให้มีการค้นคว้าทดลอง ปรับปรุงอบรมความเข้าใจ และประชุมปฏิบัติการ จัดทำคู่มือครู จัดกิจกรรมวิชาการ และกิจกรรมเสริมหลักสูตร พิจารณานั่งสือแบบเรียน คู่มือสื่อการเรียน จัดทำโครงการ และประมาณการวิชาต่าง ๆ ควบคุมการจัดซื้อ การเก็บรักษา และการใช้สื่อการเรียน เสนอแต่งตั้งหัวหน้าหมวดวิชา และพิจารณาความดีความชอบ จัดครูเข้าชั้นสอนและนักเรียนเข้าชั้นเรียน วิจัยตามโครงการ ประเมินผลงาน รวบรวมข้อมูล ควบคุมทะเบียนและวัดผล ควบคุมเวลาเรียน

3. การจัดทำโครงการทางวิชาการและจัดทำประมาณการ ผู้บริหาร และ ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และหัวหน้าสาย ร่วมกันวางโครงการทางวิชาการต่าง ๆ และจัดทำประมาณการ เพื่อใช้เงินงบประมาณ จัดทำแผนปฏิบัติงานโครงการ การใช้จ่ายประจำปี เพื่อให้คณะครูทุกคนได้รับรู้ ร่วมกัน และร่วมคิดวางแผน เป็นการศึกษาการทำงานอย่างมีระบบ และมีหลักฐาน ทำให้ตัดสินใจตรงกัน ทุกคนรู้งาน รู้หน้าที่ของงาน และรู้ว่างบประมาณที่ได้รับมีขีดจำกัด ต้องประหยัดใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ต้องช่วยกันแสวงหาทรัพยากรในชุมชน ช่วยกันประชาสัมพันธ์ทำให้เกิดความร่วมมือจากทุกฝ่าย

4. การจัดบริการด้านสื่อการเรียนและอาคารสถานที่ สื่อการเรียน หมายถึง เครื่องมือตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ที่ช่วยสนับสนุน ให้การเรียนการสอนบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้และยังจัดเป็นสิ่งแวดล้อมของความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความอยากเรียนรู้และเรียนได้อย่างดีและรวดเร็วยิ่งขึ้น

5. การจัดครูเข้าชั้นเรียนและสอนประจำวิชา การจัดครูเข้าชั้นเรียนให้ได้ผลตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร ซึ่งต้องให้ครูเป็นที่เต็มใจ และผู้คอยแนะ

แนวทางให้เด็ก จึงจำเป็นมากที่จะต้องคำนึงถึง ความรู้ความสามารถ ความ-
ถนัด อารมณ์ และนิสัยใจคอของครูแต่ละคนว่า เหมาะสมที่จะเข้าทำการสอน
ชั้นใดวิชาใด ผู้บริหารต้องพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน และรอบคอบที่สุด

6. การจัดการการสอน เป็นงานละเอียดและประณีตผู้จัดจะต้องเป็น
ผู้ที่เข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีพอควร จะต้องเป็นผู้รู้คุณลักษณะจุดประ-
สงค์ และเนื้อหาของกลุ่มวิชาทั้ง 5 กลุ่ม ซึ่งจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับวัย และ
พัฒนาการของเด็ก ในแต่ละระดับชั้น ว่าคิพอที่จะจัดเนื้อหาวิชา และคาบเวลา
ลงตารางสอนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

7. การจัดสอนแทน โรงเรียนขนาดใหญ่ การจัดสอนแทนเป็นเรื่อง
ยุ่งยากมาก เพราะครูจำนวนมาก ย่อมมีการลาป่วย ไปราชการเป็นประจำวัน
ซึ่งผู้บริหารมีวิธีแก้ปัญหา โดยวางแผนการประชุมปฏิบัติงานร่วมกันทั้งโรง-
เรียน จัดกิจกรรมห้องโสตทัศนศึกษา ห้องสมุดช่วยเมื่อครูลา ฝ่ายบริหารสอน
แทนควบคุมชั้นเรียนและให้งาน จัดทำสถิติ ครูลาป่วยไปราชการ และสอน
แทน ให้ทราบทั่วกัน

8. การวัดผล และการประเมินผลการเรียน ผู้บริหารจะต้องทราบ
หลักการในการประเมินผลการเรียน วิธีการประเมินผลการเรียน

9. การประเมินผลการสอนของครู ผู้บริหารอาจจะประเมินผลการ
สอนของครูโดยการติดตามการสอนตามแผนการสอนย่อย ตรวจบันทึกการสอน
ที่ให้ครูบันทึก เมื่อเข้าสอนในห้องเรียนต่าง ๆ ตรวจสมุดแบบฝึกหัดนักเรียน
ตรวจผลงานภาคปฏิบัติ จัดประชุมผู้ปกครองแต่ละระดับเพื่อแสดงผลงานของ
นักเรียน ตั้งกรรมการทดสอบนักเรียนตามจุดประสงค์ในแต่ละระดับชั้น ตรวจ
ผลการสอน ประชุมประเมินผลงานของกลุ่มวิชา ครูผู้สอน และครูประจำชั้น
สรุปผลงานเป็นการประเมินผลงานทุกโครงการ การให้คะแนนตามแบบฟอร์ม
การประเมินผลตามเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนโดยคณะกรรมการกลาง

10. นวัตกรรมและเทคโนโลยีเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนปัจจุ-
บันนี้ วิวัฒนาการต่างๆ ในโลกก้าวหน้าไปมาก การจัดการเรียนการสอนในโรง-

เรียนต้องพยายามพัฒนา ให้มีการเรียนไม่ด้อยไปกว่าสิ่งแวดล้อมของเด็ก โดยเฉพาะในเมืองใหญ่เด็กได้รับประสบการณ์จากสิ่งแวดล้อมมาทางวิทยุ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ฉะนั้นถ้าโรงเรียนได้พยายามปรับปรุงการเรียนการสอนให้ทันสมัย ให้ทันเหตุการณ์ เด็กของเราก็จะเสียเปรียบไม่ตกเทียมนักในประเทศอื่น ๆ ฉะนั้นผู้บริหารจึงต้องใช้เทคนิคกระตุ้น ให้ครูให้คิดค้นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อจัดหมวดประสบการณ์ให้แก่ เด็กของเรา¹¹

นอกจากนี้

วิลาวัลย์ ดันวัฒนะพงษ์ ได้ทำการวิจัย เรื่องความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สรุปผลการ วิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารกับครูสอน มีความเห็นตรงกันว่า โรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการปฏิบัติงานด้านวิชาการระดับมาก ในด้านกระบวนการ บริหารงานวิชาการหลักสูตรและนำหลักสูตรไปใช้ และน้อยในด้านการใช้แหล่งความรู้ในท้องถิ่น ส่วนที่เหลืออีกหกด้าน คือ การดำเนินการสอนวัสดุอุปกรณ์การสอน และห้องสมุด การนิเทศการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตรแนะแนว การวัดผลและประเมินผลนั้น ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความเห็นต่างกัน โดยผู้บริหารเห็นว่า โรงเรียนได้ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ขณะที่ครูผู้สอนเห็นว่าการปฏิบัติน้อย

2. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูผู้สอนในการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนเก่าด้าน พบว่าความคิดเห็นด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ การดำเนินการสอนวัสดุอุปกรณ์การสอน และห้องสมุด การนิเทศการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตร แนะแนวการวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนที่เหลือ คือ การใช้แหล่งความรู้ในท้องถิ่น ปรากฏว่าความเห็นไม่แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญ

8. ในการศึกษาปัญหา และ อุปสรรคในการปฏิบัติงานวิชาการนั้น พบว่าส่วนใหญ่ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด นอกจากนั้นในส่วนที่เป็นปัญหาอื่น ๆ ซึ่งได้มาจากความคิดเห็นที่ไม่ซ้ำกันของผู้บริหารและครูผู้สอนบางคน ได้พบว่าเรื่องต่อไปนี้เป็นปัญหาที่ประสบอยู่ในการบริหารวิชาการ คือครูไม่มีโอกาส เข้ารับการอบรมทางวิชาการ ขาดตำราเรียน หนังสือประกอบการค้นคว้า ขาดผู้แนะนำช่วยเหลือ ด้านวิชาการ โรงเรียนจัดชั่วโมงสอนให้ครูมากเกินไป ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียน พื้นฐานการศึกษาเดิมของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และ ปัญหาครูยึดการสอนเป็นงานชั่วคราว¹²

วิรัตน์ ศิริบุรณ ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาสมรรถภาพการบริหารครูใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 11 พบว่า

ความบกพร่อง ในการบริหารงานวิชาการ ด้านเป็นพฤติกรรมที่เป็นหัวใจด้านวิชาการ เช่น การจัดบริการนิเทศการสอน รายวิชาต่าง ๆ การประชุมปรึกษา ในรายวิชา การส่งเสริมให้ครูนำเอาวิธีการสอนใหม่มาใช้ เป็นต้น แสดงให้เห็นว่า การบริหารงานวิชาการ ขาดทั้งการวางแผน การดำเนินงานตามแผน และการประเมินผลอื่นเป็นหลักเบื้องต้นในการบริหาร¹³

สุดใจ ไสสุก ได้วิจัยการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า

มีการปฏิบัติงานวิชาการ ในระดับน้อย โดยเรียงระดับการปฏิบัติงานวิชาการ จากมากไปหาน้อยดังนี้ การกำหนดให้ ครูอาจารย์ปฏิบัติงานวิชาการ การแนะแนวกระบวนการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียน วิธีสอน และตารางสอน กิจกรรม นักเรียน วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน และห้องสมุด

หลักสูตร และเอกสารการใช้หลักสูตร การวัดผล และประเมินผลการศึกษาการใช้ทรัพยากร และแหล่งความรู้ในท้องถิ่น การวางแผนปรับปรุงงานวิชาการ การนิเทศงานวิชาการ ปัญหาและอุปสรรค ในการปฏิบัติงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร คือ ผู้บริหารโรงเรียนให้ความสนใจงานด้านธุรการมากกว่างานวิชาการ¹⁴

พิสิฐ คงเมือง ได้ทำการวิจัยเรื่องการบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้

พบว่า

โรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้ ปฏิบัติงานด้านวิชาการในระดับน้อย งานวิชาการที่ปฏิบัติมาก คือ การกำหนดให้ครูอาจารย์ปฏิบัติงานด้านวิชาการ และอันดับสุดท้าย คือ การใช้ทรัพยากร และแหล่งความรู้ในท้องถิ่น ปัญหา และ อุปสรรคในการปฏิบัติงานวิชาการ ของโรงเรียนส่วนใหญ่แล้วโรงเรียนมีบุคลากรไม่เพียงพอ โดยเฉพาะบุคลากร ผู้สอนวิชาเลือก และฝ่ายวิชาการผู้บริหารงานวิชาการ ยังไม่มีความเชี่ยวชาญทางวิชาการ¹⁵

สุรัตน์ เจียรตระกูล ได้ศึกษาถึงการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคเหนือ

พบว่า

มีการปฏิบัติงานด้านวิชาการน้อย โดยจะปฏิบัติมากที่สุดในการแนะแนว และอันดับสุดท้าย คือ การวัดผลและประเมินผลการศึกษา ปัญหา และอุปสรรคในการบริหารงานวิชาการ คือ ผู้บริหารสนใจงานด้านอื่นมากกว่างานวิชาการ¹⁶

ชวนชม คำหอมกุล ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการบริหารวิชาการระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

การบริหารงานด้านหลักสูตร และองค์ประกอบของหลักสูตร การวัดผล และการประเมินผลการเรียนการสอนโรงเรียนปฏิบัติมาก และมีปัญหาน้อยส่วนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การนิเทศ และพัฒนาบุคลากรทางการสอน โรงเรียนปฏิบัติน้อย และมีปัญหาน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ทั้งสี่ด้านพบว่า สภาพการปฏิบัติงานวิชาการ โรงเรียนได้มีการปฏิบัติถูกต้องตามระเบียบ ว่าด้วยการวัดผล และประเมินผล หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2522 มากกว่าการปฏิบัติในเรื่องอื่น ๆ และมีศึกษานิเทศก์ หรือเจ้าหน้าที่จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เข้ามาช่วยเหลือ ครู และโรงเรียนในด้านวิชาการน้อยกว่า ปฏิบัติในเรื่องอื่น ๆ สำหรับปัญหาการบริหารงานวิชาการนั้น เมื่อพิจารณาเป็นราย ข้อทั้งสี่ด้าน พบว่า การจัดทำเอกสารตำราเรียนหรือแหล่งวิชาที่จะให้ครูได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ และมีปัญหาเรื่องการจัดประชุมเมื่อกำหนดแนวทางในการวัดผล และประเมินผลน้อยกว่าปัญหาอื่น ๆ¹⁷

Mc Carthy ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับบทบาทการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา ในรัฐนิวเจอร์ซีย์ พบว่า

กลุ่มตัวอย่างของผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และครูมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกัน เกี่ยวกับบทบาทในการปฏิบัติงานด้านวิชาการ การจัดตั้ง คณะกรรมการบริหารงานด้านวิชาการ และความรับผิดชอบในการตัดสินใจของคณะกรรมการ นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเห็นตรงกันว่า ผู้บริหารโรงเรียนควรจะมีบทบาท มีความรับผิดชอบ และบริหารงานวิชาการ ให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด¹⁸

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดังนั้น สรุปได้ว่ากระบวนการบริหารงานวิชาการ เป็นแผนการในการดำเนินงานทางวิชาการ เป็นไปตามระบบงาน ตามขั้นตอน เพื่อให้ครูได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ ใน การพัฒนาสติปัญญาตามความสามารถให้แก่เยาวชนของเราจะได้ทัดเทียมกับอารยประเทศ

หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

ปัจจุบัน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่เปิดสอนทั้งในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ได้ใช้หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในการบริหารงานวิชาการ หลักสูตรมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก นักวิชาการหลาย ท่านจึงได้ให้ความหมายเกี่ยวกับหลักสูตรไว้ดังนี้

Taba กล่าวว่า “หลักสูตรหมายถึง ประมวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่โรงเรียน และครูผู้สอน จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้”¹⁹

Good ได้กล่าวถึงความหมายของหลักสูตรว่ามีสามนัยด้วยกันคือ

ความหมายที่ 1 หลักสูตรคือเนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ ศึกษาเพื่อจบ หรือรับประกาศนียบัตรในหมวดวิชา หรือสาขาวิชาใดสาขาหนึ่ง

ความหมายที่ 2 หลักสูตรคือโปรแกรมการศึกษา ที่โรงเรียนกำหนด ขึ้นให้ผู้เรียนได้เรียนเพื่อรับประกาศนียบัตรต่าง ๆ

ความหมายที่ 3 หลักสูตรคือกลุ่มวิชา หรือประสบการณ์ที่กำหนดไว้ ให้ผู้เรียนได้เรียนภายใต้การแนะนำ ของโรงเรียนหรือวิทยาลัย²⁰

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับนักการศึกษาของไทยคือ สุมิตร คุณานุกร ได้ให้ความเห็นว่า

“หลักสูตรในระดับโรงเรียนหมายถึง โครงการประมวลความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นภายในและภายนอกโรงเรียนก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้”²¹

สุวัฒน์ สิทธิหล่อ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา พบว่า

กระบวนการบริหารงานวิชาการ ของวิทยาลัยพลศึกษาจะประกอบไปด้วยการบริหารบุคลากรด้านหลักสูตร เอกสารการใช้หลักสูตรด้านวิธีสอนและตารางสอน ด้านการนิเทศการสอน ด้านวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนและห้องสมุด ด้านวัดผล และประเมินผลการเรียนการสอน ด้านการใช้ทรัพยากรและแหล่ง วิชาในท้องถิ่น รวมถึงการปรับปรุงงานวิชาการ ของวิทยาลัย และสุดท้ายด้านการวางแผน ปรับปรุงงานวิชาการของวิทยาลัย ทั้งผู้อำนวยการ และผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาในการบริหารงาน และการปฏิบัติงานด้านวิชาการ คือ งบประมาณในการบริหารงานวิชาการมีไม่เพียงพอขาด นักวิชาการ และ การวางแผนที่ดีในการปรับปรุงงานวิชาการ²²

ดังนั้นความหมายของหลักสูตรจึงสรุปได้ว่า หลักสูตรเป็นแนวปฏิบัติที่ได้จากการประมวลประสบการณ์ต่างๆ เป็นเนื้อหาวิชา จำแนกตามกลุ่มวิชาต่าง ๆ ให้กับนักเรียน นักศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนจบหลักสูตรที่กำหนดไว้ โดยนำความรู้และทักษะที่ได้รับออกไปประกอบอาชีพตามสาขาที่เรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

งานหลักของโรงเรียน คือ การถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียน หน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนก็คือ การจัดอำนวยความสะดวก ให้การเรียนการสอนในโรงเรียน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายของการศึกษาการจัดการเรียนการสอนเป็นงานที่มีขอบเขตกว้าง ซึ่งได้แก่ การจัดโรงเรียนและบรรยากาศในโรงเรียน การจัดครูเข้าสอน การจัดห้องเรียน หรือการจัดชั้นเรียน การจัดตารางสอน การดำเนินการสอนการควบคุมดูแลการสอน การสอนซ่อมเสริม ตลอดจนการบริหารการสอน

สุมิตร คุณานกร ได้กล่าวว่า

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์ ให้กับผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนากิจการ ไปตามเป้าหมาย ที่หลักสูตรต้องการแนวทางจัดกิจกรรม หรือการสอนนี้ ย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพและลักษณะธรรมชาติของเนื้อหาวิชา กล่าวคือ ไม่มีวิธีการสอนใดที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด สำหรับทุกวิชา การสอนแต่ละวิธีนั้น ย่อมมีทั้ง ลักษณะเด่น และลักษณะจำกัดอยู่ในตัวด้วยกันทั้งสิ้น ฉะนั้นผู้สอนจะต้องรู้จักนำวิธีการสอนแต่ละวิธีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมแก่การเรียน²³

วีระวัฒน์ อุทัยรัตน์ ได้กล่าวถึงเป้าหมายในการสอนอาชีวศึกษา เพื่อมุ่งเน้นหนักที่จะให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการไว้สองประการคือ

1. มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างดี และเป็นທີ່พึงพอใจ
2. มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการทำงาน ของตนเองให้ดีขึ้น

ขึ้นระหว่างปฏิบัติงานดังนั้น ผู้เรียนควรมีโอกาสฝึกปฏิบัติให้ใกล้เคียงสภาพ

เป็นจริงในโลกของการทำงาน (World of Work) ให้มากที่สุดและการมุ่งให้ผู้เรียน ปรับปรุงทักษะ สำคัญ คือผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกหัดงานอื่นเพียงพอ และถูกต้อง²⁴

มานิดา อุชชิน ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของครูวิชาชีพ ไว้ดังนี้

1. ครูต้องมีแนวทางในการสอนวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาสมรรถภาพ ที่จะทำให้สามารถปฏิบัติงานของกิจกรรมการสอนได้
2. ครูต้องใช้วิธีการสอนที่สามารถ ให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือเกิดการเรียนรู้ หรือเกิดประสบการณ์ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อจุดประสงค์ ของการเรียนรู้หรือจุดประสงค์ของการทำงานนั้น
3. ครูต้องสอนแต่สิ่งจำเป็นตามลำดับของการจัดสภาพการณ์ในการสอนที่จำเป็นแก่ผู้เรียน โดยมีการวางแผนการสอนหรือ โครงการสอนไว้อย่างดี
4. ครูต้องรู้จักใช้กลวิธี ที่เราให้ผู้เรียน สนใจการเรียนรู้ โดยสร้างสภาพการสอน ที่ใช้วิธีจัดสภาพภายนอกหรือสภาพภายในให้สอดคล้องกัน เพื่อให้เด็กเกิดความรู้ หรือทักษะวิชาชีพนั้น²⁵

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงหมายถึง กระบวนการทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการเรียนภายในห้องเรียน นอกห้องเรียน หรือแม้แต่การฝึกทักษะจากสถานประกอบการต่างๆ ซึ่งครูในแต่ละสาขาวิชาจะต้องคำนึงงาน แนวทางการสอนให้ครบถ้วน หรือให้สอดคล้องกับทักษะวิชาชีพนั้น ไม่ว่าจะด้วยการประยุกต์ทางเทคโนโลยี สาขาใดก็ได้ แต่ต้องเหมาะสมกับสภาพของการเรียน

การดำเนินการสอน

การดำเนินการสอน หมายถึง การจัดการการสอน การจัดครูเข้าสอน การจัดชั้นเรียน การกำหนดแบบเรียน ตลอดจนการสอนของครูและการใช้อุปกรณ์การสอน ดังนี้

1. ตารางสอน

การจัดการตารางสอนต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญเป็นพิเศษต้องใช้เวลาและความพยายาม ทั้งต้องระมัดระวัง เพราะเมื่อได้ปฏิบัติจริงแล้ว มักจะพบอุปสรรคนานับประการเช่น ห้องเรียนจำกัด ครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป การจัดชั่วโมงการสอนไม่ยุติธรรม ชั่วโมงการสอนของครู ติดกันมากเกินไป บางรายวิชาต้องจัดแบบ Double Period ตามลักษณะของเนื้อหาวิชาการจัด ตามลักษณะเนื้อหาวิชาในภาคเช้า ภาคบ่าย

การจัดการตารางสอนที่ดีควรให้หัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้จัดจำนวนชั่วโมง และวิชาที่สอนของครู ในหมวดวิชาของตนแล้วมอบให้ฝ่ายวิชาการเพื่อนำไปจัดการตารางสอนรวมทั้งโรงเรียน

หลักในการจัดการตารางสอน

กรมสามัญศึกษา ได้เสนอหลักการให้การจัดการตารางสอนไว้เป็นแนวทางให้โรงเรียน ที่ยังไม่เคยใช้หลักสูตรกว้าง นำไปพิจารณาปรับปรุงตามสภาพของโรงเรียน 4 ประการ คือ

1. ควรสนองความต้องการ ของนักเรียนมากที่สุด คือให้ได้เรียนตามที่เลือก
2. ควรเริ่มจัดจากชั้นที่ยากที่สุดก่อน และจัดจากวิชาที่ยากที่สุด วิชาอุตสาหกรรม เพราะยึดหยุ่นได้น้อยที่สุด
3. จัดวิชาที่มีนักเรียนเลือกน้อยที่สุดก่อน เพราะนักเรียนทุกคนที่เลือกวิชานั้น จะต้องเรียนในเวลาเดียวกัน วิชาที่จัดเป็นอันดับสุดท้าย คือ วิชาที่มีนักเรียนเลือกเรียนกลุ่มมาก เพราะสามารถดัดแปลงให้นักเรียนเข้ากลุ่มใดก็ได้
4. จัดวิชาบังคับเป็นอันดับสุดท้ายโดยให้ชั่วโมงเลือกทุกสาขา ตรงกันหมด ที่เหลือนอกนั้นนักเรียนจะว่างตรงกัน²⁶

2. การสอนและวิธีสอน

การสอนของครูเป็นสิ่งจำเป็น และสำคัญในอันที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ และมีคุณสมบัติตามที่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่วางไว้ หลักสูตรจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับการนำหลักสูตรไปใช้ซึ่งผู้ใช้หลักสูตร คือผู้สอนนั่นเอง

สุมิตร คุณานุกร ได้กล่าวไว้ว่า

การสอนนั้นถึงแม้จะมีหลายวิธี แต่จะยึดถือเอาว่าวิธีใดวิธีหนึ่งดีที่สุด และเลือกสอนเฉพาะวิธีนั้น ๆ ย่อมจะตัดสินใจไม่ได้ การสอนของครูในแต่ละรายวิชา ต้องตัดสินใจเลือกเอาเองว่า เมื่อใดควรจะใช้วิธีสอนวิธีใด และเมื่อใดจะให้การสอนอีกวิธีหนึ่ง ทั้งนี้ ย่อมขึ้นอยู่กับ ความมุ่งหมายของการสอนเป็นเกณฑ์ ในการพิจารณา วิธีสอนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนตามปกติในชั้นเรียนมี 8 วิธีด้วยกัน คือ

1. การบรรยาย
2. การอภิปรายและซักถาม
3. การฝึกปฏิบัติ
4. การสอนโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์
5. การแก้ปัญหาและค้นพบด้วยตนเอง
6. การใช้ห้องทดลองและวิธีสืบสวน
7. การสอนเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์
8. การสอนโดยรับบทบาทและสถานการณ์จำลอง²⁷

ธารง บัวศรี นักการศึกษาของไทยกล่าวว่า

ผู้บริหารหรือครูใหญ่ เป็นผู้มีหน้าที่โดยตรง ในการจัดการเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสอนในโรงเรียน จะต้องวางนโยบายร่วมกับครู ว่านโยบายการเรียนการสอนในแต่ละปี และแต่ละวิชา จะเน้นหนักไปในรูปใด เป้าหมายของการจัดตัวบุคคลแบ่งหน้าที่การ งานให้ได้สัดส่วนกัน และให้เหมาะสมกับความถนัดของครู ในระหว่างดำเนินการเรียนการสอน ฝ่ายบริหารจะต้องทำหน้าที่บริการ (Service) แก่ครูในด้านต่างๆ ที่จะช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอน²⁸

ดังนั้นการดำเนินการสอน เป็นกระบวนการที่ทางโรงเรียนจะปฏิบัติ ให้กับนักเรียนโดยเริ่มต้นตั้งแต่ การจัดตารางสอน การจัดครูเข้าชั้นเรียน และคอยสอดส่องดูแลการสอนของครูให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตรงกับเนื้อหาวิชาที่ได้กำหนดไว้ให้แต่ละสาขาวิชา

วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด

อุปกรณ์การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับครู เพราะทำให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพขึ้น การที่ครูรู้จักใช้อุปกรณ์การศึกษาประกอบการสอนจะทำให้เด็กได้เรียนรู้จากของจริง และมองเห็นสิ่งที่เรียนอย่างแท้จริง ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ดังนั้น อุปกรณ์การศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญ โรงเรียนควรจะต้องจัดหาและสนับสนุน ให้ครูผู้สอนใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนให้มากขึ้น โดยเฉพาะในการสอนวิชาชีพที่มุ่งให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงและเป็นการฝึกฝน วัสดุอุปกรณ์ ย่อมมีความสำคัญที่โรงเรียนจะต้องจัดหาให้ครบถ้วน และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของแต่ละวิชาอย่างไรก็ตามการเปิดสอนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษานั้นกระทรวงศึกษาธิการมีระเบียบ และเงื่อนไข ในการที่โรงเรียนจำเป็นต้องจัดหาวัสดุอุปกรณ์ ตามประเภทที่เปิดสอนให้ครบถ้วนตามระเบียบอุปกรณ์การเรียนการสอน

อุปกรณ์การสอนเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับครู ในเรื่องการเรียนการสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนอาชีวศึกษา อุปกรณ์การสอนเป็นสื่อการสอน ที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก

Edgar dale ให้ข้อคิดว่า

การเรียนรู้ของนักเรียน โดยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ อย่างมีความมุ่งหมายโดยแน่นอนเป็นวิธีการที่ดีที่สุดนักเรียน และ ได้เรียนรู้ ได้ดีที่สุด โดยการได้ลงมือทำจริง ๆ ที่เรียกว่าประสบการณ์ตรง (Direct and Purposeful Experience) ส่วนการเรียนรู้โดยการฟังคำบรรยายด้วยวาจา ของครูอย่างเดียวเป็นการเรียนรู้ที่ได้ผลน้อยที่สุด²⁹

ส่วน ประคับ เรืองมาลัย เสนอว่าอุปกรณ์การสอนมีประโยชน์ดังนี้

1. ช่วยกระตุ้นและเร้าความสนใจของเด็ก
2. ช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้มากและจำได้ดี
3. ช่วยประหยัดเวลาในการเรียน
4. ช่วยให้เด็กรับประสบการณ์หลายด้าน
5. ช่วยให้เด็กมีความคิดรอบคอบ
6. ทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย³⁰

ดังนั้นจะสรุปได้ว่า อุปกรณ์การสอนมีประโยชน์อย่างมากสามารถทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ ในการกระตุ้นความสนใจในวิชาที่เรียน ไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน และยังจะทำให้นักเรียน ได้เรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้อย่างรวดเร็ว โดยได้มีประสบการณ์ การได้ลงมือปฏิบัติได้สัมผัส ได้เห็น เพราะฉะนั้นทางโรงเรียนควรเอาใจใส่และสนับสนุน ในเรื่องอุปกรณ์การสอน

ห้องสมุด

แม่้นมาส ขวลิขิต กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของห้องสมุดโรงเรียน ดังนี้

1. ส่งเสริมการเรียนรู้การสอนของนักเรียนและครูตามหลักสูตร
2. ช่วยเหลือเด็กโดยรู้จักค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง
3. ส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กรักการอ่านหนังสือ
4. ให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องต่าง ๆ รอบตัวอย่างกว้าง

ขวางขึ้น

5. หักให้เด็กรู้จักใช้และระวังรักษาหนังสือในห้องสมุด
6. ช่วยให้ได้มีความสนใจในเรื่องสำคัญต่างๆ อย่างกว้างขวาง
7. หักให้เด็กรู้จักความสวยงามและความเป็นระเบียบ³¹

เชื้อ สาริมาณ เสนอแนะลักษณะของห้องสมุดที่ดีไว้ดังนี้

1. ห้องสมุด ควรมิบรรณรักษ์ ที่สำเร็จวิชาบรรณรักษ์เป็นผู้ดำ

เนินงาน

2. ห้องสมุดควรมีหนังสืออุเทศเพียงพอ และไม่เป็นหนังสือที่เก่าจนเกินไป มีหนังสือทุกวิชาที่สอน ในโรงเรียนเพียงพอแก่จำนวนนักเรียนซึ่งเหมาะสมที่จะเป็นหนังสืออุเทศ และเป็นหนังสืออ่านประกอบ นอกจากนั้นควรมีวัสดุในการอ่านที่มีประโยชน์ ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้เลือก และเหมาะสมสำหรับความสนใจ และความต้องการของเด็กวัย หนุ่มสาว

3. มีระเบียบแบบแผนการ แยกหนังสือออกเป็นพวกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตามระเบียบเมลวิล ดิมอี หนังสือทั้งหมดมีการแยกออกเป็นประเภท มีฉลากติด และจัดวางไว้ในตู้ หรือบนหิ้ง อย่างเป็นระเบียบ

4. ห้องสมุดมีพื้นที่เพียงพอใช้ เป็นที่ซ่อมหนังสือได้และมีเนื้อที่ที่มีเนื้อที่เพียงพอที่จะเก็บหนังสือชำรุดไว้ก่อนการซ่อมได้

5. ห้องสมุด มีระเบียบการยืมการรับส่งหนังสือ อย่างเรียบร้อย ตลอดจนหนังสือชำรุด หนังสือที่หาย และหนังสือที่ได้รับการขอใช้เงินแทนแล้ว

6. ห้องสมุด มีระเบียบการง่าย ๆ ที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ นักเรียนที่จะใช้ห้องสมุดและควรจัดให้มี

ก. เวลาว่างให้นักเรียนได้ใช้ห้องสมุด

ข. ความสะดวกในการที่จะนำนักเรียนทั้งชั้นเข้าใช้ห้องสมุด

ค. เปิดห้องสมุดก่อนเวลาเรียนและหลังเลิกเรียนแล้วให้นักเรียน เข้าไปใช้ได้เป็นเวลาพอสมควร³²

งานห้องสมุด จะถูกลงไปด้วยคือจะต้องอาศัยความร่วมมือจาก ครูใหญ่ และครูผู้สอน พันธ หันนาคินท์ กล่าวถึงบทบาทของครูใหญ่กับห้องสมุดว่า

ครูใหญ่ควรพยายามหาบุคคล ที่ได้รับการฝึกหัดดีแล้วมาเป็นบรรณ-
รักษ์ พยายามสนับสนุนด้านการเงิน และกำลังใจตลอดจนเครื่องมือ เครื่องใช้
และผู้ที่ช่วยงานห้องสมุด เช่น เสมียน จัดนักเรียนรู้การใช้ห้องสมุด รู้จัก
บริการห้องสมุด จัดตารางสอน ให้เหมาะสมที่นักเรียนจะได้มีโอกาสใช้ห้อง
สมุดส่งเสริมการศึกษาด้วยตนเอง ให้คณะครูทราบว่า การส่งเสริมให้ นัก-
เรียนใช้ห้องสมุดเป็น นโยบาย สำคัญอย่างหนึ่งของโรงเรียน พยายามให้ครู
ได้รับทราบ ออกความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของห้องสมุด
เช่น จัดให้มีคณะกรรมการว่าด้วยห้องสมุด ทั้งนี้ยอมทำให้ห้องสมุดสนอง
ความต้องการของโรงเรียนดีขึ้น และคณะครูจะสนใจ ห้องสมุดมากขึ้นด้วย
หาทางให้ห้องสมุดบริการแก่คณะครูอย่างเต็มที่³³

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ห้องสมุด หมายถึง แหล่งค้นคว้าเพื่อแสวงหาความรู้ ในการที่จะทำให้ ผลการเรียนรู้ของนักเรียนและครูตรงตามหลักสูตร แนะนำ ส่งเสริมให้นักเรียนรู้วิชาการใช้ห้องสมุด และมีโอกาสใช้บริการของห้องสมุด เพื่อการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ห้องสมุดควรมีเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวก แก่คณะครูและนักเรียน

การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน

การนิเทศการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในระบบการศึกษาเป็นงานที่ช่วยเหลือครูให้ ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะในปัจจุบันนี้ โลกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในวิถีดำเนินชีวิตทั้งด้าน วิชาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้เกิดขึ้นในด้านการศึกษา เช่นเดียวกันมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ เช่น ในด้านหลักสูตรเนื้อหา และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทางการศึกษาถึงแม้ครูจะมีความรู้และมีประสบการณ์ ในการสอนมาหลายปี แต่ก็หาได้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ไม่ ผู้บริหารโรงเรียน เป็นผู้ที่มียุทธศาสตร์สำคัญที่สุดในโรงเรียน ในการให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับ เรื่องการสอน ซึ่งครูใหญ่ เปรียบเหมือนศึกษานิเทศก์คนแรกของครู หรือบางทีอาจจะให้บุคคลอื่นที่มีความรู้ ความสามารถในการด้าน ใดด้านหนึ่ง และมีความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคในการนิเทศ ทำการนิเทศการเรียนการสอนให้แก่ครูใน โรงเรียน

ดังนั้น การนิเทศการศึกษาจึงเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของครูใหญ่ เกี่ยวกับการเรียน การสอนในโรงเรียน คือ การช่วยเหลือปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น โดยการช่วยเหลือและ ทำงานร่วมกับครู เพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนให้ถูกลงไป การนิเทศไม่ใช่การ บังคับหรือคอยจับผิด แต่เป็นการช่วยเหลือร่วมมือกันและกัน เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

ผู้นิเทศจะต้องระลึกเสมอว่า การนิเทศนั้นมิใช่เป็นการสอนหรือแก้ปัญหาให้แก่การนิเทศเป็น การช่วยให้ครูรู้จักคิดค้น และหาวิธีทำงานด้วยตนเอง ผู้นิเทศจึงควรหาทางส่งเสริมให้ครูได้เกิดความเชื่อ มั่น ในความสำคัญและความสามารถของตนเอง ทั้งจะช่วยให้ครูได้มีความคุ้นเคยกับแหล่งวิชาการ และ สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้

สุจิตร เพียรชอบ ได้ให้ความหมายของการนิเทศการศึกษา คือ “ความพยายามอย่างหนึ่ง

ในการที่จะปรับปรุงส่งเสริมการศึกษาให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นในด้านการเรียนการสอน”³⁴

พนัส หันนาคินทร์ ให้ความเห็นว่า

การนิเทศการศึกษามีจุดสำคัญอยู่ที่ การปรับปรุงส่งเสริมการเรียนการสอน ให้ดีขึ้นการนิเทศมิใช่เป็นการบังคับ หรืออำพราง การนิเทศการสอน เป็นการช่วยเหลือร่วมมือซึ่งกันและกัน เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น ดังนั้นการนิเทศการสอน จึงตั้งอยู่บนรากฐานมนุษยสัมพันธ์อันดี³⁵

สำหรับนักการศึกษาต่างประเทศได้ให้ความหมายของการนิเทศไว้หลากหลายต่างๆ กัน เช่น Harold P. Adam & Frank G. Dickey กล่าวว่า

การนิเทศการศึกษา มีหลักเกณฑ์ที่ควรปฏิบัติดังนี้

1. ให้ถือว่าการนิเทศ คือ การวางแผนเพื่อปรับปรุงการสอน
2. ให้ถือว่าผู้นิเทศ คือ บุคคลใดบุคคลหนึ่งในการทำงาน ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพของสถานการณ์การเรียนการสอน
3. ความแตกต่างของการนิเทศและการบริหารอยู่ที่เหตุผลของการกระทำ
4. งานนิเทศที่ใช้อำนาจจะไม่บังเกิดผลในการปรับปรุงการสอน
5. การนิเทศมิใช่การสอนแต่เป็นการแนะนำให้ครูรู้จักช่วยตนเอง
6. การนิเทศที่ได้ผลต้องอยู่บนพื้นฐานของประชาธิปไตย
7. การนิเทศและการพัฒนาหลักสูตรมีสัมพันธ์กัน
8. การนิเทศแบบทั่ว ๆ ไป เป็นการนิเทศที่บังเกิดผล³⁶

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Rose L. Neagley กล่าวว่

ครูใหญ่จะต้องปฏิบัติงานให้สมดุลระหว่างหน้าที่การนิเทศ และหน้าที่การบริหารอื่นๆ อย่างน้อยที่สุด จะต้องใช้เวลาครึ่งหนึ่งในการปฏิบัติกิจกรรมนิเทศดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

1. ปรึกษาหารือกับครูแต่ละคน
2. เยี่ยมเยือนชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ
3. จัดทำวิจัยเชิงปฏิบัติในชั้นเรียน
4. ประสานงาน ระหว่างวิชาพิเศษต่าง ๆ เช่น ดนตรีพลานามัยกับ

วิชาการ

5. สถิติการสอนและสอนแทนในบางโอกาส
6. ร่วมในการประชุมภายในโรงเรียน
7. มีบทบาทในการพัฒนาหลักสูตร
8. วางแผนและจัดให้มีการอบรมครูประจำการ³⁷

วุฒิ จุลพรหม ได้ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า

โรงเรียนมัธยมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือส่วนใหญ่ปฏิบัติงานวิชาการน้อยทุกด้าน งานที่มีการปฏิบัติน้อยกว่าด้านอื่น ๆ เป็นอันดับแรกได้แก่การนิเทศการศึกษา รองลงมาได้แก่ การใช้ทรัพยากรและแหล่งวิชาการในห้องเรียนจนถึงตารางสอน และวิธีสอนเป็นอันดับสุดท้าย ปัญหาสำคัญในการบริหารงาน และปฏิบัติงานวิชาการของ โรงเรียนมัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ ผู้บริหารโรงเรียนยังให้ความสำคัญต่องานวิชาการไม่มากเท่าที่ควร ผู้บริหารงานวิชาการ ยังขาดความรู้ความสามารถในการนิเทศ และการวางแผนปัญหาการขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ห้องเรียน และบุคลากร³⁸

ผลงานวิจัยในต่างประเทศที่สอดคล้องกับการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน คือ

Charles Owen William ได้ศึกษาเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของครูใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาใน

รัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า

ครูใหญ่ส่วนมากใช้เวลาในการประเมินผล และปรับปรุงการสอนไว้กับหัวหน้าสาขาวิชา และเชื่อตามรายงานที่หัวหน้าสาขาวิชาเสนอมา การเยี่ยมห้องเรียนของครูใหญ่มีจำกัด และใช้เวลาน้อยยิ่งโรงเรียนใหญ่เท่าใด เวลาที่ครูใหญ่ มีให้แก่โครงการปรับปรุงการสอนของครูยิ่งน้อย ส่วนมากครูใหญ่มักจะให้ความสำคัญมากกว่าจัดให้มีการอบรม ครูใหญ่ทุกคนพยายามพัฒนาสมรรถภาพในการทำงาน และทำความเข้าใจ ในความรู้การศึกษาใหม่ๆ อยู่เสมอ ครู และนักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการประเมินผลและเปลี่ยนหลักสูตร ครูมองครูใหญ่ว่าเป็นผู้ที่อาจจะช่วยแก้ปัญหาให้ได้ และยอมรับว่าครูใหญ่มีหน้าที่จะต้องประเมินครู ด้วยการสังเกตการสอน การใช้แบบทดสอบ การประชุมปรึกษาหารือ และครูยอมรับว่าครูใหญ่จำเป็นต้องใช้หัวหน้าสาขาวิชาช่วยในกระบวนการประเมินผล³⁹

จากความหมายของการนิเทศที่นักการศึกษาได้กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า การนิเทศการศึกษา คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้บริหารโรงเรียนประสานร่วมมือกับบุคลากรภายในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องร่วมกันปฏิบัติให้ความช่วยเหลือการดำเนินการเรียนการสอนเป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ

การพัฒนาบุคลากร เป็นการเสริมสร้างความเจริญงอกงามในด้านความคิดเห็นการแสดงออกและความสามารถของผู้ปฏิบัติงานอย่างกว้างขวาง เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพสูงสุด

สมาน รังสิโยกฤษณ์ ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรทางการสอนว่า “บุคลากรทางการสอนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนาเพื่อให้เกิดความรู้ความสามารถในการทำงานให้ดีขึ้น”⁴⁰

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัฒนา อิศรางกูร ณ อยุธยา กล่าวว่า

การลงทุน ด้านทรัพยากรมนุษย์ โดยการปรับปรุงคุณภาพ ของ
บุคลากร ด้านการให้การศึกษาและฝึกอบรม ถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญประการ
หนึ่ง ในการก่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ประเทศที่ไม่สามารถ
พัฒนาบุคลากร ให้มีความรู้ ความชำนาญและมีคุณภาพดี รวมทั้งไม่สามารถ
ใช้บุคลากร ในทางที่เป็นประโยชน์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แล้วที่ไม่สามารถ
พัฒนาประเทศได้เลย⁴¹

จึงพอสรุปได้ว่า การพัฒนาบุคลากร คือ กระบวนการให้การศึกษา อบรมบุคลากรให้มี
แนวความคิดใหม่ๆ มีการแสดงความคิดเห็น การแสดงออก เพื่อให้บุคลากรดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ อย่าง
มีประสิทธิภาพ รวมทั้งให้บุคลากร มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ไปในการที่เป็นประโยชน์ทุก ๆ ด้าน
มีผลในหน่วยงานมีประสิทธิภาพสูงสุด

ดังนั้น การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน หมายถึงกิจกรรมต่าง ๆ ในการปรับปรุง
การเรียนการสอนของครู ให้ดีขึ้นได้แก่ การประชุมนิเทศครูใหม่การจัดประชุมครูก่อนเปิดภาคเรียน การ
สังเกตการสอนในชั้น การเยี่ยมเยียนชั้นเรียน การสาธิตการสอน การให้คำปรึกษาหารือเป็นรายบุคคล
หรือรายหมู่ การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ การอบรมครู การสัมมนาการ จัดหาสื่อที่มีคุณค่าทางวิชาการ
การสนับสนุนให้ครูฝึกงานดูงาน การให้ศึกษาเพิ่มเติม และการส่งเสริมให้ครูค้นคว้าทดลองสิ่งแปลก
ใหม่เพื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพ

กิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมนักเรียนที่ทางโรงเรียนจัดให้นั้น บางครั้งไม่เหมาะสม หรือไม่เข้ากับสภาพแวด
ล้อมของสถานศึกษาแต่ละแห่ง ดังนั้นกิจกรรมที่ทางโรงเรียนได้จัดนั้น เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมของ
นักเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และเป็นการส่งเสริมหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น กีฬา ละคร ดนตรี ทัศนศึกษา นิทรรศการ สถานักเรียน ตลอดจนชุมนุมต่าง ๆ เป็นต้น

การจัดกิจกรรมนักเรียนขึ้นเพื่อมุ่งส่งเสริมความเจริญพัฒนาของนักเรียนในด้านต่าง ๆ นั้นเอง กรมสามัญศึกษา กล่าวว่า “การจัดให้มีกิจกรรมนักเรียนก็เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของ บุคลากรความสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมและฝึกวิธีทำงานร่วมกัน”⁴²

กิจกรรมนักเรียนจะสามารถจัดได้มากน้อย ขึ้นอยู่กับความพร้อมของโรงเรียน เป็นสำคัญ แต่ผู้บริหารจะต้องมองเห็นคุณค่าและความสำคัญของกิจกรรมนักเรียน เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ แนะนำสนับสนุน และพร้อมที่จะเผชิญปัญหา อุปสรรคอันอาจจะเกิดขึ้นได้ รวมทั้งคอยแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยใช้วิจารณ์ญาณ และความสามารถเฉพาะอย่าง กิจกรรมนักเรียนจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เข้าใจและปฏิบัติตัวอยู่ในสังคมได้อย่างสะดวก และยอมรับในสังคม รวมทั้งอยู่ในสังคมด้วยความสันติสุข ดังนั้นกิจกรรมนักเรียน จึงเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถของผู้บริหารโรงเรียนว่า สามารถทำได้มากน้อยเพียงใดผู้บริหารโรงเรียน ที่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของกิจกรรมนักเรียน ก็มักจะคิดว่าขาดงบประมาณหรือคิดว่างานอื่นสำคัญกว่า หากเป็นเช่นนี้แล้วงานวิชาการก็จะไม่พัฒนาเท่าที่ควร เพราะกิจกรรมนักเรียนเป็นสิ่งที่สนับสนุนงานทางด้านวิชาการได้อย่างดีที่สุด

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการทางด้านจิตวิทยา
2. เพื่อดึงเอาความสนใจความกระตือรือร้นของเด็กให้ปรากฏออกมา
3. เพื่อให้เด็กใช้เวลาว่างให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์
4. เพื่อสร้างมิตรภาพ ระหว่างเด็กด้วยกันและระหว่างเด็กกับครูให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น
5. เพื่อพัฒนาความเป็นผู้นำของเด็ก⁴³

ประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

จากผลการวิจัยของ ประภัสสร มโนรัตน์ สอบถามความคิดเห็นของอาจารย์ใหญ่ ครูและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ ที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียนต่างเห็นว่ากิจกรรมนักเรียนหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีประโยชน์ได้แก่

ก. ส่งเสริมนักเรียนในด้านต่างๆ

1. ทำให้นักเรียนได้กระทำในสิ่งที่ตนสนใจ
2. ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นพลเมืองดี ด้วยการจัดประสบการณ์ของการเป็นผู้นำ ผู้ตาม ความร่วมมือและการกระทำที่เป็นของตน
3. เพื่อพัฒนาขวัญและเจตนารมณ์ของโรงเรียน
4. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สนองศักยภาพความสามารถร่วมกันเป็นหมวดหมู่
5. ส่งเสริมให้มีการพัฒนาทางศีลธรรม และจรรยาบรรณ
6. ทำให้นักเรียนมีสุขภาพจิตและร่างกายแข็งแรง
7. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาทางสังคมทุกด้าน
8. ทำให้นักเรียนรู้จักติดต่อกับบุคคลอื่น
9. ช่วยให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

ข. ช่วยให้หลักสูตรสมบูรณ์ขึ้น

1. เพิ่มเติมหรือทำให้ประสบการณ์ในห้องเรียนมีคุณค่ามากขึ้น
2. เป็นการสำรวจประสบการณ์ในการเรียนใหม่ ซึ่งอาจจะเอาไปรวมเข้าไว้ในหลักสูตรได้
3. เพื่อหาโอกาสเพิ่มเติมให้แต่ละคนแนะแนวหมู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ช่วยเรื่องการเรียนการสอนในห้องเรียนมากขึ้น

ค. ช่วยให้การบริหารโรงเรียนสะดวกขึ้น

1. ก่อให้เกิดความร่วมมืออันดีระหว่างครู นักเรียนและบุคคลอื่นในโรงเรียนเพราะมีโอกาสดำเนินงานร่วมกัน
2. ทำให้ครูรู้จักนักเรียนดีขึ้น
3. กิจกรรมสภานักเรียน (Students Council) ช่วยในการควบคุมความประพฤติของนักเรียนได้ส่วนหนึ่ง
4. เปิดโอกาสให้เด็กใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

ง. ทำประโยชน์ให้แก่ชุมชน

1. ส่งเสริมความสัมพันธ์ ระหว่างบ้านกับโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้น
2. ส่งเสริมให้ประชาชนมีความสนใจต่อโรงเรียน และสนับสนุนโรงเรียนมากยิ่งขึ้น⁴⁴

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมนักเรียนนับเป็นความจำเป็นที่ผู้เกี่ยวข้องในโรงเรียนจะต้องช่วยกันจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมและเป็นความต้องการของเด็กและสังคมเพื่อให้เด็กเลือกเข้าเป็นสมาชิกของกิจกรรมนั้น ๆ อย่างอิสระตามความถนัด ความสามารถและความสนใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมระบอบประชาธิปไตยนั้น สังคมต้องการสมาชิกที่สามารถเป็นผู้นำและผู้ตามที่มีคุณภาพ รู้จักตัดสินใจที่เหมาะสม มีความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้มี ความจำเป็นจะต้องสร้างให้เป็นคุณสมบัติประจำตัวเด็กของเรา เพื่อจะได้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ในอนาคตต่อไป

การวัดผลและประเมินผล

การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องที่สำคัญและจำเป็นที่สุด เพื่อว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีข้อดีข้อเสียอย่างไร จะสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรที่กำหนดไว้ หรือไม่เพื่อผู้บริหารจะได้นำผลนั้นมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อดำเนินการในครั้งต่อไป

กมล สุคประเสริฐ มีความคิดเห็นว่า

การวัดผล หมายถึง การตรวจสอบหรือค้นหาลักษณะที่ต้องการจะตรวจสอบนั้นมีปริมาณ และคุณภาพมากน้อยเพียงใด การวัดปริมาณนั้น ถ้าใช้เครื่องมือวัดที่เป็น มาตรฐาน ผลของการวัดก็จะออกมาเป็นตัวเลขที่ถูกต้องแน่นอน⁴⁵

ชวาล แพร่ตกุล ได้ให้ความคิดเห็นว่า

การประเมินผล หมายถึง การนำเอาข้อมูลหรือผลต่าง ๆ ที่ได้จากการวัดผลมาประเมินผลค่า หรือตีราคาอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งจะต้องใช้วิจารณญาณ (Judgment) ของผู้ที่จะประเมินค่าด้วยจึงจะสรุปได้ว่าดี เลว อย่างไร เช่น เรานำคะแนนที่ได้ จากการสอนมาประเมินค่าออกมา ว่าได้เกรด A, B หรือ C หรือสอบได้ สอบตก⁴⁶

เมื่อมีการจัดการศึกษา มีการดำเนินการสอน การประเมินผลจึงต้องอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ครูและนักศึกษา ได้รู้แนวความคิดและวิธีการของงานตลอดจนการปฏิบัติการตามแนวคตินั้น ๆ เป็นอย่างไร ดำเนินไปถึงขั้นไหนแล้วเพียงใด การประเมินผลการเรียนการสอนจึงต้องมีทุกชุดทุกสมัย จะต่างกันก็ตรงวิธีการที่จะประเมินผลเท่านั้น อย่างไรก็ตามจากการประเมินผลครู สามารถนำเอาผลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การวัดผลการศึกษาของนักเรียน เป็นสิ่งจำเป็นในการที่จะได้ทราบ ถึงความเจริญก้าวหน้าของนักเรียน ตลอดจนหาข้อบกพร่องเพื่อแก้ไขต่อไป สำหรับครูใหญ่นั้น การวัดผลการศึกษามีความจำเป็นอย่างมาก ดังที่ พณีส หันนาคินท์ กล่าวไว้ดังนี้

1. เพื่อทราบผลการเรียนของนักเรียนและผลการสอนของครู
2. เพื่อประโยชน์ในการเลื่อนขั้นและจัดแบ่งนักเรียนตามความ

สามารถ

3. เพื่อเป็นหลักฐานในการรายงานผลการเรียนให้ผู้ปกครองทราบ
4. เพื่อประโยชน์ ในการให้ประกาศนียบัตร หรือ จบชั้นการศึกษา

และแจ้งผลการเรียนให้สถาบันทราบ

5. เพื่อสถิติอื่น ๆ ในการศึกษา⁴⁷

ครูใหญ่มีหน้าที่เกี่ยวกับการวัดผลการศึกษาของนักเรียน ดังนี้

1. กำหนดนโยบายทั่วไปเกี่ยวกับการวัดผล เช่น
 - 1.1 ประเภทของข้อสอบ หรือ เครื่องมืออื่นๆ เช่น การสัมภาษณ์ การเขียน การท่อง การทำรายงาน
 - 1.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการสอน ปีหนึ่งจะจัดสอบกี่ครั้ง
 - 1.3 มาตรฐานอันพึงยึดถือในการสอนหรือการวัดผล
 - 1.4 การเตรียมแบบฟอร์ม สำหรับรายงานผลการสอบ

ต่อผู้ปกครอง

2. จัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่จำเป็นในการสอน เช่น หมึกพิมพ์ กระดาษอัดสำเนา กระดาษไข ตลอดจนจัดเจ้าหน้าที่เพื่อการนั้น

3. ส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความสามารถในการสร้างข้อสอบและควรมีโอกาสศึกษาติชมข้อสอบที่ครูออก

4. จัดตารางสอบ กำหนดครูผู้คุมสอบ และเวลาที่ใช้ในการสอบ

5. ครูใหญ่ต้องให้ครูได้ทราบถึงระเบียบของผู้สอบ และผู้ควบคุมการสอบ เพื่อให้ปฏิบัติในแนวเดียวกัน

6. เมื่อสอบเสร็จ ครูใหญ่ควรจะได้ทำการประเมินผลการสอบ ที่ได้ผ่านไปแล้วจัดให้ครูได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อจะได้หาทางแก้ไขในโอกาสต่อไป⁴⁸

นอกจากนี้ เอนก หิรัญ ได้ทำการวิจัยเรื่องการบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลางพบว่า

โรงเรียนมัธยมศึกษา ในภาคกลาง ยกเว้นกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ปฏิบัติงานวิชาการ น้อยทุกด้านวิชาการที่มีปฏิบัติมีน้อยกว่าด้านอื่น ๆ เป็นอันดับแรก ได้แก่ การวัดผลและประเมินผลการศึกษาจนถึงอันดับสุดท้าย คือ กิจกรรมกิจกรรมนักเรียน ปัญหาสำคัญในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาและการนิเทศ⁴⁹

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน หมายถึงการประเมินค่าความเจริญก้าวหน้า ของผู้เรียนต่อจุดประสงค์ของหลักสูตร

นอกจากการวัดผลและประเมินผลการศึกษาแล้ว ในการจัดอาชีวศึกษาก็ติดตามผลนักศึกษาที่จบการศึกษาไปแล้วเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากการอาชีวศึกษาผลิตคนเพื่อออกไปประกอบอาชีพ สนองความต้องการของวงการธุรกิจและอุตสาหกรรม ดังนั้นโรงเรียนจึงควรมีระบบติดตามผลนักศึกษาที่จบการศึกษา เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงมาตรฐานของโรงเรียนเอง ทั้งในด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักสูตรและการเรียนการสอน และเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการศึกษาด้านกำลังคน และเป็นการรับผิดชอบต่อผลผลิตของตนเองอย่างแท้จริง

ดังนั้น จึงสรุปหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในด้านการวัดผลและประเมินผลไว้ดังนี้ คือกำหนดนโยบายทางแนวปฏิบัติในการวัดผล การจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ การส่งเสริมให้ครูมีความสามารถในการวัดผล การกำหนดเกณฑ์และระยะเวลา การมอบหมายหน้าที่ในการดำเนินการวัดผล การนำผลที่ได้จากการวัดมาวิเคราะห์ ประเมินผลการเรียนการสอน การติดตามผลนักศึกษาที่จบการศึกษาไปแล้วตลอดจนการดำเนินการอื่นๆ เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ

หลักพื้นฐานของการอาชีวศึกษา

ไม่ว่าการอาชีวศึกษาจะผลิตกำลังคนระดับใดเพื่อป้อนตลาดแรงงานส่วนไหนการอาชีวศึกษาจะยึดหลักการพื้นฐานที่สำคัญสองประการ คือ

1. ผู้สอน และผู้เรียนทางอาชีวศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ และเข้าใจบทบาทความสำคัญของการอาชีวศึกษา จึงจะทำให้การอาชีวศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
2. การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของชาติ ฉะนั้นโปรแกรมการอาชีวศึกษาแขนงต่าง จึงต้องจัดดำเนินการภายใต้หลักการ และความมุ่งหมายของการให้ผู้สำเร็จการศึกษาได้ทำงาน และมีงานทำ ตามที่ได้ศึกษาอบรมไป จึงจะทำให้การอาชีวศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและทิศทาง⁵⁰

ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หน้า 9 กล่าวว่า

“การอาชีวศึกษา เป็นการศึกษาวิชาชีพที่มุ่งผลิตกำลังคน ในระดับต่าง ๆ กันตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม”⁵¹

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จรูญ ชูลาภ กล่าวไว้ว่า

การอาชีวศึกษามผลิตคนที่มีคุณภาพ ย่อมเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมให้แก่ชาติ กำลังคนที่ผลิตโดยการอาชีวศึกษา แบ่งออกเป็นสี่ระดับ ดังนี้คือ

1. ช่างกึ่งฝีมือ (Semi-Skilled Worker) จัดเป็นผู้มีความรู้ขั้นพื้นฐานของงานช่าง สามารถปฏิบัติงานช่างได้ แต่ไม่จำเป็นต้องมีฝีมือได้แก่พวกฝึกงานระยะสั้นโดยไม่ต้องความรู้ทางทฤษฎีหรือพวกประเภทแรงงานที่ปฏิบัติงาน จนมีประสบการณ์ก็สามารถเป็นช่างกึ่งฝีมือได้ เช่น ช่างพันโคนาโม ช่างเดินสายไฟ
2. ช่างฝีมือ (Skilled Worker) เป็นผู้มีความรู้ในเรื่องการทำงานเป็นอย่างดี มีความละเอียดรอบคอบ ให้คุณภาพในผลงานมีความรู้ และอดทนต่องานช่าง ผ่านการฝึกอบรมมาแล้วเป็นเวลานานจนเกิดความชำนาญ มีความรู้ทางทฤษฎีบ้าง เพียงเพื่อนไปเสริมงานปฏิบัติ เช่น ในงานช่างไฟฟ้ารู้เรื่องกฎการไฟฟ้า หรือ ในงานเครื่องยนต์ รู้เรื่องการวัดกำลังอัด และการใช้เครื่องมือ รู้เรื่องแสง สำหรับงานก่อสร้างเป็นต้น นอกจากนี้ก็รู้เรื่องคณิตศาสตร์เบื้องต้น และวิทยาศาสตร์พื้นฐาน
3. ช่างเทคนิค (Technician) ระดับอนุปริญญาตรีหรือระดับเทคนิค ทำหน้าที่รองลงมาจากระดับปริญญาตรี หน้าที่ของช่างเทคนิค เป็นผู้คอยดูแลการทำงานของช่างฝีมือ คอยให้คำปรึกษาและแนะนำ มีความรู้เรื่องงานปฏิบัติเป็นอย่างดี โดยต้องมีความรู้ในทฤษฎีช่างมากพอที่จะแก้ปัญหาทางงานปฏิบัติของช่างฝีมือ แต่อาจไม่จำเป็นต้องมีฝีมือในทางปฏิบัติ ลักษณะของงานช่างเทคนิคที่จะเข้าใจง่ายๆ เช่น งานทดสอบ งานตรวจเช็ค งานควบคุม เป็นเจ้าหน้าที่ทางเทคนิค เช่น เทคนิคช่างยนต์เป็นต้น
4. วิศวกรรมหรือระดับวิชาชีพชั้นสูง (Professional) เป็นการเรียนในระดับปริญญาตรี เป็นพวกที่ต้องการความรู้ทางด้านทฤษฎี โดยทำงานเกี่ยว

กับการคำนวณ วิเคราะห์ วิจัย เป็นผู้ออกแบบ แผนผลิต เช่น เป็นผู้ออกแบบ
เครื่องรับ เครื่องส่งวิทยุ ออกแบบและคำนวณโครงสร้างอาคาร เป็นนักคิดค้น
และปรับปรุง ไม่ต้องการความรู้ทางด้านฝีมือ เช่น วิศวกรรมเครื่องกล เป็นต้น⁵²

อมรชัย ดันติเมธ และคณะได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการบริหารงานของโรงเรียนเอกชนใน
กรุงเทพมหานครและติดตามผลนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับอาชีวศึกษา พบว่า

คุณวุฒิของผู้บริหารโรงเรียน มีผู้ที่มีวุฒิปริญญาตรี หรือ
เทียบเท่า มากที่สุดร้อยละ 57.89 และ มีวุฒิปริญญาตรี ร้อยละ 31.58
วุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 10.53 ส่วนครูผู้สอนมีวุฒิปริญญาตรีหรือเทียบ
เท่ามากที่สุดคือ ร้อยละ 36.79 และมีวุฒิที่รองลงไปคือ อนุปริญญาหรือเทียบ
เท่าคิดเป็น ร้อยละ 35.73 แต่ยังมีครูที่มีวุฒิต่ำกว่าอนุปริญญาอยู่อีกถึง ร้อยละ
12.48 ซึ่งนับว่าครู ดังกล่าวมีวุฒิต่ำ ไม่เหมาะสมกับการสอนในระดับอาชีว-
ศึกษา แต่สรุปว่าวุฒิของครูผู้สอนนั้นส่วนใหญ่ อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ และจะ
เห็นว่าโรงเรียนก็ให้ความสำคัญในเรื่องครูผู้สอนพอสมควร เพราะครูมีวุฒิต่ำ
กว่าปริญญาตรี มีจำนวน ร้อยละ 2.97 นับว่ายังน้อย แต่ดีกว่าไม่มีเลย เกี่ยว
กับแนวนั้นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า มีความสำคัญพอสมควร และ
ได้มีความเห็นเพิ่มเติมว่า การติดตามผลนักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่
เห็นความสำคัญของการติดตาม ผลนักเรียนที่จบการศึกษา จากผลการวิจัยการ
ติดตามผลโรงเรียน เอกชนระดับอาชีวศึกษา จำนวน 29 โรง นั้น ปรากฏว่า
มีโรงเรียนที่ติดตามผลนักเรียนที่จบการศึกษาเพียง 2 โรง คิดเป็นร้อยละ 10.52
เท่านั้น⁵³

ความหมายของการอาชีวศึกษา

ได้มีผู้ให้คำนิยามของการอาชีวศึกษาไว้หลายท่านดังนี้ คือ

Harris กล่าวว่า

การอาชีวศึกษา คือ การศึกษา เพื่อประกอบอาชีพตามความพอใจของแต่ละบุคคล และเพื่อสนองความต้องการของสังคม อาชีวศึกษาเป็นการศึกษาเฉพาะซึ่งแยกจากการศึกษาสามัญ และสมาคมอาชีวศึกษาอเมริกัน ได้ให้ความหมายว่า การอาชีวศึกษา คือ การที่มุ่งพัฒนาทักษะความสามารถ ความเข้าใจ ทักษะคิด นิสัยในการทำงาน และความรู้ลึกในคุณค่าของงานอาชีพของผู้เรียน และนำเอาสิ่งเหล่านี้ไปใช้ เพื่อให้งานก้าวหน้า และเป็นพื้นฐานในการทำงาน⁵⁴

Webster ได้ให้ความเห็นว่า

การอาชีวศึกษา คือ การศึกษาสำหรับอาชีวศึกษาเฉพาะในด้านการเกษตร การค้า หรืออุตสาหกรรม โดยเป็นการเชื่อมโยงกันระหว่างการสอนภาคทฤษฎีกับ ภาคปฏิบัติ เป็นการจัดในระดับเตรียมอุดมศึกษา ในแผนกพาณิชยกรรม และ แผนกช่างเทคนิค และโดยสถาบันเฉพาะของวิทยาลัยที่ตั้งขึ้น เช่น วิทยาลัยเกษตร โรงเรียนช่างวิศวกรรม หรือสถาบันเทคนิคต่าง ๆ⁵⁵

Good กล่าวว่า

การอาชีวศึกษา คือ การศึกษาระดับต่ำกว่าวิทยาลัย โปรแกรมหนึ่งในการที่จะเตรียมผู้เรียน เข้าสู่การเลือกอาชีพในสาขาต่างๆ โดยเฉพาะ หรือ

เพื่อเป็นการยกระดับแรงงานลูกจ้าง รวมทั้งการศึกษาด้านการค้าอุตสาหกรรม
สุขภาพเกษตรกรรม ธุรกิจ และคหกรรมซึ่งอยู่ภายใต้การ ควบคุมดูแลของรัฐ⁵⁶

สำหรับนักศึกษาของไทยก็ได้กล่าวเกี่ยวกับการอาชีวศึกษาเอาไว้ดังต่อไปนี้
ธนู แสงศักดิ์ ได้กล่าวว่า

การอาชีวศึกษา คือ การศึกษาวิชาแขนงหนึ่งแขนงใด ที่ช่วยให้คน
เราออกไปประกอบอาชีพ เลี้ยงตนเอง และครอบครัว การอาชีวศึกษามีความ
สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและการฝึกอาชีพขึ้นอยู่กับพื้นฐาน
ทางเศรษฐกิจ และความเจริญก้าวหน้าของสังคม⁵⁷

สรุป ใจความได้ว่า การอาชีวศึกษา หมายถึงการศึกษาเพื่อนำไปสู่การประกอบอาชีพ และ
มุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่ถูกต้อง สอดคล้องกับตลาดแรงงาน มีความสามารถในการทำงานที่ดี มี
ความรับผิดชอบในหน้าที่ ตลอดจนทัศนคติและเจตคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพเพราะผู้เรียนได้ฝึกฝนทั้ง
ภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติควบคู่กัน และต้องสอดคล้องกับภาวะทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน

หลักสูตรอาชีวศึกษา

หลักสูตรอาชีวศึกษาที่เปิดสอนโดยทั่วไปมีสองประเภทคือ

1. หลักสูตรระยะสั้น หรือที่จัดเป็นการศึกษานอกระบบโรงเรียนใช้ระยะเวลาในการเรียน
สามเดือน ถึงหนึ่งปี แบ่งเป็นรายวิชา (Course) ประมาณ 3 หรือ 5 เดือน
2. หลักสูตรระยะยาว จัดเป็นรูปแบบการศึกษาในระบบซึ่ง ได้แก่ หลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาชีพ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และหลักสูตร
ปริญญาตรีประเภทวิชาของอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การอาชีวศึกษาแบ่งออกเป็น 6 ประเภทวิชา ได้แก่

1. เกษตรกรรม
2. พณิชยกรรม
3. คหกรรม
4. ศิลปหัตถกรรม
5. อุตสาหกรรม
6. ดนตรีและนาฏกรรม⁵⁸

หลักสูตรอาชีวศึกษาของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจัดเป็นรูปแบบ ของระบบโรงเรียน และอยู่ในความควบคุมดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน แบ่งออกเป็น 3 หลักสูตร ดังนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เทียบเท่ากับระดับมัธยมศึกษาตอนปลายรับผู้สำเร็จจากมัธยมศึกษาตอนต้นหรือศึกษาผู้ใหญ่ -ระดับ 4 เรียนต่ออีก 3 ปี
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ระดับนี้จัดว่าอยู่ในระดับอุดมศึกษา รับผู้สำเร็จจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เรียนต่ออีก 2 ปี
3. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ระดับนี้จัดว่าอยู่ในระดับอุดมศึกษาเช่นกัน รับ ผู้สำเร็จจากประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) เรียนต่ออีก 2 ปี การอาชีวศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539)

การอาชีวศึกษาในแผนการศึกษาแห่งชาติ

ในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 7 นั้น ได้กำหนดวัตถุประสงค์ นโยบาย และมาตรการในการปรับปรุงคุณภาพ ของการจัดอาชีวศึกษาเอกชนให้มีคุณภาพ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์

เพื่อให้การจัดการอาชีวศึกษาเอกชน มีคุณภาพ และประสิทธิภาพ สามารถผลิตกำลังคนที่ดี มีคุณธรรม มีความสามารถพื้นฐานและทักษะในการประกอบอาชีพ โดยผลิตให้สอดคล้องกับ ความต้องการของตลาดแรงงาน การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หรือไปประกอบอาชีพอิสระ⁵⁹

นโยบายและมาตรการ

นโยบาย	มาตรการ
1. ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้มีความเป็นเลิศทางวิชาชีพมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ ควบคู่ไปกับการมีคุณธรรมจริยธรรม โดยเน้นให้มี ความรับผิดชอบและมีระเบียบวินัย	1. ส่งเสริมและสนับสนุนให้โรงเรียนจัดกิจกรรมที่พัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน 2. ส่งเสริมและสนับสนุนการมีงานทำของนักเรียนอาชีวศึกษาและเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว 3. จัดมีระบบสารสนเทศเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ เพื่อประโยชน์ในการแนะแนวอาชีพแก่นักเรียน 4. ส่งเสริมให้มีการแข่งขันทักษะวิชาชีพนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษา 5. ให้ความร่วมมือระหว่างโรงเรียนเอกชนและหน่วยงานต่าง ๆ ในการกำหนดรูปแบบและภายนอกโรงเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นโยบาย	มาตรการ
2. เร่งพัฒนาบุคลากรของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษายิ่งขึ้น 3. เร่งพัฒนาการบริหารและการจัดการ อาชีวศึกษาเอกชน ให้มีความคล่องตัวมีมาตรฐานและมีประสิทธิภาพสูงขึ้น รวมทั้งส่งเสริมให้มีการตรวจสอบ คุณภาพและติดตามผลอย่างต่อเนื่อง	1. ให้มีการจัดอบรมครูเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและทักษะการสอน ตลอดจน ด้านคุณธรรม จริยธรรม 2. จัดให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ ด้านการบริหารและการจัดการ 3. ปรับปรุงกระบวนการนิเทศให้มีประสิทธิภาพ สนับสนุนให้มีการนิเทศทั้งภายใน และภายนอกโรงเรียน 4. ส่งเสริมให้โรงเรียนร่วมกันพัฒนาอุปกรณ์ และสื่อการเรียนการสอนให้ทันกับ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเพื่อใช้ประโยชน์ร่วมกัน 1. ให้โรงเรียนดำเนินการตรวจสอบคุณภาพ และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีการรับรองคุณภาพการจัดการศึกษา 2. ส่งเสริมให้โรงเรียนทั้งในระบบและนอกระบบสามารถส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกัน ให้มีการศึกษาต่อเนื่อง สำหรับผู้ที่สำเร็จ การศึกษา แต่ละระดับเพื่อเพิ่มทักษะความสามารถเฉพาะทาง 3. ให้มีการกำกับดูแลและติดตามการดำเนินงานของโรงเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นโยบาย	มาตรการ
4. ส่งเสริมให้โรงเรียนจัดสอนในสาขาวิชาชีพที่สามารถสนองความต้องการของตลาดแรงงานโดยเน้นการปฏิบัติจริง	1. สนับสนุนและส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการจัดและพัฒนาหลักสูตร ตลอดจนจนริเริ่ม และจัดทำหลักสูตรที่มีลักษณะยืดหยุ่น สอดคล้องกับความต้องการเทคโนโลยี และความต้องการของตลาดแรงงาน สามารถจัดการศึกษาที่เอื้ออำนวยต่อการประกอบอาชีพอิสระมากยิ่งขึ้น 2. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับสถาบันการศึกษาวิชาชีพทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี 3. ให้มีความร่วมมือระหว่างโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาและสมาคมวิชาชีพ ในการเผยแพร่ความรู้ ในการประกอบอาชีพมาตรฐานวิชาชีพ และจรรยาบรรณในการประกอบอาชีพ 4. จัดให้มีการทดสอบฝีมือแรงงานให้แก่นักเรียนเพื่อกำหนดคือนักเรียน 5. จัดให้มีระบบเงินกู้ยืม หรือสินเชื่อเพื่อการประกอบอาชีพอิสระ 6. จัดให้มีศูนย์ข้อมูลเกี่ยวกับการอาชีพ⁶⁰

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุป จากเรื่องทีกล่าวกวามาทั้งหมด จะเห็นว่าวิชาการเป็นงานที่มีความสำคัญสูงสุดเป็นหัวใจของสถานศึกษา จึงเป็นหน้าที่และภาระงานที่สำคัญยิ่งของผู้บริหารสถานศึกษาทุกระดับชั้นที่จะต้องตระหนัก และให้ความสนับสนุน ส่งเสริมกับงานด้านวิชาการ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป แต่ทั้งนี้ผู้บริหารจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจและความสามารถที่จะต้องส่งเสริมในทุก ๆ ด้าน และผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิชาการ จึงแบ่งขอบข่ายการบริหารงานวิชาการออกเป็น 7 ประเภท คือ

1. กระบวนการบริหารงานวิชาการ
2. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
4. วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
5. การนิเทศและพัฒนานุเคราะห์ทางการสอน
6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. การวัดผลและประเมินผล

ผู้วิจัย เห็นว่า การแบ่งงานวิชาการออกเป็น 7 ประเภทดังกล่าวได้ครอบคลุมเนื้อหาของการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จึงได้นำหลักการดังกล่าวมาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

เชิงอรรถ

¹ ชำรง บัวศรี, หลักการศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แพร่พิทยา, 2506), หน้า 51.

² พัฒนะ ภาสบุตร, การบริหารงานด้านวิชาการ (พระนคร : กรมสามัญศึกษา, 2521), หน้า 191.

³ ภิญโญ สาร, หลักการบริหารการศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2526), หน้า 324.

⁴ Roert S.Fisk, Administration Behavior in Education, (New York : Harper and Row, 1957), p.214.

⁵ อภิรมย์ ณ นคร, “การบริหารงานวิชาการ,” ในเอกสารประกอบการบรรยายวิชา หลักการบริหารโรงเรียนมัธยม (พระนคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2517), หน้า 43.

⁶ Van Miller, The Public Administration of American School Systems, (New York : The Macmillan Company, 1965), p.175.

⁷ บันลือ พุกกะวัน, การประถมศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2519), หน้า 155 - 156.

⁸ สุธีระ ทานตวนิช, การบริหารการศึกษา ภาควิชาการบริหารการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน, 2521, หน้า 153.

⁹ กมล ธิโสภ, “การบริหารโรงเรียนมัธยมของไทยและประเทศใกล้เคียง,” ในเอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการโรงเรียนมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1 - 8, หน้า 82.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10สมพงษ์ เกษมสิน, การบริหาร พิมพ์ครั้งที่ 8 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2526), หน้า 10.

11พวงรัตน์ วิเวกานนท์, “การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนประถม,” สารพัฒนาหลักสูตร, (พฤษภาคม 2526), หน้า 13-22.

12วิลาวัลย์ ดันวัฒนพงษ์, “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525, หน้า จ.

13วิรัตน์ สิริบุรณ์, “การศึกษาสมรรถภาพการบริหารของครูใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษา 11,” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต ภาควิชาการบริหารและการวางแผนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517, หน้า 60.

14สุดใจ ไสสุก, “การบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร,” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518, หน้า 117.

15พิสิฐ คงเมือง, “การบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมในภาคใต้,” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520, หน้า จ.

16สุรัตน์ เจียรตระกูล, “การบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2521, หน้า จ-ฉ.

17ชวนชม คำหอมกุล, “การบริหารงานวิชาการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร,” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท บัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2527 หน้า จ.

¹⁸John A. McCarthy, Vocational Education (American Technical Society Chicago : Illinois,1951), p.128

¹⁹Hilda Taba, Curriculum Development : Theory and Practice (New York : Harcourt, Branch and World, 1962), p.9.

²⁰Carter V. Good, Dictionary of Education (3 rd ed.; New York: Mcgraw-Hill,1973), p.149.

²¹สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2523), หน้า 3.

²²สุวัฒน์ ลิทธิหล่อ, “การบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา,” วิทยานิพนธ์ปริญญานหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526, หน้า จ.

²³สุมิตร คุณานุกร, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 137.

²⁴วีระวัฒน์ อุทัยรัตน์, “ใจความสำคัญหลักการสอนวิชาชีวศึกษา,” ในเอกสารประกอบการอบรมโครงการอบรมครูที่สอนวิชาชีพให้มีความรู้ ด้านวิชาการศึกษา รุ่นที่ 2 กองควบคุมและติดตามการปฏิบัติงาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 2526, หน้า 2 (เอกสารอัดสำเนา)

²⁵มานิดา อุซชิน, “ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพ,” เอกสารการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ กระทรวงศึกษาธิการ, (18 ธันวาคม 2522), หน้า 1.

²⁶กระทรวงศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา, คู่มือผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2529), หน้า 244.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

27 สุมิตร ภูมานุกร, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 145-146.

28 ชำรง บัวศรี, การปรับปรุงการเรียนการสอนในโรงเรียน ศูนย์ศึกษา 13. 3 กรกฎาคม 2509, หน้า 235-236.

29 Edgar Dale, Audio - Visual Methods in Teaching (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1965), p.43.

30 ประดับ เรืองมาลัย, คู่มือสอนวิชาครู ป.ม. (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ วัฒนาพานิช, 2517), หน้า 378.

31 แม้นมาส ชวลิต, การดำเนินงานห้องสมุดโรงเรียน (พระนคร : สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย, 2511), หน้า 8 - 9.

32 เชื้อ สาริมาณ และสุรินทร์ สรสิริ, วิชาครูตอน 1 : หลักการศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์ กุรุสภา, 2515), หน้า 132.

33 พันธ หันนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียน (พระนคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2513), หน้า 142 -143.

34 สุจิตร เพียรชอบ, “ครูใหญ่กับการนิเทศการศึกษา,” วารสารครูศาสตร์, ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 (เมษายน - พฤษภาคม 2514), หน้า 25-26

35 พันธ หันนาคินทร์, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 148.

36 Harold P. Adam and Frank G. Dickey, Basic Principles of Supervision (New York : American book company, 1953), pp.2 - 15.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

³⁷Rose L. Neagley, and Dean N. Evens, Handbook for Effective Supervision of Instruction (Englewood cleffs,N.J. : Prentice - Hall, Inc., 1964), p.55.

³⁸วุฒิ จุลพรหม, “การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521, หน้า จ.

³⁹Charles Owen William. “A In Depth Investigation of Explicit Tasks Performed by Selected Indiana Junior High School Principals,” Dissertation Abstracts. University Microfilms, Vol.32 No.9. March 1972. p. 1332 - A.

⁴⁰สมาน รังสิโยกฤษณ์, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารบุคคล (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สวัสดิการสำนักพิมพ์ ก.พ.2521), หน้า 73.

⁴¹วัฒนา อิศรางกูร ณ.อยุธยา, เศรษฐศาสตร์สำหรับประเทศกำลังพัฒนา(กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522), หน้า 167.

⁴²กรมสามัญศึกษา, เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2519 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2519), หน้า 27.

⁴³นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, “เอกสารประกอบคำบรรยายวิชากิจกรรมนักเรียน,” แผนกวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา 2517, หน้า 5 - 8.

⁴⁴ประภัตร มโนรัตน์, “เจตนาคติของอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน,” (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519), หน้า 2 - 4.

³⁷Rose L. Neagley, and Dean N. Evens, Handbook for Effective Supervision of Instruction (Englewood cleffs,N.J. : Prentice - Hall, Inc., 1964), p.55.

³⁸วุฒิ จุลพรหม, “การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2521,หน้า จ.

³⁹Charles Owen William, “A In Depth Investigation of Explicit Tasks Performed by Selected Indiana Junior High School Principals,” Dissertation Abstracts. University Microfilms, Vol.32 No.9. March 1972. p. 1332 - A.

⁴⁰สมาน รังสิโยภรณ์, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารบุคคล (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สวัสดิการสำนักพิมพ์ ก.พ.2521), หน้า 73.

⁴¹วัฒนา อิศรางกูร ณ.อยุธยา, เศรษฐศาสตร์สำหรับประเทศกำลังพัฒนา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522), หน้า 167.

⁴²กรมสามัญศึกษา, เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2519 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2519), หน้า 27.

⁴³นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, “เอกสารประกอบคำบรรยายวิชากิจกรรมนักเรียน,” แผนกวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา 2517, หน้า 5 - 8.

⁴⁴ประกัสกร มโนรัตน์, “เจตนาดีของอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519), หน้า 2 - 4.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁵⁵Webster's Third New International Dictionary. Springfield, Mass., G & C Merriam, 1965, p.2561.

⁵⁶Carter V. Good, Dictionary of Education 3rd ed. (New York, McGraw - Hill, 1973), p.681.

⁵⁷ธนุ แสงวงศ์, แนวคิดในการจัดการศึกษาระดับปริญญา ในรวมบทความอาชีวศึกษา, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิทยากร, 2517), หน้า 60.

⁵⁸ธนุ แสงวงศ์, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 16.

⁵⁹แผนพัฒนาการศึกษาเอกชน ฉบับที่ 7, (พ.ศ. 2535-2539), กองนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 2531, หน้า 39.

⁶⁰สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 40-41.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานด้านวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยตั้งสมมติฐานของการวิจัยในครั้งนี้ว่า

“ความคิดเห็น เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของผู้บริหาร และ ครูจำแนกตาม ตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน วุฒิการศึกษาและกลุ่มวิชาที่สอน ไม่แตกต่างกัน”

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารและครู ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 31 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 1,937¹คน แบ่งเป็น ผู้บริหาร 62 คน ครู 1,875 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานครทั้งหมดและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane จะได้ผู้บริหารเป็นกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 62 คน ครูเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 407 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร 62 คน และครู 420 คน

3. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

3.1 ใช้โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม จำนวน 31

โรงเรียน

3.2 ฝ่ายผู้บริหารใช้ทั้งหมดโดยไม่มีการสุ่มจำนวน 62 คน

3.3 ฝ่ายครูใช้วิธีเทียบบัญญัติไตรยางค์แยกตามโรงเรียนได้ตัวอย่างดังตารางที่ 3

แล้วจึงใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

จำนวน 420 คน จากประชากรครูทั้งหมด 1,875 คน ซึ่งเป็นครูของโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร
ดังรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3
จำนวนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียน ผู้บริหารและครูของกลุ่มตัวอย่าง

รายชื่อสถานศึกษา	ผู้บริหาร		ครู	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. กองทัพบกอุปถัมภ์ช่างกล ขส.ทบ.	2	2	100	20
2. ช่างกลอุตสาหกรรมกรุงเทพ	2	2	24	5
3. เทคโนโลยีบางกะปิ	2	2	59	12
4. เทคนิคบูรณพนธ์	2	2	41	8
5. เทคโนโลยีกรุงเทพ	2	2	127	25
6. กุลสิริเทคโนโลยี	2	2	83	17
7. เทคนิคสัจจวัฒน์	2	2	30	6
8. ราชเศรษฐีศิลป์	2	2	43	9
9. เทคโนโลยีปิ่นมณฑล	2	2	26	5
10. เทคโนโลยีสยาม	2	2	129	26
11. เทคโนโลยีกรุงธน	2	2	64	13
12. ช่างสำรวจภาษานุสรณ์บางแค	2	2	13	13
13. เทคนิคพัฒนวิชาการธนบุรี	2	2	25	5
14. เทคโนโลยีหมู่บ้านครู	2	2	128	26
15. เทคนิควิทยา	2	2	43	9
16. อาชีวเฉลิมศาสน์	2	2	16	16
17. เทคโนโลยีไทยสุริยะ	2	2	21	4
18. เซนต์จอห์น โปลีเทคนิค	2	2	157	31

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายชื่อสถานศึกษา	ผู้บริหาร		ครู	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
19. ช่างฝีมือปัญญาะวิทยา	2	2	70	14
20. เซนต์จอห์นเทคโนโลยี	2	2	69	20
21. ไทยโปลีเทคนิค	2	2	51	12
22. ไทยโปลีเทคนิคภาคพาย	2	2	26	5
23. เซนต์จอห์นเทคนิคกรุงเทพ	2	2	65	15
24. เทคโนโลยีดุสิต	2	2	55	11
25. พนมเทคนิคช่างกลพาณิชย์การ	2	2	22	4
26. คอนบอสโก	2	2	46	12
27. เกษมโปลีเทคนิค	2	2	174	35
28. กนกเทคโนโลยี	2	2	24	5
29. อินทราชีวศึกษา	2	2	11	11
30. เทคนิคพระรามหก	2	2	36	7
31. พระรามหกเทคโนโลยี	2	2	97	19
รวมทั้งสิ้น	62	62	1,875	420

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็น

แบบตรวจสอบ (Check-list)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นแบบมาตราส่วน

ประเมินค่า

(Rating Scale) แบ่งเป็น 7 ด้านดังนี้

1. ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ	มี 9 ข้อ
2. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	มี 9 ข้อ
3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	มี 9 ข้อ
4. ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด	มี 8 ข้อ
5. ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน	มี 8 ข้อ
6. ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร	มี 8 ข้อ
7. ด้านการวัดผลและประเมินผล	มี 7 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรค ในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นแบบ ปลายเปิด

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยได้ศึกษา ข้อมูลจาก เอกสาร หนังสือ รายงานการวิจัย และความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ ในเรื่องการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. นำความรู้ที่ศึกษามาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารและ ครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมาตราส่วนแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ตามความหมายการให้คะแนนดังนี้

- 5 หมายถึง ได้มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด
- 4 หมายถึง ได้มีระดับการปฏิบัติมาก
- 3 หมายถึง ได้มีระดับการปฏิบัติปานกลาง
- 2 หมายถึง ได้มีระดับการปฏิบัติน้อย
- 1 หมายถึง ได้มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำข้อคำถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่า ครอบคลุมตรงตามเนื้อหา

(Content Validity) และภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุง

ผู้เชี่ยวชาญได้แก่

1. รศ.ดร.ไพศาล หวังพานิช

ผู้อำนวยการสำนักทดสอบ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2. รศ.ชูศรี วงศ์รัตนะ

ภาควิชาการวัดผล และวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

3. รศ.ปรีชา ถิ่นไทย

ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

4. อาจารย์จุฑารัตน์ วีระณะ

หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมสถานศึกษา กองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาเอกชน

5. อาจารย์พจนา ว่องตระกูล

ผู้อำนวยการกอง โรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษา
เอกชน

2. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นสำหรับใช้กับผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่ไม่

ใช่ประชากรที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 20 คน เพื่อตรวจสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้
สัมประสิทธิ์แอลฟา ของ Cronbach

3. หลังจากการแก้ไขปรับปรุง แบบสอบถามอย่างคืบแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้ (Try-out)

ในโรงเรียนเทคโนโลยี นครปฐม จำนวน 20 คน เป็นผู้บริหาร 2 คน ครู 18 คน ซึ่งโรงเรียนมิได้เป็น
กลุ่มตัวอย่าง ในวันที่ 17 พฤษภาคม 2538

4. หลังจากได้ทดลองใช้ (Try-out) แล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลไปหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการ

ของ (Cronbach) อย่างโดยล้วน สายยศและอังคณา สายยศ² ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.96
แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง จึงนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำหนังสือจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ขอความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถาม จากผู้บริหารและครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยไปส่งและรับแบบสอบถามจากโรงเรียนทั้งหมด

ขั้นตอนในการแจกแบบสอบถาม

1. ผู้วิจัยได้สำรวจจำนวนครูแต่ละโรงเรียนที่มีอายุการทำงาน ไม่น้อยกว่า 1 ปีการศึกษา
2. เขียนชื่อครูลงในฉลาก แล้วสุ่มหยิบ มาตามจำนวนที่กำหนดไว้ ดังตารางที่ 3
3. แจกแบบสอบถามให้ครูที่ได้รับการคัดเลือก และติดตามเก็บแบบสอบถามหลังจากแจก

แล้ว เป็นเวลา 1 สัปดาห์

ผู้วิจัย ได้ติดตามเก็บแบบสอบถามได้ทั้งหมด 450 ฉบับ จากจำนวนเต็มทั้งสิ้น 482 ฉบับ เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 431 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 89.42

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทางสถิติดังนี้

1. คำนวณหาค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. วิเคราะห์ข้อมูล ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ทั้ง 7

ด้าน โดยหาค่ามัธยิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนำเกณฑ์ไปแปลความหมายของข้อมูล

โดยใช้เกณฑ์ของ John W.Best ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 แสดงว่า มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 แสดงว่า มีระดับการปฏิบัติน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 แสดงว่า มีระดับการปฏิบัติปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 แสดงว่า มีระดับการปฏิบัติมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 แสดงว่า มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของผู้บริหารกับครู โดยการทดสอบ

ค่า t-test และ F-test

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชิงอรรถ

¹สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, “สถิติจำนวนโรงเรียน ครู และนักเรียน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา,” กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2536.(เอกสาร)

²ส่วน สายยศ และอังคณา สายยศ, หลักการวิจัยทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ศึกษาพร, 2529), หน้า 17

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ที่มีต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร การเปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู จำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน วุฒิทางการศึกษา และกลุ่มวิชาที่สอน ที่มีต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานครทั้ง 7 ด้าน คือ

1. กระบวนการบริหารงานวิชาการ
2. หลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
4. วัสดุอุปกรณ์ การสอนและห้องสมุด
5. การนิเทศ และพัฒนาบุคลากรทางการสอน
6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. การวัดผล และประเมินผล

ในการวิจัยและนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารกับครูจำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน วุฒิทางการศึกษา และกลุ่มวิชาที่สอน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้วิจัยนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นรายละเอียดทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับ ตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงาน วุฒิทางการศึกษา และกลุ่มวิชาที่สอน

เสนอในรูปตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4

จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่ง
ประสบการณ์ในการทำงาน วุฒิทางการศึกษาและกลุ่มวิชาที่สอน

ข้อ	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
1	ตำแหน่ง		
	ครู	372	86.31
	ผู้บริหาร	59	13.69
	รวม	431	100.00
2	ประสบการณ์ ในการทำงาน		
	น้อยกว่า 5 ปี	242	56.15
	ระหว่าง 5-10 ปี	111	25.75
	มากกว่า 10 ปี	78	18.10
	รวม	431	100.00
3	วุฒิการศึกษา		
	ต่ำกว่าปริญญาตรี	114	26.45
	ปริญญาตรี	295	68.45
	สูงกว่าปริญญาตรี	22	5.10
	รวม	431	100.00
4	กลุ่มวิชาที่สอน		
	วิชาชีพ	295	68.45
	วิชาสามัญ	136	31.55
	รวม	431	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4 พบว่า ข้อมูลทั่วไปของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยจำแนกได้ ดังนี้

ตำแหน่ง พบว่า เป็นครูทั้งเพศชาย-หญิง รวม 372 คน คิดเป็นร้อยละ 86.31 และเป็นครูใหญ่/ผู้ช่วยครูใหญ่ ฝ่ายวิชาการ 59 คน คิดเป็นร้อยละ 13.69

ประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานน้อยกว่า 5 ปี มีมากที่สุด คือ 242 คน คิดเป็นร้อยละ 56.15 รองลงมาเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ระหว่าง 5-10 ปี จำนวน 111 คน คิดเป็น ร้อยละ 25.75 และกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุด คือผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี จำนวน 78 คน คิดเป็น ร้อยละ 18.10

วุฒิทางการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 68.45 รองลงมาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 26.45 และมีวุฒิทางการศึกษา สูงกว่าปริญญาตรี 22 คนคิดเป็นร้อยละ 5.10

กลุ่มวิชาที่สอน พบว่า กลุ่มตัวอย่างสอนวิชาชีพพหุภูมิ จำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 68.45 และวิชาสามัญจำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 31.55

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 7 ด้าน โดยแสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แต่ละด้านคือ

1. กระบวนการบริหารงานวิชาการ
2. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
4. วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
5. การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน
6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. การวัดผลและประเมินผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร
ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ

ข้อ	ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		$\bar{X}$	S.D		
1.	โรงเรียนได้กำหนดนโยบาย หรือวัตถุประสงค์ ด้านวิชาการของโรงเรียน ไว้ชัดเจนมากน้อย เพียงใด	3.57	0.77	มาก	3
2.	ท่านเข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของ โรงเรียนมากน้อยเพียงใด	3.66	0.74	มาก	1
3.	โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานด้าน วิชาการ ไว้อย่างชัดเจนมากน้อยเพียงใด	3.52	0.91	มาก	5
4.	ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการ ของ โรงเรียนมากน้อยเพียงใด	2.95	1.02	ปานกลาง	9
5.	โรงเรียนได้กำหนดผู้รับผิดชอบงาน ทางด้าน วิชาการ มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด	3.40	0.77	ปานกลาง	6
6.	โรงเรียนของท่าน ได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ ความสามารถ และความถนัดมากน้อยเพียงใด	3.59	0.77	มาก	2
7.	โรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหว ทางวิชาการ ให้ครูได้รับทราบมากน้อยเพียงใด	3.22	0.81	ปานกลาง	8
8.	การจัดตารางสอนวิชาสามัญ และวิชาภาคปฏิบัติ ในช่วงเวลาเหมาะสมมากน้อยเพียงใด	3.36	0.76	ปานกลาง	7
9.	ช่วงเวลาการสอนในวิชาปฏิบัติ ในโรงฝึกงาน จัด ไว้ เหมาะสมมากน้อยเพียงใด	3.54	0.86	มาก	4
เฉลี่ย		3.42	0.54	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.95-3.66 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.42

สรุปผลจากตาราง พบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติ อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ข้อที่โรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติมาก คือ ท่านเข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียน โรงเรียนของท่านได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ ความสามารถ และความถนัด โรงเรียนได้กำหนดนโยบายหรือวัตถุประสงค์ด้านวิชาการของโรงเรียน ช่วงเวลาการสอนในวิชาปฏิบัติในโรงฝึกงานจัดไว้เหมาะสม โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานวิชาการ ส่วนรายชื่ออื่น ๆ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ท่านเข้าใจนโยบาย หรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียน
มีค่าเฉลี่ย 3.66
- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมาคือ โรงเรียนของท่านได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ ความสามารถ และความถนัด มีค่าเฉลี่ย 3.59
- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการของโรงเรียน
มีค่าเฉลี่ย 2.95

ตารางที่ 6

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร
ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

ข้อ	ด้านหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		$\bar{X}$	S.D		
1.	โรงเรียนของท่านจัดหาเอกสารหลักสูตร และ การใช้หลักสูตรไว้เพียงพอ สำหรับการปฏิบัติงานของครูมากน้อยเพียงใด	3.42	0.67	ปานกลาง	3
2.	ท่านเข้าใจวัตถุประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตร ที่โรงเรียนใช้อยู่มากน้อยเพียงใด	3.45	0.75	ปานกลาง	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อ	ด้านหลักสูตร และการนำหลักสูตร ไปใช้	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		$\bar{X}$	S.D		
3.	โรงเรียนได้ชี้แจงหรือแนะนำครูให้ศึกษาหลักสูตร และ คู่มือการใช้หลักสูตรก่อนทำการสอนมาก น้อยเพียงใด	3.11	0.73	ปานกลาง	5
4.	โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทางที่ หลักสูตร ได้กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด	3.54	0.76	มาก	1
5.	ครูได้ใช้หลักสูตร และเอกสารการใช้หลักสูตร ประกอบการเรียนการสอน มากน้อยเพียงใด	3.33	0.85	ปานกลาง	4
6.	โรงเรียนได้ผลิตเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร สอดคล้องกับภาวะปัจจุบันมากน้อยเพียงใด	3.04	0.82	ปานกลาง	7
7.	ครูได้รับความสะดวกในการให้บริการเกี่ยวกับ เอกสารหลักสูตร มากน้อยเพียงใด	3.03	0.83	ปานกลาง	8
8.	โรงเรียนของท่านได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุก ประเภท ให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการ สอนของครู ได้อย่างรวดเร็วมากน้อยเพียงใด	3.07	0.97	ปานกลาง	6
9.	โรงเรียนได้จัดคู่มือ การสอนแต่ละวิชาไว้มาก น้อยเพียงใด	2.90	0.98	ปานกลาง	9
เฉลี่ย		3.21	0.60	ปานกลาง	

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.90-3.54 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.21

สรุปผลจากตาราง พบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นในด้านหลักสูตรและ การนำหลักสูตรไปใช้ ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติ อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาราย ข้อพบว่า ข้อที่โรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติมาก คือ โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนว ทางที่หลักสูตร ได้กำหนดไว้ ส่วนรายข้ออื่น ๆ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทางที่หลักสูตร เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ได้กำหนดไว้ มีค่าเฉลี่ย 3.54

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องยังอ้างอิงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมาคือ ท่านเข้าใจวัตถุประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตร ที่โรงเรียน
ใช้อยู่ มีค่าเฉลี่ย 3.45

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ โรงเรียนได้จัดคู่มือ การสอนแต่ละวิชา มีค่าเฉลี่ย 2.90

ตารางที่ 7

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อ	ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		$\bar{X}$	S.D		
1.	ให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนอย่างน้อยเพียงใด	3.26	0.83	ปานกลาง	5
2.	กำหนดครูจัดทำโครงการสอนบันทึกการสอนใบ งานของภาคปฏิบัติของแต่ละภาคเรียนอย่างน้อย เพียงใด	3.42	0.74	ปานกลาง	2
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุม เนื้อหา และถูกต้องตามหลักสูตรกำหนดไว้มาก น้อยเพียงใด	3.52	0.84	มาก	1
4.	โรงเรียนของท่านจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้าน วิชาการให้แก่นักเรียน มากน้อยเพียงใด	3.06	0.84	ปานกลาง	8
5.	จัดให้นักเรียนได้ฝึกงานที่เหมาะสมและสัมพันธ์ กับเนื้อหาทฤษฎีที่ได้เรียนไปแล้ว มากน้อย เพียงใด	3.23	0.95	ปานกลาง	6
6.	มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญงานใน วิชาชีพมาเป็นวิทยากรเพื่อให้ความรู้และ ประสบการณ์แก่นักเรียนอย่างน้อยเพียงใด	2.74	0.89	ปานกลาง	9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อ	ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		X	S.D		
7.	มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อ ประโยชน์ทางการศึกษา เช่น การดูงาน การฝึก งาน มากน้อยเพียงใด	3.12	0.88	ปานกลาง	7
8.	โรงเรียนของท่านได้ติดตามผลการปฏิบัติการ สอนของครูอย่างสม่ำเสมอมากน้อยเพียงใด	3.42	0.85	ปานกลาง	2
9.	โรงเรียนได้จัดคู่มือ การสอนแต่ละวิชา ไว้มาก น้อยเพียงใด	3.34	0.95	ปานกลาง	4
เฉลี่ย		3.24	0.58	ปานกลาง	

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.74-3.52 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.24

สรุปผลจากตาราง พบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นในด้านการจัดกิจกรรม
การเรียนการสอน ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า
ข้อที่โรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติมาก คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหา
และถูกต้องตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ ส่วนรายข้ออื่นๆ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหาและ
ถูกต้องตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ มีค่าเฉลี่ย 3.52

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมา คือ กำหนดครูจัดทำโครงการสอนบันทึกการสอนใบงานของ
ภาคปฏิบัติของแต่ละภาคเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.42

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญงานในวิชาชีพมา
เป็นวิทยากร เพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน
มีค่าเฉลี่ย 2.74

ตารางที่ 8

คำเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร
ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอน และห้องสมุด

ข้อ	ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		$\bar{X}$	S.D		
1.	โรงเรียนของท่านจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้าวิจัยของครู มากน้อย เพียงใด	2.97	0.94	ปานกลาง	5
2.	ส่งเสริม แนะนำ ให้ครูใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการเรียนการสอน มากน้อยเพียงใด	3.21	1.04	ปานกลาง	1
3.	จัดหาอุปกรณ์การสอนให้ครูได้ใช้ในโรงเรียนมากน้อยเพียงใด	3.12	0.98	ปานกลาง	2
4.	จัดอุปกรณ์การสอนเพื่อการผลิตและเก็บรักษา รวมทั้งให้บริการแก่ครูในโรงเรียน มากน้อยเพียงใด	3.04	0.92	ปานกลาง	3
5.	ตรวจสอบ ดูแลอุปกรณ์ให้ทันสมัยมากน้อยเพียงใด	3.00	0.96	ปานกลาง	4
6.	ส่งเสริมให้ครู และนักเรียน ใช้ห้องสมุดมากน้อยเพียงใด	2.78	1.03	ปานกลาง	6
7.	อำนวยความสะดวกให้แก่ครู และนักเรียน ในการใช้ห้องสมุด มากน้อยเพียงใด	2.78	0.88	ปานกลาง	7
8.	จัดสรรหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอความต้องการของครูและนักเรียนมากน้อยเพียงใด	2.75	0.93	ปานกลาง	8
เฉลี่ย		2.96	0.71	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.75-3.21 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.96

สรุปผลจากตาราง พบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นในด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ทุกข้อโรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติปานกลาง

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ส่งเสริม แนะนำให้ครูใช้อุปกรณ์การสอน ประกอบการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 3.21

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมาคือ จัดหาอุปกรณ์การสอน ให้ครูได้ใช้ในโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.12

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ จัดสรรหาหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอกับความต้องการของครูและนักเรียน มีค่าเฉลี่ย 2.75

ตารางที่ 9

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน

ข้อ	ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน	N = 431		ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
		$\bar{X}$	S.D		
1.	ประชุมครูเพื่อดำเนินการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน ก่อนเปิดภาคเรียน มากน้อยเพียงใด	3.39	0.88	ปานกลาง	3
2.	ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียน และสังเกต การสอนของครู มากน้อยเพียงใด	3.48	0.98	ปานกลาง	1
3.	ส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกัน และต่างโรงเรียน มากน้อยเพียงใด	2.98	0.84	ปานกลาง	5
4.	แนะนำ ส่งเสริม ให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ มากน้อยเพียงใด	2.91	0.92	ปานกลาง	8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อ	ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		$\bar{X}$	S.D		
5.	ส่งเสริมให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำความรู้กลับมาใช้ มากน้อยเพียงใด	2.94	0.95	ปานกลาง	7
6.	ส่งเสริมให้ครูมีความก้าวหน้าในทางคุณวุฒิมากน้อยเพียงใด	3.43	0.97	ปานกลาง	2
7.	ส่งเสริมให้ครูมีการค้นคว้าสิ่งแปลกใหม่ ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ ต่อการเรียนการสอน เพียงใด	3.03	0.91	ปานกลาง	4
8.	ได้รับคำแนะนำจากศึกษานิเทศก์มากน้อยเพียงใด	2.96	1.00	ปานกลาง	6
เฉลี่ย		3.14	0.73	ปานกลาง	

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.91-3.48 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.14

สรุปผลจากตาราง พบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นในด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ทุกข้อโรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติปานกลาง

- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียน และ สังเกตการสอนของครู
มีค่าเฉลี่ย 3.48
- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมา คือ ส่งเสริมให้ครูมีความก้าวหน้าในทางด้านคุณวุฒิ
มีค่าเฉลี่ย 3.43
- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ แนะนำ ส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ มีค่าเฉลี่ย 2.91

ตารางที่ 10

คำเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร
ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ข้อ	ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		$\bar{X}$	S.D		
1.	โรงเรียนของท่านจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขันกีฬา มากน้อยเพียงใด	2.98	0.92	ปานกลาง	8
2.	โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญ และสนับสนุนกิจกรรม เสริมหลักสูตรของนักเรียนมากน้อยเพียงใด	3.03	0.91	ปานกลาง	7
3.	ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.30	0.89	ปานกลาง	1
4.	นักเรียนทุกคนมีโอกาสดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้น มากน้อยเพียงใด	3.24	0.97	ปานกลาง	2
5.	วิชาชีพที่นักเรียนได้รับในบทเรียนแต่ละสาขาวิชาครูนำมาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.22	0.77	ปานกลาง	4
6.	ครูนำความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมมาใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.14	0.85	ปานกลาง	6
7.	การอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโรงเรียนใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.19	0.91	ปานกลาง	5
8.	กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนมากน้อยเพียงใด	3.23	0.92	ปานกลาง	3
เฉลี่ย		3.16	0.66	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.98-3.30 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.16

สรุปผลจากตาราง พบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นในด้านการกิจกรรมเสริมหลักสูตร ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ทุกข้อโรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติปานกลาง

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือ ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 3.30

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมาคือ นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.24

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ โรงเรียนของท่านจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขันกีฬา มีค่าเฉลี่ย 2.98

ตารางที่ 11

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวัดผลและประเมินผล

ข้อ	ด้านการวัดผลและประเมินผล	N = 431		ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
		$\bar{X}$	S.D		
1.	โรงเรียนได้นำระเบียบการวัดผลและประเมินผลมาใช้ในโรงเรียนของท่านมากน้อยเพียงใด	3.41	0.8	ปานกลาง	2
2.	โรงเรียนได้จัดให้มีการอบรมหรือแนะนำในเรื่องการวัดผลและประเมินผลแก่ครูบ่อยครั้งเพียงใด	3.21	0.93	ปานกลาง	5
3.	โรงเรียนให้ครูนำผลการสอบแต่ละวิชามาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงการสอนมากน้อยเพียงใด	3.23	0.85	ปานกลาง	4
4.	โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอในที่ประชุมเพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่มากน้อยเพียงใด	3.43	1.00	ปานกลาง	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ข้อ	ด้านการวัดผลและประเมินผล	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		X	S.D		
5.	โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการสร้างข้อสอบที่ดีอย่างน้อยเพียงใด	3.29	0.94	ปานกลาง	3
6.	โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการวิเคราะห์ข้อสอบอย่างน้อยเพียงใด	3.09	0.87	ปานกลาง	6
7.	โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบอย่างน้อยเพียงใด	2.88	0.96	ปานกลาง	7
เฉลี่ย		3.22	0.71	ปานกลาง	

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ด้านการวัดผลและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.88-3.43 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.22

สรุปผลจากตาราง พบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นในการวัดผลและประเมินผล ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาข้อพบว่า ทุกข้อโรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติปานกลาง

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอในที่ประชุม เพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่ มีค่าเฉลี่ย 3.43

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมา คือ โรงเรียนได้นำระเบียบการวัดผลและประเมินผลมาใช้ในโรงเรียนของท่าน มีค่าเฉลี่ย 3.41

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบ มีค่าเฉลี่ย 2.88

ตารางที่ 12

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม
ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 7 ด้าน

ข้อ	ลักษณะงานวิชาการ	N = 431		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่
		$\bar{X}$	S.D		
1.	กระบวนการบริหารงานวิชาการ	3.42	0.54	ปานกลาง	1
2.	หลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้	3.21	0.60	ปานกลาง	4
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.24	0.58	ปานกลาง	2
4.	วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด	2.96	0.71	ปานกลาง	7
5.	การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน	3.14	0.73	ปานกลาง	6
6.	กิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.16	0.66	ปานกลาง	5
7.	วัดผลและประเมินผล	3.22	0.71	ปานกลาง	3
เฉลี่ย		3.19	0.64	ปานกลาง	

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ทั้ง 7 ด้าน มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.96-3.42 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.19

สรุปผลจากตาราง พบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็น ทั้ง 7 ด้าน ว่าโรงเรียนมี
ระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านโรงเรียนได้มีระดับ
การปฏิบัติปานกลาง

- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ มีค่าเฉลี่ย 3.42
- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมาคือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 3.24
- ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด มีค่าเฉลี่ย 2.96

ตอนที่ 8 เปรียบเทียบ ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูจำแนกตามตำแหน่ง ประสิทธิภาพ การทำงาน วุฒิทางการศึกษา และกลุ่มวิชาที่สอน โดยแสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t - test และ F-test ในด้านต่าง ๆ ได้แก่

- 1. กระบวนการบริหารงานวิชาการ
- 2. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
- 3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 4. วัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
- 5. การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน
- 6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 7. การวัดผลและประเมินผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เสนอในรูปตารางดังนี้

ตารางที่ 13

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง

ข้อ	กระบวนการบริหารงานวิชาการ	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนได้กำหนดนโยบาย หรือวัตถุประสงค์ ด้านวิชาการของโรงเรียน ไว้ชัดเจนมากน้อยเพียงใด	3.67	0.47	3.55	0.81	1.67
2.	ท่านเข้าใจนโยบาย หรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียนมากน้อยเพียงใด	3.71	0.74	3.65	0.61	0.55
3.	โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานด้าน วิชาการ ไว้อย่างชัดเจนมากน้อยเพียงใด	2.93	0.76	3.60	0.90	-5.46*
4.	ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการ ของโรงเรียนมากน้อยเพียงใด	3.69	1.20	2.83	0.93	5.25*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ข้อ	กระบวนการบริหารงานวิชาการ	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
5	โรงเรียนได้กำหนดผู้รับผิดชอบงาน ทางด้าน วิชาการ มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด	3.50	0.50	3.38	0.80	1.56
6.	โรงเรียนของท่าน ได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ ความสามารถและความถนัดมากน้อยเพียงใด	3.50	0.53	3.60	0.80	-1.18
7.	โรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหว ทางวิชาการ ให้ครูได้รับทราบมากน้อยเพียงใด	2.91	1.07	3.26	0.75	-2.40*
8.	การจัดตารางสอนวิชาสามัญ และวิชาภาคปฏิบัติ ในช่วงเวลาเหมาะสมมากน้อยเพียงใด	3.94	0.22	3.26	0.77	13.75*
9.	ช่วงเวลาการสอนในวิชาปฏิบัติ ในโรงฝึกงานจัด ไว้เหมาะสมมากน้อยเพียงใด	4.23	0.59	3.43	0.84	9.05*
เฉลี่ย		3.57	0.50	3.40	0.54	2.25*

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 13 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง ที่ปฏิบัติในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ในภาพรวม ผู้บริหารมีความ คิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์มาก มีค่าเฉลี่ย 3.57 และครู อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.40 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อพบว่า ผู้บริหารและครู ที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานด้านวิชาการ ไว้อย่างชัดเจน ท่าน มีส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการของโรงเรียน โรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหวทาง วิชาการให้ครูได้รับทราบ การจัดตารางสอนวิชาสามัญและวิชาภาคปฏิบัติในช่วงเวลาเหมาะสม ช่วงเวลาการสอนในวิชาภาคปฏิบัติในโรงฝึกงานจัดไว้เหมาะสม

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่ มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนได้กำหนดนโยบายหรือวัตถุประสงค์ด้านวิชาการของโรงเรียนไว้ ชัดเจน ท่านเข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียน โรงเรียนได้กำหนดผู้รับผิดชอบงานด้าน วิชาการมีความเหมาะสม โรงเรียนของท่านได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ความสามารถและความถนัด

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 14

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
จำแนกตามตำแหน่ง

ข้อ	หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนของท่านจัดหาเอกสารหลักสูตร และ การใช้หลักสูตรไว้เพียงพอ สำหรับการปฏิบัติ งานของครูมากน้อยเพียงใด	3.98	0.13	3.32	0.67	16.97*
2.	ท่านเข้าใจวัตถุประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตร โรงเรียนใช้อยู่มากน้อยเพียงใด	3.49	0.50	3.44	0.77	0.55
3.	โรงเรียนได้ชี้แจงหรือแนะนำครูให้ศึกษาหลัก สูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรก่อนทำการสอน มากน้อยเพียงใด	3.33	0.47	3.07	0.76	3.55*
4.	โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทางที่ หลักสูตร ได้กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด	3.22	0.91	3.59	0.72	-3.00*
5.	ครูได้ใช้หลักสูตร และเอกสารการใช้หลักสูตร ประกอบการเรียนการสอน มากน้อยเพียงใด	3.33	0.47	3.34	0.89	-0.10
6.	โรงเรียนได้ผลิตเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร สอดคล้องกับภาวะปัจจุบันมากน้อยเพียงใด	3.35	0.73	2.99	0.81	3.47*
7.	ครูได้รับความสะดวกในการให้บริการเกี่ยวกับ เอกสารหลักสูตร มากน้อยเพียงใด	3.33	0.47	2.98	0.86	4.66*
8.	โรงเรียนของท่านได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุก ประเภท ให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการ สอนของครูได้อย่างรวดเร็วมากน้อยเพียงใด	3.06	0.64	3.06	1.01	-0.02
9.	โรงเรียนได้จัดคู่มือ การสอนแต่ละวิชาไว้มาก น้อยเพียงใด	3.18	0.68	2.85	1.01	3.21*
เฉลี่ย		3.36	0.25	3.18	0.63	3.86*

* ระดับนัยสำคัญ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 14 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง ที่ปฏิบัติในด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ในภาพรวม ผู้บริหารมี ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.36 และครู อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.18 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ผู้บริหารและครู ที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนของท่านจัดหาเอกสารหลักสูตรและการใช้หลักสูตรไว้เพียงพอ สำหรับการปฏิบัติงานของครู โรงเรียนได้ชี้แจงหรือแนะนำครูให้ศึกษาหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรก่อน ทำการสอน โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนไปตามแนวทางที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ โรงเรียนได้ผลิต เอกสารประกอบการใช้หลักสูตรสอดคล้องกับภาวะปัจจุบัน ครูได้รับความสะดวกในการใช้บริการ เกี่ยวกับเอกสารหลักสูตร โรงเรียนได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชา

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ท่านเข้าใจวัตถุประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตรที่โรงเรียนใช้อยู่ ครู ได้ใช้หลักสูตรและเอกสารการใช้หลักสูตรประกอบการเรียนการสอน โรงเรียนของท่านได้จัดศูนย์ รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว

ตารางที่ 15

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
จำแนกตามตำแหน่ง

ข้อ	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	ให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างน้อยเพียงใด	3.96	0.58	3.15	0.80	9.35*
2.	กำหนดครูจัดทำโครงการสอนบันทึกการสอน ใบงานของภาคปฏิบัติของแต่ละภาคเรียนอย่างน้อยเพียงใด	3.83	0.67	3.35	0.73	4.98*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ข้อ	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหาและถูกต้องตามหลักสูตรกำหนดไว้มากน้อยเพียงใด	3.83	0.87	3.47	0.82	3.05*
4.	โรงเรียนของท่านจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านวิชาการให้แก่นักเรียน มากน้อยเพียงใด	3.44	0.83	3.00	0.82	3.80*
5.	จัดให้นักเรียนได้ฝึกงานที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับเนื้อหาทฤษฎีที่ได้เรียนไปแล้ว มากน้อยเพียงใด	3.49	0.93	3.19	0.94	2.27*
6.	มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญงานในวิชาชีพมาเป็นวิทยากรเพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียนมากน้อยเพียงใด	3.13	0.89	2.68	0.87	3.72*
7.	มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น การดูงาน การฝึกงาน มากน้อยเพียงใด	3.52	0.93	3.05	0.85	3.60*
8.	โรงเรียนของท่านได้ติดตามผลการปฏิบัติการสอนของครูอย่างสม่ำเสมอมากน้อยเพียงใด	3.08	1.00	3.47	0.80	-2.87*
9.	โรงเรียนได้จัดคู่มือ การสอนแต่ละวิชา ไว้มากน้อยเพียงใด	4.13	1.18	3.21	0.84	5.74*
เฉลี่ย		3.60	0.71	3.17	0.53	4.37*

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 15 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง ที่ปฏิบัติในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในภาพรวม ผู้บริหารมี ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์มาก มีค่าเฉลี่ย 3.60 และครู อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.17 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารต้นฉบับสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พิจารณารายข้อ พบว่า ทุกข้อผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในด้านนี้ ไม่มี ข้อที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 16
เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
จำแนกตามตำแหน่ง

ข้อ	ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด	ผู้บริหาร		ครู		t
		N = 59		N = 372		
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนของท่านจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้าวิจัยของครู มากน้อย เพียงใด	3.22	0.45	2.92	0.99	3.76*
2.	ส่งเสริม แนะนำ ให้ครูใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการเรียนการสอน มากน้อยเพียงใด	3.81	0.43	3.11	1.08	8.80*
3.	จัดหาอุปกรณ์การสอนให้ครูได้ใช้ในโรงเรียน มากน้อยเพียงใด	3.50	0.79	3.05	0.98	3.91*
4.	จัดอุปกรณ์การสอนเพื่อการผลิตและเก็บรักษา รวมทั้งให้บริการแก่ครูในโรงเรียน มากน้อยเพียงใด	3.16	0.89	3.01	0.92	1.18
5.	ตรวจสอบ ดูแลอุปกรณ์ให้ทันสมัยมากน้อยเพียงใด	3.32	0.73	2.95	0.98	3.41*
6.	ส่งเสริมให้ครู และนักเรียน ใช้ห้องสมุดมากน้อยเพียงใด	2.54	1.23	2.81	0.99	-1.64
7.	อำนวยความสะดวกให้แก่ครู และนักเรียน ในการใช้ห้องสมุด มากน้อยเพียงใด	2.83	0.95	2.77	0.86	0.43
8.	จัดสรรหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอับความต้องการของครู และนักเรียนมากน้อยเพียงใด	3.00	0.98	2.71	0.91	2.11*
เฉลี่ย		3.17	0.59	2.92	0.71	2.98*

* ระดับนัยสำคัญ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง ที่ปฏิบัติในด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ในภาพรวม ผู้บริหารมี ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.17 และครู อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.92 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ผู้บริหารและครู ที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนของท่านจัดสรรงบประมาณ เพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้าวิจัยของครู ส่งเสริม แนะนำให้ครูใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการเรียนการสอน จัดหาอุปกรณ์การสอนให้ครูได้ใช้ในโรงเรียน ตรวจสอบดูแลอุปกรณ์ให้ทันสมัย จัดสรรหนังสือ ตำราและวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอความต้องการของครูและนักเรียน

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ จัดอุปกรณ์การสอนเพื่อการผลิตและเก็บรักษารวมทั้งให้บริการแก่ครู ในโรงเรียน ส่งเสริมให้ครูและนักเรียนใช้ห้องสมุด อำนาจความสะดวกให้แก่ครูและนักเรียน ใน การใช้ห้องสมุด

ตารางที่ 17

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู

ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน จำแนกตามตำแหน่ง

ข้อ	ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากร ทางการสอน	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	ประชุมครูเพื่อดำเนินการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน ก่อนเปิดภาคเรียน มากน้อยเพียงใด	3.77	1.14	3.32	0.81	2.95*
2.	ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียน และสังเกต การสอนของครู มากน้อยเพียงใด	3.61	1.05	3.45	0.96	1.07
3.	ส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียน เดียวกัน และต่างโรงเรียน มากน้อยเพียงใด	3.30	0.89	2.92	0.81	3.07*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อ	ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากร ทางการสอน	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
4.	แนะนำ ส่งเสริม ให้ครู ได้รับความรู้ใหม่ๆ มาก น้อยเพียงใด	3.01	1.07	2.89	0.89	0.81
5.	ส่งเสริมให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อนำความรู้กลับมาใช้ มากน้อยเพียงใด	3.42	1.08	2.86	0.90	4.25*
6.	ส่งเสริมให้ครูมีความก้าวหน้าในทางคุณวุฒิมาก น้อยเพียงใด	3.62	1.03	3.40	0.96	1.66
7.	ส่งเสริมให้ครูมีการค้นคว้าสิ่งแปลกใหม่ ๆ เพื่อเป็น ประโยชน์ ต่อการเรียนการสอน เพียงใด	3.74	1.16	2.92	0.80	5.22*
8.	ได้รับคำแนะนำจากศึกษานิเทศก์มากนักน้อยเพียงใด	3.42	1.08	2.88	0.97	3.86*
	เฉลี่ย	3.49	0.96	3.08	0.67	3.12*

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 17 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง ที่ปฏิบัติในด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน ในภาพรวม ผู้บริหารมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.49 และครู อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.08 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ผู้บริหารและครู ที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ประชุมครูเพื่อดำเนินการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนก่อนเปิดภาคเรียน ส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันและต่างโรงเรียน ส่งเสริมให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำความรู้กลับมาใช้ ส่งเสริมให้ครูมีการค้นคว้าสิ่งแปลกใหม่ ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียนและสังเกตการสอนของครู แนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ๆ ส่งเสริมให้ครูมีความก้าวหน้าในทางคุณวุฒิ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 18

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร
จำแนกตามตำแหน่ง

ข้อ	ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนของท่านจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขันกีฬามากน้อยเพียงใด	3.74	0.77	2.75	0.86	8.91*
2.	โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญ และสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนมากน้อยเพียงใด	3.64	0.92	2.93	0.87	5.72*
3.	ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.44	0.87	3.27	0.89	1.34
4.	นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้น มากน้อยเพียงใด	3.86	0.77	3.13	0.96	6.45*
5.	วิชาชีพที่นักเรียนได้รับในบทเรียนแต่ละสาขาวิชา ครู นำมาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.76	0.81	3.13	0.72	5.55*
6.	ครูนำความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมมาใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.28	0.92	3.12	0.83	1.30
7.	การอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โรงเรียนใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.50	0.87	3.13	0.90	2.91*
8.	กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนมากน้อยเพียงใด	3.28	1.01	3.22	0.90	0.48
เฉลี่ย		3.56	0.73	3.09	0.62	4.70*

* ระดับนัยสำคัญ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 18 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง ที่ปฏิบัติในด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ในภาพรวม ผู้บริหารมีความคิดเห็น เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์มาก มีค่าเฉลี่ย 3.56 และครู อยู่ใน เกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.09 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มี ระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ผู้บริหารและครู ที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนของท่านจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขัน กีฬา โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียน นักเรียน ทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โรงเรียนใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ครู นำความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมมาใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่จัดขึ้นในโรงเรียนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน

ตารางที่ 19
เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านการวัดผลและประเมินผล
จำแนกตามตำแหน่ง

ข้อ	ด้านการวัดผลและประเมินผล	ผู้บริหาร		ครู		t
		N = 59		N = 372		
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนได้นำระเบียบการวัดผลและประเมินผลมาใช้ในโรงเรียนของท่านมากน้อยเพียงใด	3.47	0.75	3.39	0.82	0.74
2.	โรงเรียนได้จัดให้มีการอบรมหรือแนะนำในเรื่องการวัดผลและประเมินผลแก่ครูบ่อยครั้งเพียงใด	3.28	1.03	3.19	0.91	0.62
3.	โรงเรียนให้ครูนำผลการสอบแต่ละวิชามาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงการสอนมากน้อยเพียงใด	3.61	0.76	3.17	0.84	4.02*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อ	ด้านการวัดผลและประเมินผล	ผู้บริหาร N = 59		ครู N = 372		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
4.	โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอในที่ประชุมเพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่น้อยเพียงใด	3.76	0.83	3.37	1.04	3.17*
5.	โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการสร้างข้อสอบ ที่ดีมากน้อยเพียงใด	3.74	1.02	3.22	0.90	3.69*
6.	โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการวิเคราะห์ข้อสอบมากน้อยเพียงใด	3.23	1.05	3.06	0.84	1.22
7.	โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบมากน้อยเพียงใด	2.88	1.21	2.88	0.90	-0.00
เฉลี่ย		3.42	0.82	3.18	0.69	2.42*

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 19 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง ที่ปฏิบัติในด้านการวัดผลและประเมินผล ในภาพรวม ผู้บริหารมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.42 และครู อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.18 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ผู้บริหารและครู ที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนให้ครูนำผลการสอบแต่ละวิชามาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงการสอน โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอในที่ประชุมเพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่ โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการสร้างข้อสอบที่ดี

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนได้นำระเบียบการวัดผลและประเมินผลมาใช้ในโรงเรียนของท่าน โรงเรียนได้จัดให้มีการอบรมหรือแนะนำในเรื่องการวัดผลและประเมินผลแก่ครูบ่อยครั้ง โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการวิเคราะห์ข้อสอบ โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบ

ตารางที่ 20

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู จำแนกตามประสบการณ์ การทำงาน
ทั้ง 7 ด้าน

ข้อ	การบริหารงานวิชาการ	ประสบการณ์การทำงาน						F
		น้อยกว่า 5 ปี		5-10 ปี		มากกว่า 10 ปี		
		N = 242		N = 111		N = 78		
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.	กระบวนการบริหารงานวิชาการ	3.40	0.55	3.21	0.42	3.78	0.48	3.47*
2.	หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	3.13	0.67	3.06	0.36	3.63	0.43	3.26*
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.23	0.56	2.93	0.39	3.68	0.58	3.28*
4.	วัสดุอุปกรณ์การสอน และห้องสมุด	2.85	0.68	2.75	0.38	3.55	0.79	3.01*
5.	การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน	3.10	0.69	2.92	0.42	3.50	0.99	3.20*
6.	กิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.12	0.57	2.87	0.35	3.63	0.96	3.21*
7.	การวัดผลและประเมินผล	3.25	0.65	2.77	0.32	3.76	0.89	3.28*

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 20 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน ทั้ง 7 ด้าน ในภาพรวม กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี ระหว่าง 5-10 ปี และมากกว่า 10 ปี เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่มปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้ง พบว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.85-3.40 จะมีระดับความคิดเห็นทุกด้าน สูงกว่า กลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 5-10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.75-3.21

กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี จะมีระดับความคิดเห็นทุกด้านต่ำกว่ากลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-3.78

กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 5-10 ปี จะมีระดับความคิดเห็นทุกด้านต่ำกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี

เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ โดยทั้งสามกลุ่มมีระดับความคิดเห็นมาก ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ซึ่งมีระดับความคิดเห็นน้อยในกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี และ ระหว่าง 5-10 ส่วนกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี มีความเห็นแตกต่างจากทั้ง 2 กลุ่ม คือ มีระดับความเห็นน้อยในด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากรทางการสอน

ตารางที่ 21

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู
จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาทั้ง 7 ด้าน

ข้อ	การบริหารงานวิชาการ	วุฒิการศึกษา						F
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี		ปริญญาตรี		สูงกว่า ปริญญาตรี		
		N = 114		N = 295		N = 22		
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.	กระบวนการบริหารงานวิชาการ	3.52	0.58	3.35	0.53	3.79	0.07	3.47*
2.	หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	3.33	0.72	3.15	0.56	3.40	0.16	3.26*
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.27	0.59	3.18	0.57	3.81	0.15	3.29*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อ	การบริหารงานวิชาการ	ประสบการณ์การทำงาน						F
		น้อยกว่า 5 ปี N = 242		5-10 ปี N = 111		มากกว่า 10 ปี N = 78		
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
4.	วัสดุอุปกรณ์การสอน และห้องสมุด	2.82	0.65	2.97	0.73	3.38	0.05	3.02*
5.	การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน	3.22	0.51	3.06	0.80	3.67	0.17	3.20*
6.	กิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.08	0.58	3.16	0.70	3.38	0.30	3.21*
7.	การวัดผลและประเมินผล	3.38	0.68	0.68	0.74	3.33	0.06	3.28*

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 21 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา ทั้ง 7 ด้าน ในภาพรวม ในภาพรวมกลุ่มที่มีวุฒิการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่มปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ พิจารณารายด้านพบว่า

กลุ่มที่มีวุฒิการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.82-3.52 จะมีระดับความคิดเห็น ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล สูงกว่ากลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.97-3.35 ส่วนด้าน ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร กลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี จะมีระดับความคิดเห็นสูงกว่า

กลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.33-3.81 จะมีระดับความคิดเห็นทุกด้านสูงกว่ากลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ยกเว้น ด้านการวัดผลและประเมินผล

กลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีจะมีระดับความคิดเห็นสูงกว่า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี จะมีระดับความคิดเห็นทุกด้านต่ำกว่า กลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ โดยกลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรี มีระดับความคิดเห็นมากในด้านนี้ ส่วนกลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีระดับความคิดเห็นมากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ทั้งสามกลุ่มได้ให้ระดับความคิดเห็นน้อย

ตารางที่ 22

เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ
จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

ข้อ	กระบวนการบริหารงานวิชาการ	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนได้กำหนดนโยบาย หรือวัตถุประสงค์ด้านวิชาการของโรงเรียน ไว้ชัดเจนมากน้อยเพียงใด	3.66	0.64	3.25	1.01	4.02*
2.	ท่านเข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียนมากน้อยเพียงใด	3.61	0.53	3.71	0.87	-1.07
3.	โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานด้านวิชาการ ไว้อย่างชัดเจนมากน้อยเพียงใด	3.54	0.92	3.50	0.92	0.45
4.	ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการของโรงเรียนมากน้อยเพียงใด	2.74	0.98	3.26	1.00	-4.69*
5.	โรงเรียนได้กำหนดผู้รับผิดชอบงานทางด้านวิชาการ มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด	3.45	0.81	3.15	0.61	4.00*
6.	โรงเรียนของท่านได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ ความสามารถและความถนัดมากน้อยเพียงใด	3.69	0.75	3.27	0.79	4.98*
7.	โรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหวทางวิชาการ ให้ครูได้รับทราบมากน้อยเพียงใด	3.25	0.75	3.14	1.00	1.07

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ข้อ	กระบวนการบริหารงานวิชาการ	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
8.	การจัดตารางสอนวิชาสามัญ และวิชาภาคปฏิบัติในช่วงเวลาเหมาะสมมากน้อยเพียงใด	3.44	0.74	3.03	0.74	5.01*
9.	ช่วงเวลาการสอนในวิชาปฏิบัติ ในโรงฝึกงานจัดไว้เหมาะสมมากน้อยเพียงใด	3.66	0.86	3.15	0.79	5.69*
เฉลี่ย		3.45	0.52	3.27	0.58	2.82*

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 22 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน ที่ปฏิบัติในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ในภาพรวม ครูที่สอนวิชาชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.45 และครูที่สอนวิชาสามัญอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.27 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนได้กำหนดนโยบายหรือวัตถุประสงค์ด้านวิชาการของโรงเรียนไว้ชัดเจน ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการของโรงเรียน โรงเรียนได้กำหนดผู้รับผิดชอบงานทางด้านวิชาการมีความเหมาะสม โรงเรียนของท่านได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ ความสามารถและความถนัด การจัดตารางสอนวิชาสามัญและวิชาภาคปฏิบัติในช่วงเวลาเหมาะสม ช่วงเวลาการสอนในวิชาปฏิบัติในโรงฝึกงานจัดไว้เหมาะสม

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ท่านเข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียน โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานด้านวิชาการไว้อย่างชัดเจน โรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหวทางวิชาการให้ครูได้รับทราบ

ตารางที่ 23

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

ข้อ	หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนของท่านจัดหาเอกสารหลักสูตร และการใช้หลักสูตรไว้เพียงพอ สำหรับการปฏิบัติงานของครูมากน้อยเพียงใด	3.48	0.61	3.14	0.75	4.33*
2.	ท่านเข้าใจวัตถุประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตรโรงเรียนใช้อยู่มากน้อยเพียงใด	3.53	0.72	3.14	0.75	4.81*
3.	โรงเรียนได้ชี้แจงหรือแนะนำครูให้ศึกษาหลักสูตร และคู่มือการใช้หลักสูตรก่อนทำการสอนมากน้อยเพียงใด	3.10	0.59	3.13	1.06	-0.22
4.	โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทางที่หลักสูตร ได้กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด	3.51	0.79	3.51	0.73	0.01
5.	ครูได้ใช้หลักสูตร และเอกสารการใช้หลักสูตรประกอบการเรียนการสอน มากน้อยเพียงใด	3.44	0.83	3.14	0.92	2.98*
6.	โรงเรียนได้ผลิตเอกสารประกอบการใช้หลักสูตรสอดคล้องกับภาวะปัจจุบันมากน้อยเพียงใด	3.09	0.82	2.90	0.86	2.05*
7.	ครูได้รับความสะดวกในการให้บริการเกี่ยวกับเอกสารหลักสูตร มากน้อยเพียงใด	3.15	0.84	2.70	0.77	5.13*
8.	โรงเรียนของท่านได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภท ให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็วมากน้อยเพียงใด	3.13	1.07	2.88	0.68	2.74*
9.	โรงเรียนได้จัดคู่มือ การสอนแต่ละวิชาไว้มากน้อยเพียงใด	3.07	0.95	2.42	0.97	6.15*
เฉลี่ย		3.28	0.61	3.00	0.57	4.38*

* ระดับนัยสำคัญ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 23 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน ที่ปฏิบัติในด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ในภาพรวม ครูที่สอนวิชาชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.28 และครูที่สอนวิชาสามัญอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.00 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนของท่านจัดหาเอกสารหลักสูตรและการใช้หลักสูตรไว้เพียงพอสำหรับการปฏิบัติงานของครู ท่านเข้าใจวัตถุประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตรที่โรงเรียนใช้อยู่ ครูได้ใช้หลักสูตรและเอกสารการใช้หลักสูตรประกอบการเรียนการสอน โรงเรียนได้ผลิตเอกสารประกอบการใช้หลักสูตรสอดคล้องกับภาวะปัจจุบัน ครูได้รับความสะดวกในกรณีเกี่ยวกับเอกสารหลักสูตร โรงเรียนของท่านได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภทให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครูได้อย่างรวดเร็ว โรงเรียนได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชาไว้

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนได้ชี้แจงหรือแนะนำครูให้ศึกษาหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรก่อนทำการสอน โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทางที่หลักสูตรได้กำหนดไว้

ตารางที่ 24

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

ข้อ	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	ให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด	3.13	0.70	3.46	1.05	-3.04*
2.	กำหนดครูจัดทำโครงการสอนบันทึกการสอนใบงานของภาคปฏิบัติของแต่ละภาคเรียนมากน้อยเพียงใด	3.30	0.64	3.60	0.93	-3.11*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ข้อ	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		X	S.D	X	S.D	
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหา และถูกต้องตามหลักสูตรกำหนดไว้มากน้อยเพียงใด	3.53	0.82	3.39	0.92	1.45
4.	โรงเรียนของท่านจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้าน วิชาการให้แก่นักเรียน มากน้อยเพียงใด	3.18	0.79	2.72	0.94	4.60 *
5.	จัดให้นักเรียนได้ฝึกงานที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับ เนื้อหาทฤษฎีที่ได้เรียนไปแล้ว มากน้อย เพียงใด	3.23	0.96	3.11	0.92	1.10
6.	มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญงานใน วิชาชีพมาเป็นวิทยากรเพื่อให้ความรู้และ ประสบการณ์แก่นักเรียนมากน้อยเพียงใด	2.69	0.83	2.82	1.07	- 1.13
7.	มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประโยชน์ ทางการศึกษา เช่น การดูงาน การฝึกงาน มากน้อย เพียงใด	3.10	0.81	3.00	1.03	1.00
8.	โรงเรียนของท่านได้ติดตามผลการปฏิบัติการสอน ของครูอย่างสม่ำเสมอมากน้อยเพียงใด	3.38	0.86	3.41	0.85	-0.27
9.	โรงเรียนได้จัดคู่มือ การสอนแต่ละวิชา ไว้มาก น้อยเพียงใด	3.35	0.90	3.02	0.88	3.33 *
	เฉลี่ย	3.21	0.52	3.17	0.70	0.58

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 24 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน ที่ปฏิบัติในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในภาพรวม ครูที่สอน วิชาชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.21 และครูที่สอนวิชาสามัญอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.17 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบ ค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พิจารณารายข้อ พบว่า ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กำหนดครูจัดทำโครงการสอนบันทึกการสอนใบงานของภาคปฏิบัติของแต่ละภาคเรียน โรงเรียนของท่านจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โรงเรียนได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชา

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหาและถูกต้องตามหลักสูตรกำหนดไว้ จัดให้นักเรียนได้ฝึกงานที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับเนื้อหาทฤษฎีที่ได้เรียน มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญงานในวิชาชีพมาเป็นวิทยากรเพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น การดูงาน การฝึกงาน โรงเรียนของท่านได้ติดตามผลการปฏิบัติการสอนของครูอย่างสม่ำเสมอ

ตารางที่ 25

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด
จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

ข้อ	ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนของท่านจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้า วิจัยของครู มากน้อย เพียงใด	2.93	0.91	3.00	1.06	-0.54
2.	ส่งเสริม แนะนำ ให้ครูใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการเรียนการสอน มากน้อยเพียงใด	3.23	1.05	3.00	1.03	2.02*
3.	จัดหาอุปกรณ์การสอนให้ครูได้ใช้ในโรงเรียนมากน้อยเพียงใด	3.10	0.98	2.99	0.96	1.09
4.	จัดอุปกรณ์การสอนเพื่อการผลิตและเก็บรักษา รวมทั้งให้บริการแก่ครูในโรงเรียน มากน้อยเพียงใด	3.03	0.90	2.88	0.95	1.45
5.	ตรวจสอบ ดูแลอุปกรณ์ให้ทันสมัยมากน้อยเพียงใด	2.84	0.94	3.26	0.95	-4.00*
6.	ส่งเสริมให้ครู และนักเรียน ใช้ห้องสมุดมากน้อยเพียงใด	2.81	1.01	2.80	1.13	0.08

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ข้อ	ด้านวัตถุประสงค์การสอนและห้องสมุด	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
7.	อำนวยความสะดวกให้แก่ครู และนักเรียน ในการใช้ห้องสมุด มากน้อยเพียงใด	2.73	0.82	2.86	1.02	-1.24
8.	จัดสรรหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอกับความต้องการของครู และนักเรียนมากน้อยเพียงใด	2.81	0.94	2.56	0.95	2.39*
เฉลี่ย		2.94	0.73	2.92	0.67	0.24

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 25 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน ที่ปฏิบัติในด้านวัตถุประสงค์การสอนและห้องสมุด ในภาพรวม ครูที่สอนวิชาชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.94 และครูที่สอนวิชาสามัญอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.92 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ส่งเสริม แนะนำ ให้ครูใช้อุปกรณ์การสอน ประกอบการเรียนการสอน ตรวจสอบดูแลอุปกรณ์ให้ทันสมัย จัดสรรหนังสือ ตำราและวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอกับความต้องการของครูและนักเรียน

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนของท่านจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือเอกสารวารสาร สำหรับการค้นคว้าวิจัยของครู จัดหาอุปกรณ์การสอนให้ครูได้ใช้ในโรงเรียน จัดอุปกรณ์การสอนเพื่อการผลิตและเก็บรักษารวมทั้งให้บริการแก่ครูในโรงเรียน ส่งเสริมให้ครูและนักเรียนใช้ห้องสมุด อำนวยความสะดวกให้แก่ครูและนักเรียนในการใช้ห้องสมุด

ตารางที่ 26

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน
จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

ข้อ	ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากร ทางการสอน	วิชาชีพ		วิชาสามัญ		t
		N = 295		N = 136		
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	ประชุมครูเพื่อดำเนินการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน ก่อนเปิดภาคเรียน มากน้อยเพียงใด	3.51	0.75	2.96	1.09	4.90*
2.	ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียน และสังเกต การสอนของครู มากน้อยเพียงใด	3.54	0.87	3.22	1.20	2.52*
3.	ส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียน เดียวกัน และต่าง โรงเรียน มากน้อยเพียงใด	3.04	0.75	2.63	0.93	4.25*
4.	แนะนำ ส่งเสริม ให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ มากน้อยเพียงใด	2.99	0.88	2.67	1.06	2.87*
5.	ส่งเสริมให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อนำความรู้กลับมาใช้ มากน้อยเพียงใด	3.08	0.80	2.43	1.12	5.60*
6.	ส่งเสริมให้ครูมีความก้าวหน้าในทางคุณวุฒิมากน้อยเพียงใด	3.56	0.89	3.00	1.10	4.85*
7.	ส่งเสริมให้ครูมีการค้นคว้าสิ่งแปลกใหม่ ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ ต่อการเรียนการสอน เพียงใด	3.14	0.84	2.00	0.94	5.29*
8.	ได้รับคำแนะนำจากศึกษานิเทศก์มากน้อยเพียงใด	3.11	0.93	2.57	1.15	4.49*
เฉลี่ย		3.24	0.60	2.76	0.91	5.26*

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 26 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน ที่ปฏิบัติในด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน ในภาพรวม ครูที่สอนวิชาชีฟ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.24 และครูที่สอนวิชาสามัญอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.76 เมื่อพิจารณาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายชื่อ พบว่า ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทุกข้อของด้านนี้

ตารางที่ 27

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร

จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

ข้อ	ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนของท่านจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขันกีฬามากน้อยเพียงใด	2.79	0.88	2.97	0.94	-1.76
2.	โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญ และสนับสนุนกิจกรรม เสริมหลักสูตรของนักเรียนมากน้อยเพียงใด	2.88	0.86	3.25	0.97	-3.54*
3.	ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.28	0.93	3.39	0.83	-1.19
4.	นักเรียนทุกคนมีโอกาสร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่จัดขึ้น มากน้อยเพียงใด	3.20	0.98	3.20	0.97	-0.02
5.	วิชาชีพที่นักเรียนได้รับในบทเรียนแต่ละสาขาวิชาครู นำมาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.18	0.71	3.18	0.88	0.06
6.	ครูนำความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมมาใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.16	0.91	3.13	0.75	0.35
7.	การอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โรงเรียนใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด	3.17	0.96	3.27	0.84	-0.99
8.	กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนมากน้อยเพียงใด	3.30	0.89	3.07	1.04	2.02*
เฉลี่ย		3.12	0.64	3.18	0.75	-0.78

* ระดับนัยสำคัญ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 27 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน ที่ปฏิบัติในด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ในภาพรวม ครูที่สอนวิชาชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.12 และครูที่สอนวิชาสามัญอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.18 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทุกข้อ ยกเว้น ข้อที่โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน สองข้อดังกล่าวทั้งสองกลุ่มมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 28

เปรียบเทียบความคิดเห็น ของผู้บริหารและครู ด้านการวัดผลและประเมินผล
จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

ข้อ	ด้านการวัดผลและประเมินผล	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1.	โรงเรียนได้นำระเบียบการวัดผลและประเมินผลมาใช้ ในโรงเรียนของท่านมากน้อยเพียงใด	3.41	0.68	3.46	1.13	-0.48
2.	โรงเรียนได้จัดให้มีการอบรมหรือแนะนำในเรื่องการวัด ผลและประเมินผลแก่ครูบ่อยครั้งเพียงใด	3.22	0.81	3.21	1.23	0.01
3.	โรงเรียนให้ครูนำผลการสอบแต่ละวิชามาวิเคราะห์เพื่อ ปรับปรุงการสอนมากน้อยเพียงใด	3.19	0.74	3.20	1.09	-0.05
4.	โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอในที่ ประชุมเพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่ มากน้อยเพียงใด	3.32	0.93	3.60	1.18	-2.24*

ตารางที่ 28 (ต่อ)

ข้อ	ด้านการวัดผลและประเมินผล	วิชาชีพ N = 295		วิชาสามัญ N = 136		t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
5.	โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการสร้างข้อสอบที่ดีมากน้อยเพียงใด	3.29	0.84	3.17	1.18	1.01
6.	โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการวิเคราะห์ข้อสอบมากน้อยเพียงใด	3.18	0.85	2.85	0.94	3.34*
7.	โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบมากน้อยเพียงใด	2.97	0.94	2.74	1.00	2.12*
เฉลี่ย		3.23	0.63	3.18	0.94	0.53

* ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 28 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน ที่ปฏิบัติในด้านการวัดผลและประเมินผล ในภาพรวม ครูที่สอน วิชาชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.23 และครูที่สอนวิชาสามัญอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.18 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าแตกต่างของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิจารณารายข้อ พบว่า ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนนำผลการประเมินผลทางวิชาการมาเสนอในที่ประชุม เพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่ โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการวิเคราะห์ข้อสอบ โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบ

ส่วนรายข้อ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนได้นำระเบียบการวัดผลและประเมินผลมาใช้ในโรงเรียนของท่าน โรงเรียนได้จัดให้มีการอบรมหรือแนะนำในเรื่องการวัดผลและประเมินผลแก่ครูบ่อยครั้ง โรงเรียนให้ครูนำผลการสอบแต่ละวิชามาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงการสอน โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการสร้างข้อสอบที่ดี

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

เนื้อหาในบทนี้จะกล่าวถึง สารสำคัญการวิจัย ที่ได้ทำการวิจัยมาทั้งหมด เรื่องความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร วัตถุประสงค์ สมมติฐาน สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ที่มีต่อการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ซึ่งมีกระบวนการทำงานทั้ง 7 ด้าน คือ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ด้านการนิเทศ และพัฒนาบุคลากรทางการสอน ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารกับครู จำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน วุฒิการศึกษา และกลุ่มวิชาที่สอน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ไม่แตกต่างกัน
2. ผู้บริหารและครู ที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการไม่แตกต่างกัน
3. ผู้บริหารและครู ที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ไม่แตกต่างกัน
4. ผู้บริหารและครู ที่สอนวิชาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผลการวิจัยที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา คาดว่าจะช่วยให้ผู้บริหารและครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหารงานวิชาการ ได้ทราบถึงประโยชน์ และปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

1. เพื่อให้ทราบถึงปัญหา สภาพที่แท้จริงรวมทั้งข้อบกพร่องต่าง ๆ ของการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
2. เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ของการบริหารงานวิชาการให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นในทุก ๆ ด้าน
3. เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหารการศึกษา ครู ผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหารงานวิชาการหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาคเอกชนหรือภาครัฐบาล ได้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการบริหารงานวิชาการ ช่วยกันแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาให้สถานศึกษามีคุณภาพสูง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้บริหาร และครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 31 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 1,937 คน เป็นผู้บริหาร 62 คน ครู 1,875 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่นของเครื่องมือ 0.96 แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1. เป็นแบบสอบถามทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน ทั้ง 7 ด้าน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 58 ข้อ

ตอนที่ 3. เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้บริหารและครูแสดงความคิดเห็น จำนวน 7 ข้อ การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามและรับคืนด้วยตนเอง เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 431 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 89.42

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ส่วนการทดสอบสมมติฐานวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1. ข้อมูลทั่วไปจากแบบสอบถามของผู้บริหารและครู สามารถสรุปได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้บริหารและครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 431 คน จากกลุ่มตัวอย่าง 482 คน คิดเป็นร้อยละ 89.42 ที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูล จำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงาน วุฒิการศึกษา และกลุ่มวิชาที่สอนตามลำดับดังนี้

ตำแหน่งหน้าที่ เป็นครูใหญ่ และผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 13.69 และของครูจำนวน 372 คน คิดเป็นร้อยละ 86.31

ประสบการณ์การทำงาน ผู้บริหารและครูที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี จำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 56.15 และระหว่าง 5-10 ปี จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 25.75 และมากกว่า 10 ปี จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 18.10

วุฒิทางการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 26.45 ในระดับปริญญาตรี จำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 68.45 และสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.10

กลุ่มวิชาที่สอน ครูที่สอนวิชาชีพ จำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 68.45 และครูที่สอนวิชาสามัญ จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 31.55

ตอนที่ 2. ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 7 ด้าน ดังนี้

ผลการวิเคราะห์โดยภาพรวม ทั้งผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ทุกด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ โดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นอยู่ว่ามีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติมาก ได้แก่ ท่านเข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียน และที่มีระดับการปฏิบัติน้อย ในเรื่องของท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการของโรงเรียน

2.2 ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ โดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นว่ามีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ข้อที่โรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติมาก ได้แก่ โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทางที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ ส่วนผู้บริหารและครู มองเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ โรงเรียนได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชาไว้

2.3 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนรวมพบว่าผู้บริหาร และครู มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง ที่โรงเรียนมีระดับการปฏิบัติมาก ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหาและถูกต้องตามหลักสูตรกำหนดไว้ ส่วนที่มีระดับการปฏิบัติน้อยในเรื่องที่ มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญงานในวิชาชีพมาเป็นวิทยากรเพื่อให้ความรู้ และประสบการณ์แก่นักเรียน

2.4 ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด โดยส่วนรวมผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง ที่มีระดับการปฏิบัติมาก ได้แก่ ส่งเสริมแนะนำให้ครูใช้อุปกรณ์การสอน ประกอบการเรียนการสอน และที่มีระดับการปฏิบัติน้อย ได้แก่ จัดสรรหนังสือ ตำราและวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอต่อความต้องการของครูและนักเรียน

2.5 ด้านการนิเทศและการพัฒนานุเคราะห์ทางการสอน ส่วนรวมพบว่าผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง ที่มีระดับการปฏิบัติเป็นมาก ได้แก่ ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียน และสังเกตการสอนของครู ส่วนที่มีระดับการปฏิบัติน้อยในเรื่องของการ แนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ

2.6 ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยส่วนรวมพบว่าผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง ที่มีระดับการปฏิบัติมาก ได้แก่ ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ส่วนที่มีระดับการปฏิบัติน้อยในเรื่องที่โรงเรียนได้จัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขันกีฬา

2.7 ด้านการวัดผลและประเมินผล ส่วนรวมพบว่าผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง ส่วนที่มีระดับการปฏิบัติมาก ได้แก่ โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอ ในที่ประชุมเพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่ ที่มีระดับการปฏิบัติน้อยในเรื่องที่โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบ

ตอนที่ 3.

3.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามตำแหน่ง ดังนี้

ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้ง 3 ด้านนี้ ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แต่ครูมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองกลุ่ม พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ด้านนิเทศและการพัฒนาบุคลากร ด้านการวัดผลและประเมินผล ทั้ง 4 ด้านนี้ ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองกลุ่ม พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ที่มีประสบการณ์การทำงาน ต่ำกว่า 5 ปี ระหว่าง 5-10 มากกว่า 10 ปี ทั้ง 7 ด้าน พบว่า มีระดับความคิดเห็นในการบริหารงานวิชาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน แสดงว่าผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน ย่อมมีระดับความคิดเห็นที่ต่างกัน คือ ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี จะมีระดับความคิดเห็นในการบริหารงานวิชาการมากกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน น้อยกว่า 5 ปี ระหว่าง 5-10 ปี

3.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่มีวุฒิทางการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี พบว่ามีความคิดเห็นในการบริหารงานวิชาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า ผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกันย่อมมีระดับความคิดเห็นต่างกัน โดยเฉพาะผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จะมีระดับความคิดเห็นในการบริหารงานวิชาการมากกว่า ผู้ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรี ในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอน และห้องสมุด ด้านการนิเทศและการพัฒนาบุคลากรทางการสอน

ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ยกเว้น ด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่าผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาค่ำกว่าปริญญาตรีมีระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี

3.4 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน

ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่า โรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นทั้งสองกลุ่ม พบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่า โรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นทั้งสองกลุ่ม พบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นทั้งสองกลุ่ม มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ครูที่สอนวิชาชีพ และครูที่สอนวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองกลุ่มพบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากร ครูที่สอนวิชาชีพ และครูที่สอนวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองกลุ่มพบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ครูที่สอนวิชาชีพ และครูที่สอนวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองกลุ่มพบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

ด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่าครูที่สอนวิชาชีพ และครูที่สอนวิชาสามัญ มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองกลุ่มพบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยในที่นี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นที่สำคัญ ๆ จากการค้นพบดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี มีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 56.15 รองลงมาเป็นผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 5-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.75 และน้อยที่สุด คือ ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.10 ส่วนวุฒิทางการศึกษาจากการวิเคราะห์พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 68.45 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วีระ ทองประสิทธิ์¹ ที่พบว่าสภาพปัจจุบันของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ผู้บริหารและครู จะมีวุฒิการศึกษาปริญญาตรีเป็นกลุ่มใหญ่ ส่วนผลการวิจัยของ ศิริมา พรนิมิตร² พบว่าสถานศึกษาเอกชนอาชีวศึกษาและสถานศึกษาของรัฐมีครูวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด แม้ว่าครูส่วนใหญ่จะมีวุฒิปริญญาตรีซึ่งเหมาะกับโรงเรียนระดับอาชีวศึกษาที่สอนในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี แต่ก็ยังมีครูอีกร้อยละ 26.45 ซึ่งมีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ฉะนั้นในแต่ละโรงเรียนควรจะเป็นโอกาสและสนับสนุนให้ครูมีความรู้ เพิ่มเติมในระดับสูงขึ้น และสอดคล้องกับสาขาวิชาที่สอน ซึ่งในระดับสูงกว่าปริญญาตรีพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเพียงร้อยละ 5.10 จึงต้องทำให้ผู้บริหารและครูผู้สอนต้องปรับปรุงวิทยฐานะสภาพของตนเอง ในการใฝ่หาความรู้ ศึกษาเพิ่มเติมให้สูงขึ้น ทั้งในสถานศึกษาของรัฐและเอกชน นอกจากนี้สมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยร่วมมือกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารสงเสริมให้ผู้บริหารการศึกษาของรัฐและเอกชนเข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อจะได้นำความรู้ และประสบการณ์มาใช้ในการบริหารสถานศึกษา และทางด้านวิชาการยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Young³ ที่พบว่า ผู้ที่ได้ปริญญาตรีสูงและเคยสอนมาแล้ว ย่อมทำงานได้ดีกว่าผู้ที่มีวุฒิต่ำและไม่เคยสอน สำหรับกลุ่มวิชาที่สอนพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่สอนวิชาชีพ มีมากกว่าวิชาสามัญ กล่าวคือ ผู้สอนวิชาชีพมีร้อยละ 68.45 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เฉลียว บุรีภักดีและคณะ⁴ ที่กล่าวถึง

การพัฒนาวิชาชีพครูซึ่งสอดคล้องกับบทความของ ไพบูลย์ หังสพฤกษ์⁵ ที่กล่าวว่า ครูที่สอนในระดับวิทยาลัย จำเป็นต้องเก่งปฏิบัติ จึงจะสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักเรียน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ

2.1 ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ จากการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นโดยภาพรวมว่า โรงเรียนมีระดับการปฏิบัติในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย วิทยา จันทรศิลา⁶ ที่พบว่า “ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการของศูนย์ฝึกวิชาชีพ โดยส่วนรวม ผู้บริหารและครู มีความเห็นว่า มีสภาพการปฏิบัติและมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง” เพราะผู้บริหารและครู ยังมองเห็นกระบวนการบริหารวิชาการไม่มากเท่าที่ควร น่าจะมองเห็นว่ามีความสำคัญมากเพราะเป็นขั้นตอนของแผนงานโครงการ ที่ใช้ดำเนินงานในการบริหารงานวิชาการเพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนด และสามารถประเมินผลงานวิชาการได้

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับการปฏิบัติมากในเรื่องที่โรงเรียนได้กำหนดนโยบาย หรือวัตถุประสงค์ด้านวิชาการไว้ชัดเจน ท่านเข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียน โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานด้านวิชาการ โรงเรียนของท่านได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ความสามารถและความถนัด ช่วงเวลาการสอนในวิชาปฏิบัติในโรงฝึกงานจัดไว้เหมาะสม แต่ยังมีข้อที่มีสภาพการปฏิบัติน้อย ในเรื่องของท่านมีส่วนร่วมวางแผนงานวิชาการของโรงเรียน โรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหว ทางวิชาการให้ครูได้รับทราบ เพราะมีสาเหตุมาจากโรงเรียนยังไม่ค่อยส่งเสริมให้ครูเข้าไปมีบทบาทในงานวิชาการมากนักซึ่งครูและผู้บริหาร สามารถจะชี้แจงปัญหาต่าง ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิจัยของ มาลี วิชญกุล⁷ ที่พบว่า “ในด้านการเผยแพร่ข่าวสารทางวิชาการ ผู้บริหารและครูเห็นว่ามีปัญหามากในการขาดเอกสาร ตำราวิชาชีพ เพื่อใช้ในการค้นคว้า ขาดบุคลากรที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง และ ไม่มีเวลาที่จะจัดทำเอกสารทางวิชาการ”

2.2 ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ จากการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นโดยภาพรวมว่า โรงเรียนมีระดับการปฏิบัติในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิพันธ์ เมืองพระ⁸ ที่พบว่า “ผู้บริหารและครู-อาจารย์ โดยส่วนรวมมองการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน มีสภาพและปัญหา ในระดับปานกลาง” เพราะผู้บริหารและครูมองเห็นการใช้หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ในโรงเรียนไม่มากนัก ทั้ง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ผู้ที่บริหารและครู น่าจะเข้าใจ วิธีการนำหลักสูตรไปใช้ วัตถุประสงค์ เนื้อหาในหลักสูตร เอกสารประกอบต่างๆ ได้อย่างดีซึ่งเหมาะสมตามความคาดหวังของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแต่ละโรงเรียน

แต่เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู มีระดับการปฏิบัติมากในเรื่องที่ โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทาง ที่หลักสูตรกำหนดไว้ เพียงข้อเดียว มีสาเหตุมาจากโรงเรียนต้องดูแลรับผิดชอบกำหนดให้ครูสอนไปตามหลักสูตรของแต่ละสาขาวิชา ทั้งนี้จะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบข้อบังคับของต้นสังกัด ข้อที่มีสภาพการปฏิบัติน้อยในเรื่องของโรงเรียนได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชาไว้ และครูได้รับความสะดวกในการให้บริการเกี่ยวกับเอกสารหลักสูตร เพราะโรงเรียนยังมิได้จัดทำเอกสารด้านหลักสูตร ให้เพียงพอกับความต้องการของครูแต่ละแผนกวิชา รวมทั้งถ้ามีการจัดทำแล้วก็ยังไม่เพียงพอ ควรส่งเสริมการจัดทำเอกสารด้านหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ เพราะถือว่าหลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาทุกระดับ และสาขาวิชา สอดคล้องกับ ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์⁹ ที่ว่า หลักสูตรเป็นหลัก และหัวใจของการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการศึกษา ความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรและการเรียนการสอนจะทำให้การจัดการศึกษาดำเนินไปด้วยดี ทั้งแก่ตัวผู้เรียนเองและช่วยให้ครูผู้สอนมีทิศทางและสิ่งกำหนดในการสอน ซึ่งความสำคัญของหลักสูตรมีดังนี้

1. งานด้านหลักสูตรและการสอน ทำให้การศึกษาดำเนินไปสู่เป้าหมาย
2. งานด้านหลักสูตรทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตามเป้าหมาย
3. หลักสูตรเปรียบเสมือน แผนการจัดการเรียนการสอนการพัฒนาหลักสูตรบอกไว้ว่า วัตถุประสงค์ที่ต้องการมีอะไรบ้างจะใช้อะไรเป็นวัสดุอุปกรณ์ จะสอนอย่างไร จัดการเรียนการสอนอย่างไรบ้าง เพื่อช่วยในด้านการเรียนการสอนหลักสูตรจึงมีความสำคัญเป็นแผนยุทธศาสตร์ที่ จะนำไปสู่ความสำเร็จที่ต้องการเป็นแนวทางทางการปฏิบัติของครู ที่จะจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้มีความรู้ ทักษะความประพฤติ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ⁹

2.3 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จากการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นโดยภาพรวมว่า โรงเรียนได้มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิพนธ์ เมืองพระ¹⁰ ที่พบว่า “ผู้บริหารและครู-อาจารย์ โดยส่วนรวมมองการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริหารงานด้านหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน มีสภาพและปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง” ทั้งนี้เพราะผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มองเห็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นไปตามหลักสูตรเนื้อหาวิชาเท่านั้น มิได้มีการส่งเสริม พัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน เพิ่มขึ้นให้แก่นักเรียน ไม่ว่าจะเป็นการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ มาให้ความรู้เพิ่มเติม การร่วมมือกับสถานประกอบการในการดูงานและฝึกงาน ซึ่งครูมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมไม่มากนัก

แต่เมื่อพิจารณาข้อพบว่า ผู้บริหารและครู เห็นความสำคัญว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติมากในเรื่องของ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหา และถูกต้องตามหลักสูตรที่กำหนดไว้เท่านั้น แต่ยังมีข้อที่มีสภาพการปฏิบัติน้อยในเรื่องของ โรงเรียนมีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพมาเป็นวิทยากรเพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน โรงเรียนของท่านจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านวิชาการให้แก่นักเรียน แสดงว่าโรงเรียนค่อนข้างจะมีได้มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิหรือศิษย์เก่าที่มีประสบการณ์สำเร็จในการประกอบอาชีพมาชี้แนะแนวทางให้กับนักเรียน อีกทั้งโรงเรียนยังมิได้จัดดำเนินงานด้านกิจกรรมที่สอดคล้องกับหลักสูตรของแต่ละสาขาวิชา ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ นิพันธ์ เมืองพระ ที่พบว่า

งานเกี่ยวกับการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่น หรือผู้ชำนาญงานในวิชาชีพต่าง ๆ มาเป็นวิทยากร เพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียนการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการ ของชุมชนการเผยแพร่ตำรา เอกสารสิ่งพิมพ์ ทางวิชาการให้กับชุมชน มีการปฏิบัติน้อย โดยมีสาเหตุมาจากครู-อาจารย์ ยังมีความรู้ความเข้าใจในงานด้านนี้ไม่ดีเท่าที่ควร¹¹

2.4 ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด จากการวิจัยพบว่าผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นโดยภาพรวม ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง มีสาเหตุมาจากข้อจำกัดในด้านงบประมาณในสถานศึกษา งบประมาณส่วนใหญ่จะนำไปใช้ในวัสดุอุปกรณ์การฝึก เงินเดือน สิ่งก่อสร้าง ส่วนเงินบำรุงการศึกษาก็ไม่พอใช้จ่าย สาเหตุนี้ทำให้ขาดแคลนการผลิตวัสดุอุปกรณ์การสอน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิทยา จันทรศิลา¹² ที่พบว่า “การปฏิบัติการเพื่อการผลิตสื่อการเรียนร่วมกันของครู ในศูนย์ฝึกวิชาชีพมีปัญหาปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากขาดเครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ และขาดวิทยากรที่มีความรู้เกี่ยวกับการผลิตสื่อโดยตรง” ผู้บริหารและครูควรส่งเสริม ดูแลเกี่ยวกับหนังสือ ตำรา วารสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของรายวิชาในแต่ละสาขาวิชา ห้องสมุด และอุปกรณ์ให้ทันสมัยก้าวทันกับเทคโนโลยี เพราะนักเรียนจะได้รับ

ประมวลความรู้นอกเหนือจากการเรียนการสอนในห้องเรียนและประสบการณ์ตรงที่นักเรียนได้รับเป็นแนวทางการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู มีระดับปฏิบัติปานกลาง ทั้งหมด ที่มีระดับการปฏิบัติน้อย ในเรื่องของการจัดสรรหนังสือตำราและวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอกับความต้องการของครู และโรงเรียนอำนวยความสะดวกให้แก่ครูและโรงเรียนในการใช้ห้องสมุด แสดงว่า ครูมองเห็นว่าโรงเรียนยังจัดหาหนังสือประกอบ เสริมเนื้อหาแต่ละวิชา ยังไม่เพียงพอกับความต้องการของครูและนักเรียนรวมทั้งครูต้องการใช้ห้องสมุด แต่ละบุคลากรของห้องสมุด อาจจะไม่อยู่บ้าง หรือหมดเวลาการทำงานแล้วก็เป็นได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ประดับ เรื่องมาลัย¹³ ที่กล่าวว่า “อุปกรณ์การสอนมีประโยชน์ช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจของเด็ก ทำให้จำได้ดีประหยัดเวลาในการสอนที่ช่วยให้เด็กได้รับประสบการณ์หลายด้าน และทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย” ดังที่ อภิรมย์ ณ นคร และคณะ ได้เสนอแนะการบริหารงานอุปกรณ์การสอนดังนี้

ครูใหญ่ ควรหาหนังสือเกี่ยวกับอุปกรณ์การศึกษาใหม่ ๆ มาให้ครูในโรงเรียนได้อ่านได้ศึกษาเพื่อจะได้เกิดแนวความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างอุปกรณ์ใหม่ ๆ และเพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการใช้สอนต่อไป¹⁴

2.5 ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน จากการวิจัยพบว่าผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นโดยภาพรวม ว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นิพันธ์ เมืองพระ¹⁵ พบว่า “งานเกี่ยวกับการนิเทศ ครู-อาจารย์ใหม่ เรื่องระเบียบวิธีการในการปฏิบัติงานสอน มีการปฏิบัติอยู่น้อย และปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง” และจากผลการวิจัยของ สิริลักษณ์ บุญวงษ์¹⁶ ได้ศึกษา การประเมินความต้องการเกี่ยวกับการนิเทศการสอนของครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาเทคนิค กรมอาชีวศึกษา พบว่า “ครู-อาจารย์ แผนกวิชาช่างต่าง ๆ เช่นช่างก่อสร้าง ช่างไฟฟ้า ช่างกลโรงงาน มีความต้องการจะได้รับการนิเทศอยู่ในระดับปานกลาง” เพราะผู้บริหารจะคอยตรวจ ดูแล สังเกต ในเรื่องของอุปกรณ์การเรียนการสอน เครื่องมือเครื่องใช้ ที่ใช้ในการสอนแต่ละสาขาวิชา ให้คงสภาพอายุการใช้งานให้นานที่สุด เกิดการชำรุดเสียหายน้อยที่สุด กว่าการเน้นพัฒนาบุคลากรทางการสอน การจัดอบรมส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ และการได้รับคำแนะนำจากศึกษานิเทศก์

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ผู้บริหารและครูมีระดับปฏิบัติปานกลางทั้งหมด ที่มีระดับการปฏิบัติน้อยในเรื่องการแนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ การส่งเสริมให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำความรู้กลับมาใช้ ซึ่งโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติยังไม่เพียงพอ กับความต้องการ สอดคล้องกับแนวความคิดของ วัฒนา อิศรางกูร ณ อยุธยา กล่าวว่า

การลงทุนด้านทรัพยากรมนุษย์ โดยการปรับปรุงคุณภาพของบุคลากร ด้วยการให้การศึกษาและฝึกอบรม ถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการก่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ประเทศที่ไม่สามารถพัฒนาบุคลากร ให้มีความรู้ความชำนาญและมีคุณภาพดี รวมทั้งไม่สามารถใช้บุคลากรในทางที่เป็นประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แล้วก็ไม่สามารถพัฒนาประเทศได้เลย¹⁷

2.6 ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร จากการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นโดยภาพรวมเห็นว่า โรงเรียนได้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวีระ ทองประสิทธิ์¹⁸ ที่พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนได้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นมากในเรื่อง ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรและนักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังที่ นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ ได้กล่าวถึง ความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการทางด้านจิตวิทยา
2. เพื่อดึงเอาความสนใจ ความกระตือรือร้นของเด็กให้ปรากฏออกมา
3. เพื่อให้เด็กใช้เวลาว่างให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์
4. เพื่อสร้างมิตรภาพระหว่างเด็กด้วยกัน และระหว่างเด็กกับครูให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น
5. เพื่อพัฒนาความเป็นผู้นำของเด็ก¹⁹

จากการวิจัยผู้วิจัยค้นพบว่า ยังมีข้อที่มีสภาพการปฏิบัติน้อยในเรื่อง โรงเรียนของท่าน จัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขันกีฬา และ โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียน โรงเรียนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่สอดคล้องกับความต้องการครูและโรงเรียน ซึ่งทั้งครูและนักเรียนมองเห็นว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.7 ด้านการวัดผลและประเมินผลจากการวิจัยผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมศักดิ์ สุหรัย คิมหันต์²⁰พบว่า “ผู้บริหารวิทยาลัยเทคนิคที่มีประสบการณ์มากและผู้บริหารวิทยาลัยเทคนิคที่มีประสบการณ์น้อย มีความคิดเห็นว่าการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 12 มีการปฏิบัติด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง”และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิชา จันทรศิลา²¹ ที่พบว่า “ผู้บริหารและครูมีความเห็นว่า มีเรื่องที่มีการปฏิบัติอยู่น้อย และมีปัญหาสูงสุดอยู่ในระดับปานกลาง” แต่ทั้งผู้บริหารและครู ยังมองเห็นว่าโรงเรียนมีการส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบและโรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการวิเคราะห์ข้อสอบว่า โรงเรียนยังมีระดับการปฏิบัติไม่เพียงพอกับความต้องการ ดังผลงานวิจัยของ อร่าม เรืองฤทธิ์ พบว่า

มีสาเหตุมาจากขาดการสนใจ ขาดงบประมาณ ขาดวิทยากรผู้เชี่ยวชาญในการให้ความรู้ และขาดการบริหารการจัดการที่ดี จึงทำให้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย และเนื่องจากกระบวนการวิเคราะห์ข้อสอบ การทำข้อสอบมาตรฐานแต่ละรายวิชา และการทำคลังข้อสอบภายในสถานศึกษานั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยุ่งยาก ครู-อาจารย์ ต้องมีความรู้ความสามารถในการสร้างเครื่องมือวัดผล และประเมินผล และมีความรู้ความเข้าใจว่าเครื่องมือวัดผลที่ดีมีคุณภาพเป็นอย่างไรและต้องมีความรู้ทางสถิติพอสมควรซึ่งในแต่ละสถานศึกษามีครู-อาจารย์ที่มีคุณสมบัติดังกล่าวมาน้อยมาก²²

ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีการบริหารงานวิชาการ ทั้ง 7 ด้าน อยู่ในระดับการปฏิบัติปานกลาง โดยเน้นความสำคัญในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่าด้านอื่น ๆ ส่วนด้านที่ผู้บริหารและครูเห็นความสำคัญในงานวิชาการน้อยในด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด กับด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน

ตอนที่ 3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารเกี่ยวกับ การบริหารงานวิชาการ เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของกลุ่มโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร

3.1 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้บริหารและครู จำแนกตามตำแหน่ง ทั้ง 7 ด้าน

ในการบริหารงานวิชาการทั้ง 7 ด้าน ทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติการบริหารงานวิชาการทั้ง 7 ด้าน มากกว่าครู ดังนั้นตำแหน่งมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นมาก หากตำแหน่งหน้าที่ในการบริหารงานวิชาการแตกต่างกัน ความคิดเห็นของคนทั้งสองกลุ่มจะต้องแตกต่างกันด้วย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1. ที่ว่า ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณารายด้านปรากฏผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน โดยผู้บริหารมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนครูมีระดับความคิดเห็นปานกลาง หากพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ทำให้ผู้บริหารมีระดับความคิดเห็นมากในการปฏิบัติงานด้านนี้ คือ ท่านส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการของโรงเรียน การจัดการสอนวิชาสามัญและวิชาภาคปฏิบัติในช่วงเวลาเหมาะสม ช่วงเวลาการสอนในวิชาปฏิบัติในโรงฝึกงานจัดไว้เหมาะสม เพราะผู้บริหารมีส่วนร่วมวางแผนงานวิชาการมากกว่าครู เป็นผู้กำหนดช่วงเวลาสอน การจัดวิชา จัดตารางสอน วางแผนเพื่อให้ครูดำเนินการสอน ซึ่งเป็นหน้าที่ของฝ่ายวิชาการโดยตรง จึงมองเห็นว่าสิ่งที่ได้ปฏิบัตินั้นถูกต้องเหมาะสมเป็นการเข้าข้างการดำเนินงานของผู้บริหารเอง ครูเกือบจะไม่มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เพียงรับนโยบายต่าง ๆ มาปฏิบัติ ผลที่ได้จากการปฏิบัติรับรู้สภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้น หรือการคาดคะเนจากประสบการณ์ของครู จะมองเห็นสภาพปัญหา และคิดว่าการจัดช่วงเวลาการสอน การจัดการสอนหรือการวางแผนวิชาการของโรงเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ จึงมีระดับการปฏิบัติปานกลาง จากการวิจัยผู้วิจัยคิดว่าผู้บริหารควรเปิดโอกาสในการรับฟังความคิดเห็นของครูที่เป็นฝ่ายปฏิบัติให้มากกว่านี้ในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของการบริหารงานวิชาการ

นอกจากนี้ มีรายข้อที่ครู มีระดับความคิดเห็นว่า โรงเรียนมีระดับการปฏิบัติมากกว่าผู้บริหาร ได้แก่ โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานด้านวิชาการไว้อย่างชัดเจน โรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหวทางวิชาการให้ครูได้รับทราบ เพราะครูได้รับประสบการณ์ที่สอดคล้องกับสภาพการบริหารงานวิชาการที่ได้ศึกษามาจากภูมิหลัง ส่วนผู้บริหารถึงแม้ว่าจะจบการศึกษาในระดับสูง แต่ก็ยังคงมีความคิดแบบเก่า ๆ อยู่ตลอดเวลาว่าสิ่งที่ปฏิบัติอยู่นั้นเพียงพอกับความต้องการของโรงเรียน ครูมองรูปโครงสร้างการบริหารงานวิชาการไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด เป็นข้อกำหนดที่ครูจะต้องปฏิบัติ ส่วนผู้บริหารมีความประสงค์ที่อยากจะแก้ไขข้อกำหนดก็ไม่สามารถจะกระทำได้เพราะเป็นระเบียบหรือข้อบังคับที่ฟังละเว้นไม่ได้ เช่น การเรียนภาคฤดูร้อน ครูมีความประสงค์ที่ต้องการสอนให้สอดคล้องกับรายวิชานั้น ๆ แต่ผู้บริหารคิดว่าควรจัดให้สอดคล้องกับตารางการทำงาน โดยมิได้

คำนึงถึงความเหมาะสมต่อรายวิชา หรือแม้แต่การรายงานด้านวิชาการให้ครูได้รับทราบนั้น ครูมองเห็นว่าสิ่งที่ได้รับทราบจากทางโรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหวเหมาะสมดีแล้ว ทั้งนี้ครูมีการเฝ้าหาความรู้ ความเคลื่อนไหวภายในโรงเรียน เพื่อประกอบการสอนให้ถูกต้องหรือปฏิบัติตามแนวทางที่โรงเรียนกำหนดไว้ให้เหมาะสม ถึงแม้ว่าจะมีเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงใด ๆ ก็ตามไม่ว่าจะเป็นเรื่องทางด้านวิชาการ หรือหลักสูตรครูสามารถติดตามความเคลื่อนไหว จากแหล่งข้อมูลข่าวสารจากป้ายนิเทศ จากเพื่อนครูด้วยกัน เพราะในบางครั้งผลการประชุมมีข้อยุติ หรือหาข้อสรุปได้แล้ว คณะผู้จัดทำป้ายนิเทศมีความล่าช้า หรือขาดความเอาใจใส่ ทำให้ ข้อความจากป้ายนิเทศยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงมาเป็นข้อมูลใหม่จึงมีครูบางกลุ่มที่ได้รับทราบข่าวสารจากเพื่อนครูที่เข้าประชุมมากกว่าป้ายนิเทศ

มีรายชื่อของด้านนี้ที่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 1. ได้แก่ โรงเรียนได้กำหนดนโยบายหรือวัตถุประสงค์ด้านวิชาการของโรงเรียนไว้ชัดเจน เข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียน โรงเรียนได้กำหนดผู้รับผิดชอบงานทางด้านวิชาการมีความเหมาะสม โรงเรียนของท่านได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ ความสามารถ และความถนัด ทั้งผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน แต่มีค่าเฉลี่ยต่างกันเล็กน้อย เพราะผู้บริหารเป็นผู้กำหนดนโยบาย หรือวัตถุประสงค์ กำหนดผู้รับผิดชอบ ครูจึงสนองนโยบายซึ่งมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันที่จะกระทำให้งานของโรงเรียนเจริญก้าวหน้าตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งสองกลุ่มมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายชื่อ มีข้อที่น่าสังเกตว่า ทั้งสองกลุ่มมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นมากกว่า คือ โรงเรียนของท่านจัดหาเอกสารหลักสูตร และการใช้หลักสูตรไว้เพียงพอสำหรับการปฏิบัติงานของครู โรงเรียนได้ชี้แจงหรือแนะนำครูให้ศึกษาหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรก่อนทำการสอน โรงเรียนได้ผลิตเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร สอดคล้องกับภาวะปัจจุบัน ครูได้รับความสะดวกในการใช้บริการเกี่ยวกับเอกสารหลักสูตร โรงเรียนได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชา ผู้บริหารมีความคิดเห็นมากเพราะผู้บริหารมองเห็นว่าโรงเรียนได้ปฏิบัติ ชี้แจง แนะนำครูในการใช้คู่มือหลักสูตร พร้อมทั้งจัดหาเอกสารหลักสูตร สำหรับการปฏิบัติงานของครูก่อนทำการสอนนั้นถูกต้องตามระเบียบของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และพิจารณาตามความเหมาะสม ความถนัดของครูในแต่ละสาขาวิชาแล้ว เหมาะสมกับภาวะปัจจุบัน แต่ครูเป็นผู้ดำเนินการนำหลักสูตรไปใช้ ในการเรียนการสอนจะเคร่งครัดทำตามในหลักสูตรอย่างเดียวไม่ได้ เพราะหลักสูตรหรือเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร อาจจะล้าสมัย ครู

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จึงต้องนำวิธีการใหม่หรือเอกสารความรู้ใหม่ ๆ ในวิชานั้น มาประกอบการเรียนการสอนนำประสบการณ์ใหม่ ๆ มาชี้แนะเพิ่มเติมจากเอกสารของทางโรงเรียน ผู้บริหารจะมีความคิดเห็นพึงพอใจในสิ่งที่ได้กำหนดไว้ ครูเข้าใจสภาพปัญหาและการคลุกคลีกับผู้เรียนมากกว่าผู้บริหาร จึงมีความคิดว่าสิ่งที่โรงเรียนได้ปฏิบัติ เรื่องเอกสารหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ ไม่เป็นที่น่าพอใจ

นอกจากนี้ยังมีรายชื่อที่ครูมีความคิดเห็นมากกว่าผู้บริหารในสิ่งที่โรงเรียนได้ปฏิบัติ คือ โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทางที่หลักสูตรได้กำหนดไว้อย่างดีมาก โดยครูก็ยึดถือตามเงื่อนไขที่กำหนด ไม่ขัดต่อกฎระเบียบต่าง ๆ ของโรงเรียนที่ได้ให้ปฏิบัติ แต่ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรพัฒนาและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร เพราะหลักสูตรที่ใช้ยังไม่สอดคล้องต่อความต้องการของตลาดแรงงาน ตามความต้องการผู้ปกครองของผู้เรียน หรือผู้เรียน จึงมีความต้องการที่จะให้โรงเรียนกำหนดให้ครูเปลี่ยนแปลงแนวทางหลักสูตร เพื่อที่จะเป็นจุดสนใจ มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนได้เข้ามาเรียนในโรงเรียนนี้มากที่สุด

ถึงแม้ว่าคนทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็น ความต้องการและจุดประสงค์ในบางเรื่องไม่เหมือน แต่มีรายชื่อของค่านีที่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 1. คือ ท่านเข้าใจวัตถุประสงค์ และเนื้อหาในหลักสูตรที่โรงเรียนใช้อยู่ ครูได้ใช้หลักสูตร และเอกสารการใช้หลักสูตรประกอบการเรียนการสอน โรงเรียนของท่านได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภท ให้สามารถตรวจสอบ และควบคุมการสอนของครู ทั้งนี้เพราะงานด้านหลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาในทุกระดับแต่ละสาขาวิชา ที่เปิดสอน ให้ผู้เรียนได้รับการศึกษา ผู้บริหารและครู มีความเข้าใจในเรื่องหลักสูตรไปสู่การนำเสนอประกอบการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียน ถึงแม้ว่าจะมีความคิดเห็นในเรื่องหลักสูตรแตกต่างกัน แต่ทั้งสองกลุ่มพยายามที่จะประมวลประสบการณ์ต่าง ๆ มาพัฒนาโรงเรียนของตน ให้สอดคล้องกับนโยบาย เห็นด้วยกับการจัดรวมตารางสอน เพื่อให้การสอนเป็นไปอย่างมีระบบและง่ายต่อการตรวจสอบ หรือเกี่ยวกับการสับเปลี่ยนผู้สอนในกรณีมีเหตุจำเป็น หรือเหตุสุดวิสัยต่าง ๆ โดยไม่ให้มีผลกระทบต่อผู้เรียน

3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครูมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้บริหารมีระดับความคิดเห็นมาก ส่วนครูมีระดับความคิดเห็นปานกลาง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปัญญา ศิวเกลี้ยง²³ ที่พบว่า “การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อการดำเนินการว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนครูมองเห็นว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปาน

กลาง” แต่เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า สิ่งที่ทำให้ผู้บริหารมีความคิดเห็นในค่านี้นี้มาก คือ ให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กำหนดครูจัดทำโครงการสอนบันทึกการสอนใบงานของภาคปฏิบัติของแต่ละภาคเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหา และถูกต้องตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ โรงเรียนของท่านได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านวิชาการให้แก่นักเรียน จัดให้นักเรียนได้ฝึกงานที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับเนื้อหาทฤษฎีที่ได้เรียนไปแล้ว มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญงานในวิชาชีพมาเป็นวิทยากรให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน มีการร่วมมือกับสถานประกอบการ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น การดูงาน การฝึกงาน โรงเรียนได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชา ในเรื่องดังกล่าวผู้บริหารจะเป็นผู้กำหนดการเอง นำมาวางแผนในการบริหารให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับ อภิรณ ฌ นร²⁴ และคณะที่ได้กล่าวว่า “ในการจัดการเรียนการสอนนั้น ทางโรงเรียนอาจทำได้โดยการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้น โดยครูใหญ่เป็นผู้แต่งตั้งด้วย จุดประสงค์จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน บางแห่งก็นิยม ให้ครูคนเดียวทำหน้าที่ในการจัดแต่ผู้เดียว โดยรับทราบความต้องการ และองค์ประกอบต่าง ๆ จากคณะครู แต่ละโรงเรียนที่มีผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ ก็ให้ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการเป็นผู้จัด “ ดังนั้นผู้บริหารจึงมีความคิดว่าสิ่งที่ได้กำหนดถูกต้อง แต่ครูยังมีความคิดว่า สิ่งที่ผู้บริหารกำหนดยังไม่ยุติธรรม ผู้บริหารจัดทำโดยตามใจชอบ ไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนยังไม่เหมาะสมแก่นักเรียนเท่าที่ควร ยังมีการใช้ระบบพรรคพวกในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ถึงแม้ว่าจะมีการจัดให้นักเรียนไปศึกษาดูงาน หรือมีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิมาให้ประสบการณ์แก่นักเรียน ซึ่งครูเห็นว่าผู้บริหารมีผลประโยชน์มากกว่าที่จะพัฒนาความสามารถ ความรู้ หรือประสบการณ์ ให้แก่นักเรียนซึ่งนักเรียนได้รับประโยชน์น้อยมาก

มีข้อที่ครูมีระดับความคิดเห็นสูงกว่าผู้บริหาร คือ โรงเรียนได้ติดตามผลการปฏิบัติการสอนของครูอย่างสม่ำเสมอ ครูได้ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลที่ได้ปฏิบัติการสอนมาให้โรงเรียนรับทราบ จุดประสงค์ เพื่อพัฒนาการสอนของครู ได้ดียิ่งขึ้นในการพัฒนา แต่ผู้บริหารกลับมองว่าโรงเรียนติดตามผลการปฏิบัติของครู คุณภาพผู้เรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ทั้งนี้เพราะ ผู้บริหารคำนึงถึงสิ่งที่ได้ลงทุนควบคู่ไปกับการพัฒนาการสอน ให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพ ในการจัดหลักสูตรอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึง การหาบุคลากรที่ปฏิบัติการสอน จึงเป็นเหตุให้ผู้บริหารคิดว่าโรงเรียนควบคุมติดตามผลการปฏิบัติการสอนของครูยังไม่สม่ำเสมอ ควรจัดควบคุมติดตามให้เหมาะสมและได้ผลัดทดแทนกับการลงทุน ดังคำกล่าวของ จาร์ส นองมาก²⁵ ที่กล่าวว่า “ในการจัดการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องทั้งครูผู้สอน และบุคลากรสนับสนุนในโรงเรียนจะ

ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่น่าจะส่งผลให้นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น ทั้งก่อนการสอน ในระหว่างการ และหลังการสอน”

ในด้านนี้ไม่ข้อใดที่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 1.

4. ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งสองกลุ่มมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ มีข้อที่น่าสังเกตว่า ทั้งสองกลุ่มมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นมากกว่าครู คือ โรงเรียนของท่านได้จัดสรรงบประมาณ เพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้าวิจัยของครู ส่งเสริมแนะนำให้ครูใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการเรียนการสอน จัดหาอุปกรณ์การสอนให้ครูได้ใช้ในโรงเรียน ตรวจสอบดูแลอุปกรณ์ให้ทันสมัย จัดสรรหาหนังสือ ตำราและวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอกับความต้องการของครูและนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วีระ ทองประสิทธิ์²⁶ ที่ว่า “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนที่เห็นแตกต่างกัน ในด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด โดยผู้บริหารเห็นว่า โรงเรียนได้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนครูผู้สอนเห็นว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติน้อย ได้แก่ โรงเรียนมีวัสดุอุปกรณ์ในการประกอบการเรียนการสอน โรงเรียนมีการจัดบริการห้องสมุดให้กับนักเรียนและครูอาจารย์ และโรงเรียนมีการพัฒนาครูให้ไปอบรมเรื่องการสร้างสื่อและการใช้สื่อประกอบการสอน” จากผลการวิจัย ผู้วิจัยค้นพบว่า ผู้บริหารมองว่าโรงเรียนจัดบริการด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด เหมาะสมแล้ว ผู้บริหารส่งเสริมในด้านนี้ โดยเน้นหลักเกณฑ์ใหญ่ จัดสรรให้ครบหมวดหมู่ ตามหลักการเท่านั้น ดังนั้นในการใช้ห้องสมุด ส่วนใหญ่จะเป็นครูที่สอนและนักเรียนที่ใช้บริการ ครูจึงทราบถึงการปฏิบัติของโรงเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ยังขาดการนำเอาวิวัฒนาการใหม่ ๆ มาใช้ หนังสือหรือเอกสาร ตำราต่าง ๆ ยังไม่ทันสมัยเท่าที่ควร ซึ่งครูจะมองเห็นปัญหามากกว่าผู้บริหาร ผู้วิจัยคิดว่า ผู้บริหารจะต้องให้บุคลากรในโรงเรียนมีการพัฒนาความรู้ ความสามารถอยู่ตลอดเวลา เพื่อนำความรู้มาเผยแพร่ให้กับผู้เรียนที่จบการศึกษา นำไปศึกษาต่อ หรือเข้าสถานประกอบการต่าง ๆ มีประสิทธิภาพ และผู้บริหารควรเปิดโอกาสรับฟังปัญหาของครู ควรยอมรับสภาพการทำงานที่ครูได้ประสบมา มากกว่า ผู้บริหารในการปฏิบัติจริง

มีรายข้อของด้านนี้ที่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1. คือ การจัดอุปกรณ์การสอนเพื่อการผลิตและเก็บรักษา รวมทั้งให้บริการแก่ครูในโรงเรียน ส่งเสริมให้ครูและนักเรียนใช้ห้องสมุด อ่านบทความ สะดวกแก่ ครูและนักเรียนในการใช้ห้องสมุด คนทั้งสองกลุ่ม เห็นว่าโรงเรียนได้ให้ความสำคัญ

ในเรื่องอุปกรณ์การสอน ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการใช้ห้องสมุด ยังไม่น่าพอใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยอาจมีสาเหตุมาจาก การจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาด้านวัสดุอุปกรณ์การสอน และห้องสมุด ยังเป็นที่เพียงพอแก่ครูและนักเรียนมากนักอาจล่าช้าเพราะงบประมาณนี้ได้มาจากการลงทะเบียนของผู้เรียน ขึ้นอยู่กับผู้เรียนแต่ละปีมาน้อยเพียงใด จึงเป็นเหตุให้มีการส่งเสริมในเรื่องนี้ไม่เป็นที่น่าพอใจนัก

5. ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครูมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยทั้งสองกลุ่มมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อมีข้อที่น่าสังเกตว่าทั้งสองกลุ่มมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นมากกว่าครู คือประชุมครูเพื่อดำเนินการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน ก่อนปีภาคเรียน ส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกัน และต่างโรงเรียน ส่งเสริมให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อนำความรู้กลับมาใช้ ส่งเสริมให้ครูมีการค้นคว้าสิ่งแปลกใหม่ ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ ต่อการเรียนการสอน ได้รับคำแนะนำจากศึกษานิเทศก์ จากข้อค้นพบดังกล่าว ผู้บริหารต้องการให้ครูพัฒนาในทางการสอนมีความรู้ใหม่ ๆ และทัดเทียมกับโรงเรียนอื่น ผู้บริหารจึงมีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการนิเทศการศึกษาให้ครู จึงคิดว่าสิ่งที่โรงเรียนปฏิบัติในด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ดี แต่ครูมีความคิดว่ายังมีผู้บริหารบางคนยังปฏิบัติในด้านการนิเทศให้กับครู ไม่ยุติธรรม มิได้เป็นการช่วยเหลือ แต่เป็นการคอยจับผิดกันในการปฏิบัติการสอนว่าดีหรือไม่ หรืออาจมีสาเหตุมาจากที่ครูเห็นว่า ผู้บริหารส่งเสริมให้ครูกระทำด้านนี้จริง แต่มิได้มีการกระทำ การปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และพบว่า ศึกษานิเทศก์หรือเจ้าหน้าที่ที่มาจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเข้ามาช่วยเหลือครูและโรงเรียนในด้านการนิเทศน้อย เพราะฝ่ายควบคุมและติดตามการปฏิบัติงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มิไม่เพียงพอ

มีรายข้อของด้านนี้ที่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 1. คือ ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียนและสังเกตการสอนของครู แนะนำส่งเสริมให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ ส่งเสริมให้ครูมีความก้าวหน้าในทางคุณวุฒิมาก ซึ่งทางโรงเรียนได้ปฏิบัติจริง และอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจในการสนับสนุนของทางโรงเรียน ครูเห็นด้วยกับการที่ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียน สังเกตการสอนของครู นำไปสู่ความก้าวหน้าทางคุณวุฒิ ได้รับความเอาใจใส่ จากผู้บริหารโรงเรียน ไปเสริมสร้างขวัญและกำลังใจ กับครูปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

จากผลการวิจัยในด้านนี้ ผู้วิจัยเองมีความคิดว่า ในการนิเทศการสอนภายในโรงเรียน ผู้

นิเทศเองหรือผู้สนับสนุนการนิเทศ ควรเป็นแบบประชาธิปไตย ยุติธรรมต่อทุกคนไม่อคติต่อครูผู้สอนบางคน เพราะครูผู้ปฏิบัติการสอนทุกคน ย่อมปฏิบัติด้วยความเต็มใจและสนับสนุน ซึ่งในบางครั้งผู้บริหารไม่สามารถมองเห็นการปฏิบัติงานของครูได้อย่างเต็มที่ หรือตลอดเวลา จึงเกิดความท้อใจในการปฏิบัติงาน แต่ถ้าหากครูไม่ยอมรับการนิเทศของผู้บริหารก็จะส่งผลให้ผู้บริหารมิให้ความร่วมมือ ในการจัดการนิเทศภายในโรงเรียน ทั้งผู้บริหารและครู มองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการนิเทศการสอนพอ ๆ กัน รวมถึงผู้วิจัยเองก็เห็นความสำคัญ

6. ด้านกิจกรรมการเสริมหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่าผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้บริหารมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ครูมีระดับความคิดเห็นปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบรายข้อพบว่า มีสิ่งที่ทำให้ผู้บริหารมีระดับความคิดเห็นมากกว่าครู คือ โรงเรียนของท่านได้จัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขันกีฬา โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้น วิชาชีพที่นักเรียนได้รับในบทเรียนแต่ละสาขาวิชา ครูนำมาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตร การอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โรงเรียนใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารเป็นผู้กำหนดและเห็นความสำคัญเหมาะสมแก่นักเรียนมากกว่าครู แต่ครูมองเห็นว่าถึงแม้ผู้บริหารจะมองเห็นความสำคัญและสนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมแต่ยังไม่เป็นระบบ ขาดบุคลากรที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ครูยินดีที่จะให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จึงไม่สามารถปฏิบัติงานด้านนี้ได้เต็มที่และเหมาะสมกับเวลาที่จัดขึ้น เพราะครูผู้สอนมีภาระงานหลายด้านในการสอน การเขียนคู่มือประกอบการสอนต่าง ๆ บางโรงเรียนขาดบุคลากรทางการสอน จึงมีครูบางคนไปรับหน้าที่แทนเกินจากการสอนปกติของตน ดังนั้น ครูจึงคิดว่าโรงเรียนยังจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรยังไม่เหมาะสม มิได้คำนึงถึงการทำงานของครูและในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ครูเป็นผู้เห็นสภาพความร่วมมือ ความสนใจของผู้เรียน เห็นได้จากตามชั้นงานที่จัด หรือการเดินดูงาน จากการปฏิบัติงานการจัดกิจกรรม ซึ่งผู้บริหารส่วนใหญ่จะเป็นประธานในพิธี ในงานนิทรรศการต่าง ๆ รวมถึงการแข่งขันกีฬา ครูเห็นว่าผู้เรียนให้ความสนใจน้อย แม้จะจัดตรงกับวิชาในบทเรียนก็ตาม ผู้เรียนถือเป็นเรื่องสนุก มีการพักผ่อนโดยไม่ต้องเข้าชั้นเรียน หยุดพักการเรียนในช่วงเวลาหนึ่ง ดังนั้น ครูจึงมีความประสงค์ที่จะให้โรงเรียนเคร่งครัดในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยมุ่งเน้นจัดทำให้ผู้เรียนมีบทบาทในงานมากที่สุด และผู้เรียนต้องนำกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นไปใช้ในการเรียน เสริมบทเรียนให้มากที่สุด อาจจะมีข้อกำหนดว่าหากผู้เรียนไม่สนใจในกิจกรรมที่จัดขึ้นและกิจกรรมที่จัดนี้มีผลต่อการเรียนของผู้เรียนเอง

มีรายชื่อที่ ผู้บริหารและครู มีความคิดเห็นสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1. เห็นด้วยในเรื่องของ ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ครูนำความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมมาใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียน สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน บุคคลทั้งสองกลุ่มมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ จึงได้จัดเสริมสร้างเนื้อหาเพิ่มเติมในรูปของกิจกรรมเสริมหลักสูตร ครูก็ได้ให้ความร่วมมืออย่างดี ในการจัดกิจกรรม เห็นด้วยกับการที่โรงเรียนได้จัดให้มีกิจกรรมเสริมให้แก่ผู้เรียน ซึ่งมีประโยชน์อย่างยิ่ง โรงเรียนได้มองเห็นกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นหมวดวิชาหนึ่งของการศึกษา ที่กำหนดไว้เป็นหลักสูตรที่นักเรียนทุกคนต้องผ่านกระบวนการนี้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิพันธ์ เมืองพระ²⁷ ที่ว่า “งานเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านวิชาการให้แก่นักเรียน เป็นการเพิ่มประสบการณ์ให้การ เรียนรู้ เช่น ชมรมต่าง ๆ การให้นักเรียนจัดกิจกรรมทางวิชาการโดยมีครู อาจารย์เป็นที่ปรึกษา การเชิญผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่น หรือผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพต่าง ๆ มาเป็นวิทยากร เพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน

7. ด้านการวัดผลและประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยทั้งสองกลุ่มมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบรายข้อพบว่า มีข้อที่นำสังเกตว่า ผู้บริหารมีระดับความคิดเห็นมากกว่าครู ในเรื่องของ โรงเรียนให้ครูนำผลการสอบ แต่ละวิชามาวิเคราะห์ เพื่อปรับปรุงการสอน โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอในที่ประชุม เพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่ โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการสร้างข้อสอบที่ดี เพราะผู้บริหารจัดการปรับปรุงการสอนเป็นไปตามความเหมาะสมของงบประมาณภายในโรงเรียน หากมีงบประมาณมากขึ้น โรงเรียนก็จะจัดทำในด้านนี้ดีกว่าเดิม ซึ่งครูมีความคิดที่จะพัฒนาปรับปรุงการสอนในโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้นและเห็นว่าสิ่งที่โรงเรียนปฏิบัติในด้านนี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เป็นการแสดงความคิดเห็นจากสภาพความเป็นจริง แต่ครูไม่สามารถจะรู้ถึงงบประมาณ ที่จัดทำว่ามีมากพอที่จะพัฒนาในด้านนี้หรือไม่ ผู้บริหารเองก็มีเจตนารมณ์ที่จะพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นเช่นเดียวกับครูแต่ติดปัญหาเรื่องงบประมาณจึงเห็นว่าสิ่งที่โรงเรียนปฏิบัติดีเหมาะสมตามอัตรา

จากการวิจัยมีข้อที่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 1. คือ โรงเรียนได้นำระเบียบการวัดผลและประเมินผลมาใช้ในโรงเรียน โรงเรียนได้จัดให้มีการอบรม หรือแนะนำในเรื่องการวัดผลและประเมินผล แก่ครูบ่อย โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการสร้างข้อสอบ โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบ ทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นในด้านนี้ไม่สาเหตุมาจาก ครูยังขาดความรู้ความเข้าใจ

ความสามารถในการสร้างเครื่องมือวัดผลและไม่มีความรู้ทางสถิติพอสมควร ส่วนใหญ่ผลการประเมินนี้ได้มาจากครูมากกว่าผู้บริหาร จึงเกี่ยวข้องโดยตรงกับการสอนของครู ดังนั้นครูจึงทราบผลสะท้อนในสิ่งที่ปฏิบัติ นำมาปรับปรุงและพัฒนาการสอนให้มีคุณภาพมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม การจัดทำคลังข้อสอบในโรงเรียน เป็นเรื่องค่อนข้างยุ่งยากมาก ถึงแม้ว่าทางโรงเรียนมีการอบรมหรือมีการประชุมแนะนำนิเทศ ก็ไม่น้อยมาก ในการส่งเสริมในด้านวัดผลและประเมินผล ของโรงเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจทั้งผู้บริหารและครู ในด้านนี้เป็นกระบวนการต่อเนื่องของการเรียนการสอน เป็นการพัฒนาผู้เรียนและพัฒนาการสอน ให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นสิ่งสำคัญที่โรงเรียนควรปฏิบัติให้ดียิ่งขึ้น

3.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามประเภทผลการดำเนินงาน ทั้ง 7 ด้าน

จากการวิจัย ผู้บริหารและครู ที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี ระหว่าง 5-10 ปี และที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี พบว่า ผู้บริหารและครูที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 2 ที่ว่าผู้บริหารและครู ที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน น่าที่จะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการไม่แตกต่างกัน เพราะบุคคลทั้งสองกลุ่มนี้ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารและครู ถึงแม้ว่าประสบการณ์การทำงานจะแตกต่างกัน แต่ก็มีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันในการบริหารงานการศึกษาที่สอดคล้องกับปรัชญาของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา การปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ไม่ได้แบ่งแยก ทุกคนมีสิทธิและความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ซึ่งอยู่ภายใต้ ระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนเหมือนกัน ดังนั้นความคิดเห็นต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานเท่าเทียมกัน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าความแตกต่าง พบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติในทุกด้านมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน ต่ำกว่า 5 ปี และระหว่าง 5-10 ปี แต่ถ้าเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 5 ปี มีความคิดเห็นว่างานวิชาการของโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน ระหว่าง 5-10 ปี

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี ระหว่าง 5-10 ปี มองเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการ อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ยกเว้นผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน มากกว่า 10 ปี มองเห็นการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีความสำคัญมากในทุก ๆ ด้าน โดยมีระดับความคิดเห็นมากกว่ากลุ่มอื่น จากประสบการณ์การทำงานของผู้วิจัยเอง และจากการสังเกต พบว่าส่วนใหญ่ จากสภาพความเป็นจริง ผู้ที่มี

ประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี จะมองเห็นความสำคัญการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมากกว่าผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การทำงานน้อย สำหรับผลการวิจัยมีสิ่งที่น่าสนใจเกิด คือ ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี กลับมองเห็นความสำคัญงานวิชาการสูงกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 5-10 ปี จากข้อมูลที่ค้นพบในการวิจัย มีสาเหตุมาจาก คือ

1. ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปีมีระดับความคิดเห็นสูงกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 5-10 น้อยกว่า 5 ปี ทั้งนี้เพราะ มีโอกาสเข้าร่วมงานหรือกิจกรรม ของโรงเรียน การได้รับมอบหมายงานในหน้าที่โดยตรงและงานพิเศษอื่น ๆ ตลอดจนอายุการทำงานที่ผ่านมา ได้เห็นสภาพปัญหาหรืออุปสรรคของโรงเรียน เห็นการปฏิบัติของโรงเรียนถูกต้องเหมาะสม มากกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน ระหว่าง 5-10 ปี และน้อยกว่า 5 ปี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำงานในช่วงเริ่มต้นและเรียนรู้งาน ดังนั้นจึงต้องอาศัยเวลาในการเข้าใจงานด้านวิชาการ ทั้ง 7 ด้าน ยังขาดความชำนาญ ความรอบรู้ ในเรื่องต่าง ๆ ไม่รู้วิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น จึงมองเห็นสภาพการปฏิบัติในงานวิชาการของโรงเรียนว่ามีการปฏิบัติไม่เป็นที่น่าพอใจ ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานเป็นผู้ที่มีความคิดอย่างมีเหตุผลและประสบความสำเร็จในการทำงาน เป็นที่เชื่อถือยอมรับของผู้บริหารและครูทั่วไป ได้รับความร่วมมือด้วยดีจากผู้ร่วมงาน หรือจากผู้บริหาร ในบางเรื่องทางโรงเรียนได้มาขอคำปรึกษา แนวการปฏิบัติต่าง ๆ จากผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมาก

2. ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน ระหว่าง 5-10 ปี มีการโยกย้ายสถานที่ทำงาน เพราะครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สามารถเปลี่ยนแปลงสถานที่ทำงานได้ ซึ่งสอดคล้องกับแรงจูงใจในการทำการวิจัยของผู้วิจัยเอง เมื่อมีการโยกย้ายสถานที่ทำงาน ประสบการณ์การทำงานที่สะสมไว้จากที่เดิมจะต้องเริ่มสะสมใหม่ในสถานที่ทำงานใหม่ ดังนั้นจึงมีผลให้ผู้ที่ได้ย้ายมาไม่มีประสบการณ์การทำงานในที่ใหม่ซึ่งน้อยกว่า 5 ปี มีความคิดเห็นในการบริหารงานวิชาการสูงกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ 5-10 ปี ในสถานที่ทำงานใหม่ เพราะถือว่าไม่มีประสบการณ์ความคิดเห็นในการบริหารงานวิชาการมาจากที่ทำงานเดิม จึงวิเคราะห์ได้ว่าการโยกย้ายสถานที่ทำงานมีบทบาท ให้ผู้บริหารและครู มองเห็นความสำคัญงานวิชาการมากกว่าในกรณีที่ไม่มีประสบการณ์การทำงานมาจากสถานที่ทำงานเดิม

3. ผู้ที่มีประสบการณ์ การทำงาน ต่ำกว่า 5 ปี มีความคิดเห็นในงานวิชาการสูงกว่า 5-10 ปี เพราะผู้ที่จบการศึกษามาใหม่จากสถานศึกษาต่าง ๆ เป็นบุคคลรุ่นใหม่ ไฟแรง มีความคิดก้าวหน้า มีความคาดหวังที่จะปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จมากที่สุด มีความพยายามที่จะศึกษา กฎเกณฑ์ข้อระเบียบของโรงเรียน จึงมองเห็นความสำคัญในการบริหารงานวิชาการสูงกว่า ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน ระหว่าง 5-10 ปี และเมื่อเริ่มปฏิบัติงานใหม่ ส่วนใหญ่จะได้รับคำชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องจากผู้บริหารหรือผู้ร่วมงาน การปฏิบัติอยู่ในขอบเขตข้อกำหนดโรงเรียน แต่ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 5-10 ปี มักมีความเชื่อมั่น ในการทำงานที่ผ่านมาสูง และมีความอิสระในการทำงานมากกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. จำนวนประชากรของผู้ที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปีมีมากกว่า ระหว่าง 5-10 ก็มีผลต่อการวิจัย จึงทำให้ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 5 ปี มีความคิดเห็นในการบริหารงานวิชาการมากกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน ระหว่าง 5-10 ปี และเมื่อเริ่มปฏิบัติงานใหม่ ส่วนใหญ่จะได้รับคำสั่งแนะแนวทางที่ถูกต้องจากผู้บริหารหรือผู้ร่วมงาน การปฏิบัติอยู่ในขอบเขตข้อกำหนดโรงเรียน แต่ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 5-10 ปี มักมีความเชื่อมั่น ในการทำงานที่ผ่านมาสูง และมีความอิสระในการทำงานมากกว่า

3.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา ทั้ง 7 ด้าน

จากการวิจัย ผู้บริหารและครู ที่มีวุฒิทางการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี พบว่า ผู้บริหารและครูที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติ ในการบริหารงานวิชาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 3 ที่ว่า ผู้บริหารและครู ที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ไม่แตกต่างกัน จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ผู้วิจัยคิดว่า ผู้บริหารและครู ที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการบริหารงานวิชาการ ซึ่งทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไปในแนวทางเดียวกัน ไม่แตกต่างกันในด้านความคิดเห็น ทั้งนี้เพราะ ในการบริหารงานวิชาการด้านต่าง ๆ ต้องใช้บุคคลทั้งสองกลุ่มดำเนินงาน คือ ในการดำเนินงานกิจกรรมใดก็ตาม ในด้านนั้น ๆ ผู้บริหารและครูน่าจะมีความคิดเห็นสอดคล้องในการดำเนินงานควบคู่กัน หากฝ่ายหนึ่งดำเนินงานการบริหารงานไม่สอดคล้อง มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ก็จะมีผลทำให้การบริหารงานวิชาการไม่บรรลุไปตามวัตถุประสงค์เท่าที่ควร

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีวุฒิปริญญาตรี และต่ำกว่าปริญญาตรี ในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วัสดุอุปกรณ์ทางการสอนและห้องสมุด การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตร เพราะผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนมากเป็นผู้บริหาร ซึ่งมีทักษะความรู้ ความสามารถ จากคุณวุฒิ มีประสบการณ์ทางวิชาการมากกว่า ได้ผ่านประสบการณ์การทำงานของการเป็นครู ได้เข้าใจกระบวนการปฏิบัติงานภายในโรงเรียนทุกด้าน ทราบถึงปัญหาและอุปสรรค แนวทางแก้ไขต่าง ๆ ที่ผ่านมามีข้อปฏิบัติทางด้านวิชาการที่ผู้บริหารได้กำหนดให้กับทางโรงเรียนเหมาะสม มีระดับการปฏิบัติมากคืออยู่แล้ว ยกเว้นด้านการวัดผลประเมินผล ผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีระดับความคิดเห็นมากกว่าปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี ทั้งนี้เพราะ ส่วนใหญ่เป็นฝ่ายการปฏิบัติทางการสอน เมื่อสอนวิชาใดก็มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความประสงค์ที่จะวัดผลของการเรียนให้สอดคล้องกับการเรียนการสอน ตามวุฒิภาวะและความถนัดของผู้เรียน ซึ่งผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี เป็นระดับผู้บริหารมีความประสงค์จะวัดผลจากทฤษฎี มิได้มองจากความเป็นจริง จึงกำหนดให้ครูเป็นผู้วัดผลเพราะครูจะวัดผลตามจุดประสงค์และพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ในการวัดผลการศึกษานั้นครูผู้สอนสมควรอย่างยิ่ง ในการมีส่วนเกี่ยวข้อง วางแนวทางในการวัดผลและประเมินผล หรือการตัดระดับคะแนนของรายวิชานั้น ผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ในแต่ละรายวิชา บุคคลที่รู้และเข้าใจ เห็นความเหมาะสม ถูกต้อง ความซึ้ง การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้เรียน ครูในรายวิชานั้นจะทราบดีกว่า สามารถที่จะวัดผลและประเมินผลของผู้เรียนได้ ดังนั้นจึงมีความคิดเห็นว่า ในการปฏิบัติของโรงเรียน โดยให้ครูเป็นผู้ดำเนินการวัดผลและประเมินมากกว่ากลุ่มอื่น จึงอยู่ในระดับการปฏิบัติของโรงเรียนเป็นที่น่าพอใจ

มีรายค้านที่พบว่า ผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษต่ำกว่าปริญญาตรี มองเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติมากกว่าผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาปริญญาตรี ในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ หลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน การวัดผลและประเมินผล ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่ผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษต่ำกว่าปริญญาตรี มักจะเป็นผู้สอนวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนช่างอุตสาหกรรม ครูที่มีวุฒิทางการศึกษต่ำกว่าปริญญาตรีจะมีจำนวนน้อยกว่าปริญญาตรีก็ตาม แต่ก็มักจะเป็นครูที่สอนวิชาชีพในแต่ละสาขาวิชา จึงมีความรู้ ความเข้าใจต่อกระบวนการเรียนการสอนของแต่ละสาขาวิชามากกว่า เพราะครูกลุ่มนี้ได้คลุกคลีกับสาขานั้นมาอย่างช่ำชอง สามารถถ่ายทอด เทคนิค กระบวนการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนถูกต้องตามขั้นตอนของการศึกษา ของวิชาชีพในแต่ละสาขาวิชา อีกทั้งครูที่มีวุฒิทางการศึกษต่ำกว่าปริญญาตรีก็จะมองเห็นโลกทัศน์ที่แคบไม่กว้างเท่าที่ควร เพราะได้รับความรู้ความเข้าใจมาแต่เพียงเพื่อถ่ายทอดหรือ ถ้าจะมีแนวความคิดก็อยู่ในมุมที่แคบกว่ากลุ่มที่มีวุฒิปริญญาตรี จึงมองเห็นว่าโรงเรียนได้ ปฏิบัติอยู่ในระดับที่น่าพอใจ กลุ่มที่มีวุฒิปริญญาตรีมีโลกทัศน์ที่กว้างไกลกว่า มีความคิดเห็นไม่ว่าจากการเรียนในสถาบันที่จบออกมา หรือจากประสบการณ์ก็ตามก็จะมองเห็นว่าโรงเรียนได้ปฏิบัติอยู่ในระดับค่อนข้างไม่เพียงพอกับความต้องการ เนื่องจากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง แต่เป็นที่น่าสนใจกว่า ในด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร กลุ่มที่มีวุฒิทางการศึกษาปริญญาตรีมองเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติมากกว่ากลุ่มที่มีวุฒิทางการศึกษต่ำกว่าปริญญาตรี เพราะว่ากลุ่มที่มีวุฒิทางการศึกษาปริญญาตรี มองเห็นว่ามีความสำคัญต่อการเรียนการสอน วุฒิภาวะของผู้เรียนรวมทั้งสามารถที่จะทำให้ผู้เรียนมีความคิดเห็นเป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล่าวที่จะแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้อง รวมทั้งมีความคิดว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน ในภาคบังคับ ที่ว่านักเรียนทุกคนต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมแต่ละกิจกรรม ส่วนกลุ่มที่มีวุฒิทางการศึกษต่ำกว่าปริญญาตรีก็มองเห็นว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นการปฏิบัติที่สูญเปล่า เสียเวลา เพราะ ยังมีผู้เรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บางกลุ่มมองไม่เห็นประโยชน์ หรือแม้แต่ครูเองก็มองว่า ควรจะนำเวลาที่จัดกิจกรรมไปอยู่ในโรงฝึกงานจะมีค่ามากกว่า

3.4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับ การบริหารงานวิชาการ จำแนกตามกลุ่มวิชาที่สอน ทั้ง 7 ด้าน

จากการวิจัยพบว่า ทั้งสองกลุ่ม มีระดับความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน ครูที่สอนวิชาชีพแตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ แตกต่างกันด้วยซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 4. ที่ว่าครูที่สอนกลุ่มวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน กลุ่มครูที่สอนวิชาชีพมองเห็นการบริหารงานวิชาการทั้ง 3 ด้าน มากกว่าครูที่สอนวิชาสามัญ ผู้วิจัยค้นพบว่า การที่ครูสอนวิชาชีพมองเห็นการปฏิบัติของโรงเรียนอยู่ในระดับพอใจ เพราะ ครูที่สอนวิชาชีพเป็นผู้ที่สมควรจะต้องได้รับความเอาใจใส่จากทางโรงเรียนมากกว่าครูที่สอนวิชาสามัญ เนื่องจากในการเรียนการสอน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม การใช้หลักสูตรของแต่ละสาขาวิชา จะต้องอาศัยอุปกรณ์ควบคู่กับการเรียนการสอนวิชาชีพ เพื่อให้ช่วยต่อการเข้าใจในบทเรียนและสามารถเข้าใจวิธีการใช้เครื่องมือได้ ได้สัมผัสหรือประสบการณ์จริงในการปฏิบัติมาใช้ได้ถูกต้อง ทางโรงเรียนจะกำหนดครูให้รับผิดชอบในรายวิชาตามความรู้ ความสามารถ และความถนัดของครูผู้สอน รวมถึงการจัดตารางและชั่วโมงการเรียนการสอน คู่มือ เอกสารประกอบการเรียนการสอน จึงทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาสามัญมองเห็นว่าโรงเรียนได้มีการปฏิบัติน้อยในเรื่องดังกล่าว จะเน้นและให้ความสำคัญต่อครูที่สอนวิชาชีพมากกว่า จึงเกิดความไม่เข้าใจ ในการเอาใจใส่หรือการนิเทศและพัฒนาครูให้มีความรู้เพิ่มเติมก้าวหน้าตามเทคโนโลยี ให้กับครูที่สอนวิชาชีพ ทางโรงเรียนมิได้สำนึกในการดูแลเอาใจใส่และให้การนิเทศต่อครูที่สอนวิชาสามัญ ผู้วิจัยเข้าใจเหตุผลในการปฏิบัติของทางโรงเรียนว่า ครูที่สอนวิชาสามัญเป็นครูที่ได้ความรู้ มีประสบการณ์จากการศึกษาเน้นหนักในด้านทฤษฎี ส่วนใหญ่ในการสอนให้แก่ผู้เรียน ได้มาจากหนังสือ ตำรา เอกสาร ถูกต้องตามระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน หลักสูตรของวิชาสามัญ เนื้อหาในบางรายวิชา ไม่มีการเปลี่ยนแปลง หรือมีก็เป็นส่วนน้อยมาก เช่น ครูที่สอนวิชา คณิตศาสตร์ สูตรที่ใช้ในการคิดคำนวณเหมือนเดิมทุกอย่าง ไม่มีการเปลี่ยนแปลง คงจะเปลี่ยนแปลงในด้านการเสนอเข้าสู่บทเรียนของครูแต่ละท่าน อาศัยความเข้าใจในหนังสือ ตำราเรียนเท่านั้น ทางโรงเรียนได้ให้ความมั่นใจ ให้ความเชื่อถือและไว้วางใจในวิชาสามัญของผู้สอน การได้รับการนิเทศน้อยนั้น เพราะครูที่สอนวิชาสามัญได้มีหลักการปฏิบัติในวิชาถูกต้อง ไม่มีสิ่งที่จะต้องดูแลเอาใจใส่มากนัก แต่ครูที่สอนวิชาชีพ มิได้สอนเพียงแต่ในหลักสูตรในตำรา แต่ต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สอนควบคู่ไปกับเทคโนโลยีที่เจริญก้าวหน้าของโลกปัจจุบัน อาจเห็นได้ว่าเมื่อก่อนการเรียนวิชาชีพ อุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ในโรงงานยังไม่ทันสมัย จะอาศัยแรงงานและความคิดการคำนวณของผู้เรียนเป็นส่วนมาก ผิดกับปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาการ นำเทคโนโลยี

ใหม่ ๆ เข้ามาใช้ประกอบการเรียนตามหลักสูตร ดังนั้นทางโรงเรียนจึงมีการนิเทศ และพัฒนาครูที่สอนวิชาชีพรวมถึงการเอาใจใส่ดูแลครู ให้ได้ใช้อุปกรณ์เครื่องมืออย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ ในการสอนเครื่องมือของวิชาชีพ มีผลให้โรงเรียนมีชื่อเสียง เป็นที่นิยม ผู้เรียนได้ให้ความสนใจเป็นอย่างมาก จึงทำให้ครูที่สอนวิชาชีพมองว่าโรงเรียนได้มีการปฏิบัติเป็นที่น่าพอใจ กว่าครูที่สอนวิชาสามัญ

ในการวิจัยนี้ มีด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผล ครูที่สอนวิชาชีพและครูที่สอนวิชาสามัญ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า ผู้บริหารและครูที่สอนกลุ่มวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการทั้ง 4 ด้านนี้ ไม่แตกต่างกัน เพราะครูที่สอนวิชาชีพและวิชาสามัญ มีเหตุผลที่ไม่ต่างกัน ที่จะนำความรู้และความสามารถ ความถนัดและทักษะวิชาของแต่ละวิชาของตน มาเสนอให้กับผู้เรียน ให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผลในการเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาอย่างเดียวกัน ระบบการทำงานต้องควบคู่กันไป หากโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนการสอน ครูทั้งสองกลุ่ม จะส่งเสริมหรือเข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน เพื่อที่จะพัฒนาผู้เรียนในวิชาของค้นมีความรู้มากกว่าเดิม และวัดผลของผู้เรียน การวัดผลสามารถประเมินได้ว่าผู้เรียนได้ให้ความสนใจ ในระดับใดบ้าง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจหรือไม่ การสอนของครูผู้สอนเองทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจบทเรียน เนื้อหา หรือการปฏิบัติ ได้มากเพียงใด สามารถที่จะนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น รายด้าน ทั้ง 4 ด้าน ดังกล่าว เป็นสิ่งที่โรงเรียนได้ปฏิบัติถูกต้องเหมาะสมเป็นที่น่าพอใจของบุคคลทั้งสองกลุ่ม

ยังมีบางเรื่องที่ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันคือ การให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กำหนดครูจัดทำโครงการสอน บันทึกการสอน ในงานของภาคปฏิบัติ โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านวิชาการให้แก่นักเรียน ได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชา ส่งเสริมและแนะนำให้ครูใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการเรียนการสอน ตรวจสอบดูแลให้อุปกรณ์ทันสมัย จัดสรรหนังสือ ตำราและวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอต่อความต้องการของครูและนักเรียน โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญและสนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอในที่ประชุม เพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่ โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการวิเคราะห์ข้อสอบ โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบ เนื่องจากครูที่สอนวิชาสามัญจะมีการเขียนโครงการสอนหรือบันทึกการสอนเป็นระบบและสามารถตรวจสอบได้ดีกว่าครูที่สอนวิชาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพราะครูที่สอนวิชาชีพมักจะนิยมมองเห็นเฉพาะการปฏิบัติเท่านั้น เพื่อผู้เรียนสามารถนำวิธีการปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกิดความชำนาญ เชี่ยวชาญในงานนั้น ๆ ไปเป็นประสบการณ์ต่อไป ครูที่สอนวิชาชีพมีความคิดว่าหนังสือ และตำราที่เกี่ยวกับวิชาชีพ ภาคปฏิบัติต่าง ๆ ทางโรงเรียนยังจัดสรรไม่เพียงพอ กับความต้องการของ ครู และนักเรียน เพราะผู้เรียนมิใช่จะได้รับจากครูที่สอนวิชาชีพอย่างเดียวต้องมีการค้นคว้า หาความรู้เพิ่มเติมจากหลายประสบการณ์มาเสริมกันและกัน ได้ความรู้ใหม่ ๆ เกิดขึ้น เมื่อเทียบกับวิชาสามัญที่จัดสรรหนังสือในเรื่องนี้มากกว่า ครูที่สอนวิชาชีพไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตรเท่าที่ควร การปลูกฝังทางด้านวัฒนธรรมตลอดเวลา และจากประสบการณ์การเก่าของผู้สอนเองที่มองเห็นว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นไม่มีความจำเป็นเท่าใดนัก เมื่อเทียบกับการปฏิบัติในโรงฝึกงาน ในความเป็นจริงแล้วกิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้จัดเป็นหมวดวิชาอีกหมวดวิชาหนึ่ง เพราะนักเรียนต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างน้อยหนึ่งกิจกรรม เพราะเป็นข้อบังคับของหลักสูตรซึ่งในเรื่องนี้ครูที่สอนวิชาสามัญ มองเห็นความสำคัญมากกว่าครูที่สอนวิชาชีพ ครูที่สอนวิชาสามัญสามารถที่จะเก็บรวบรวมข้อสอบเพื่อสร้างคลังข้อสอบได้ หรือมีการวิเคราะห์ข้อสอบ ได้ดีกว่าครูที่สอนวิชาชีพ ส่วนใหญ่เน้นในเรื่องภาคปฏิบัติ จึงไม่สามารถรวบรวมเป็นคลังข้อสอบได้ เพราะการสอบของผู้เรียนเป็นการปฏิบัติมากกว่าครูที่สอนวิชาสามัญมีแต่ภาคทฤษฎีทั้งสิ้น ถ้ามีก็เป็นเพียงส่วนน้อย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ในด้านต่าง ๆ ทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านวัสดุอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด ด้านนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผล ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เข้าไปมีบทบาท ในการแก้ปัญหาจุดบกพร่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการวิจัย เพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการบริหารงานวิชาการให้มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับสถานศึกษา

1.1 ควรจัดตั้งคณะกรรมการนิเทศการสอนภายในโรงเรียน เพื่อให้คำแนะนำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเรียนการสอนแก่ครู และนำผลมาประเมินอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ให้ครูมีส่วนร่วมในการดำเนินการ

- 1.2 ควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้ครูในแต่ละกลุ่มวิชา ให้เข้าใจเกี่ยวกับการเขียนโครงการสอน การผลิตสื่อการเรียนการสอน การออกข้อสอบ และวิเคราะห์ข้อสอบ
- 1.3 ควรส่งเสริมและพัฒนาครูให้ทันสมัยกับการเปลี่ยนแปลง ของเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา
- 1.4 ควรจัดประชุมชี้แจงและประสานงานวิชาการ ระหว่างผู้บริหารและครู เพื่อที่จะช่วยพัฒนาครู ให้เข้าใจแนวปฏิบัติเกี่ยวกับงานวิชาการที่เพิ่มขึ้น
- 1.5 ควรจัดอบรมหัวหน้าแผนกวิชาและหัวหน้างานในฝ่ายวิชาการให้เข้าใจบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบของตน เพื่อจะได้ให้การบริหารงานวิชาการเป็นไปอย่างมีระบบ
- 1.6 ควรจัดตั้งคณะทำงานเพื่อปรึกษาวิชาชีพ ของแต่ละแผนกวิชา โดยให้คำแนะนำ ด้านวิชาการ และเทคโนโลยี
- 1.7 ควรมีการแลกเปลี่ยนบุคลากร ระหว่างโรงเรียนกับสถานประกอบการ เพื่อจะได้แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 ควรจัดตั้งคณะติดตามการดำเนินทางวิชาการของสถานการศึกษา ในแต่ละเขตการศึกษา ต่อภาคเรียน/ต่อปี
- 2.2 ควรจัดตั้งกรรมการตรวจสอบการดำเนินงานการวัดผลและประเมินผลอย่างเป็นระบบ
- 2.3 ควรจัดตั้งกรรมการตรวจสอบผลงานทางวิชาการให้สอดคล้องกับหลักสูตรในแต่ละสาขาของสถานศึกษาทุกแห่ง

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 3.1 สภาพปัญหาของงานวิชาการ ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร
- 3.2 ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในส่วนภูมิภาค

เชิงอรรถ

¹วีระ ทองประสิทธิ์, “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 5,” (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2534), หน้า 73.

²ศิริมา พรนิมิตร, “การศึกษาภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนกับสถานศึกษาของรัฐ,” (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2532), หน้า 206.

³Eligabth T. Young, “A study of Opinions of Dean and Faculty Members towards the Effectioenes of Woman Department Chairman in Higher Education,” Dissertation Abstracts Internation, (Vol.35, No.10, April 1975), P.1367.

⁴เจลิชว บุรีภักดีและคณะ, “รูปแบบการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมของประเทศไทย,” รายงานผลการวิจัยและพัฒนาตามโครงการเงินกู้ธนาคารโลก เพื่อพัฒนาการศึกษาระยะที่ 6 (ค.พ.ศ.6), องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก, 2531, หน้า 78.

⁵ไพบุลย์ หังสพฤกษ์, “อาชีวศึกษาเพื่อใครอย่างไร,” วารสารอาชีวศึกษา ปีที่ 1, ฉบับที่ 11, สิงหาคม 2528, หน้า 26.

⁶วิทยา จันทร์ลีลา, “การบริหารงานวิชาการของศูนย์ฝึกวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าพระนครเหนือ, 2531), หน้า ค.

7มาลี วิชญกุล, “ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 104-105.

8นิพนธ์ เมืองพระ, “การบริหารงานวิชาการในวิทยาลัยเทคนิค กลุ่มภาคเหนือและกลุ่มภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ อดุทธากรรมมหาบัณฑิต ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2532) หน้า 63.

9ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, การบริหารงานวิชาการ (กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ, 2535), หน้า 38-39.

10นิพนธ์ เมืองพระ, สิ่งที่อ้างมาแล้ว, หน้า 63.

11นิพนธ์ เมืองพระ, เรื่องเดียวกัน. หน้า 67

12วิทยา จันทร์ศิลา, สิ่งที่อ้างมาแล้ว, หน้า 74.

13ประดับ เรืองมาลัย, คู่มือสอบวิชาครู ป.ม. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2517), หน้า 378.

14อภิรมย์ ณ นคร และคณะ, การบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522) หน้า 64.

15นิพนธ์ เมืองพระ, สิ่งที่อ้างมาแล้ว, หน้า 69.

16ศิริลักษณ์ บุญวงศ์, “การประเมินความต้องการเกี่ยวกับการนิเทศการสอนของครูอาจารย์ ในสถานศึกษาของวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษา,” (วิทยาลัยนิพนธ์ปริญาครุศาสตร์ มหบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530), หน้า ๘.

17วัฒนา อิศรางกูร ณ อยุธยา, เศรษฐศาสตร์สำหรับประเทศกำลังพัฒนา, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522, หน้า 167.

18วีระ ทองประสิทธิ์, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 113.

19นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, “เอกสารประกอบคำบรรยายวิชากิจกรรมนักเรียน,” ภาค วิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537, หน้า 5.

20สมศักดิ์ สุหรัยคิมหันต์, “การบริหารงานวิชาการตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527 ประเภทช่างอุตสาหกรรมของวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 12,” (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2530), หน้า 122.

21วิทยา จันทรศิลา, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 75.

22อร่าม เรืองฤทธิ์, “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการ ของวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในกลุ่มสถานศึกษาภาคใต้ และกลุ่มสถานศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,” (ปริญาครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหบัณฑิต ภาควิชาครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2536), หน้า 183.

23ปัญญา ผิวเกลี้ยง, “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร,” (วิทยานิพนธ์ปริญาครุศาสตร์ อุตสาหกรรม มหบัณฑิต ภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2538), หน้า 323.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

24อภิรมย์ ณ นครและคณะ, สิ่งที่ย่างมาแล้ว , หน้า 73.

25จรัส นองมาก, “องค์ประกอบด้านการสอนที่ส่งผลต่อนักเรียน,” การศึกษาเอกชน, ปี 1 ฉบับที่ 7 (ตุลาคม 2531), หน้า 10.

26วีระ ทองประสิทธิ์, สิ่งที่ได้ย่างมาแล้ว, หน้า 111.

27นิพนธ์ เมืองพระ, สิ่งที่ย่างมาแล้ว, หน้า 66

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

กมล. ชีโสภา. การบริหารโรงเรียนมัธยมของประเทศไทยและประเทศใกล้เคียง. (เอกสารการสอน
ชุดวิชาการจัดการโรงเรียนมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-8)

กมล. สุกประเสริฐ. หลักและวิธีการวัดผลทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช,
2510.

กองแผนงาน, สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนาการศึกษา
ฉบับที่ 5. (พ.ศ. 2525 - 2529) (เอกสารอัดสำเนา)

กิติมา ปรีดีคิด. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. เอกสารคำสอน ภาควิชาบริหารการ
ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, สำนักนายกรัฐมนตรี. “การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม.”
รายงานของคณะกรรมการการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : 2517.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, สำนักนายกรัฐมนตรี. รายงานสภาพปัจจุบันและการ
ประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 4 (2520 - 2524) ระดับอาชีวศึกษา.
(เอกสารอัดสำเนา)

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน, กระทรวงศึกษาธิการ. ม.ป.ป.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน, กระทรวงศึกษาธิการ. วารสารสถิติการศึกษาเอกชนปี
การศึกษา 2533. กรุงเทพมหานคร: กองนโยบายและแผน.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน, กระทรวงศึกษาธิการ. วารสารการศึกษานับคู่มือปฏิบัติ
งานโรงเรียนราษฎร์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2523.

จรูญ ชูลาก. “การวิจัยการศึกษาวิชาชีพ.” (เอกสารประกอบคำบรรยายในการอบรมศึกษานิเทศก์ เล่ม 2). โรงเรียนสารพัดพระนคร., 2524.

จรัส นองมาก. “องค์ประกอบด้านการสอนที่ส่งผลต่อนักเรียน.” การศึกษาเอกชน, ตุลาคม, 2531.

เจลิชว บุรีภักดีและคณะ. “รูปแบบการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมของประเทศไทย.” รายงานผลการวิจัยและพัฒนาโครงการเงินกู้ธนาคารโลกเพื่อการศึกษาาระยะที่ 6 (ค.พ.ศ. 6) องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก, 2531.

ชวนชม คำหอมกุล. “การบริหารงานวิชาการระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2527.

ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2516.

เชื้อ สาริมาน และสุรินทร์ สรสิริ. วิชาครูตอน 1 : หลักการศึกษา. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515.

ชงชัย สุวัฒน์เมจิรินทร์. การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา, 2529.

ชารง บัวศรี. การปรับปรุงการเรียนการสอนในโรงเรียน. ศูนย์ศึกษา 13, 3 กรกฎาคม 2509

ชารง บัวศรี. หลักการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แพร่พิทยา, 2506.

ธนุ แสงศักดิ์. “แนวคิดในการจัดการศึกษาระดับปริญญา.” ในรวมบทความอาชีวศึกษา, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วิทยาการ, 2517.

นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์. “เอกสารประกอบคำบรรยายวิชากิจกรรมนักเรียน.” แผนกวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

นิพนธ์ เมืองพระ. “การบริหารงานวิชาการในวิทยาลัยเทคนิค กลุ่มภาคเหนือและกลุ่มภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาบริหารอาชีวและ และเทคนิคศึกษา ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2532.

บรรจง ชูสกุลชาติ. “การศึกษากับการมีงานทำ.” วารสารมิตรครู, กุมภาพันธ์ 2529.

บันลือ พุกกะวัน. การประถมศึกษา. พระนคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2519.

ประดับ เรืองมาลัย. คู่มือสอบวิชาครู ป.ม.. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2517.

ประภัสสร มโนรัตน์. “เจตนาคติของอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน.” วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519.

ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์. การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ, 2525.

ปัญญา ศิวเกลี้ยง. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต ภาควิชาครุศาสตร์ อุตสาหกรรมบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2538.

_____ .แผนการศึกษาแห่งชาติ 2520. ฝ่ายแผนงาน, สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

.....แผนพัฒนาการศึกษาเอกชน ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539). กองนโยบายและแผน,
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2531.

พวงรัตน์ วิเวกานนท์. “การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนประถม.” สารพัฒนาหลักสูตร,
พฤษภาคม 2526.

พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. พระนคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2513.

พิสิฐ คงเมือง. “การบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมในภาคใต้.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

พัฒนา ภาสบุตร. การบริหารงานด้านวิชาการ. พระนคร : กรมสามัญศึกษา, 2521.

ไพบุณย์ หังสพฤษ. “อาชีวศึกษาเพื่อใครอย่างไร.” วารสารอาชีวศึกษา ปีที่ 1, ฉบับที่ 11, สิงหาคม
2528.

ปิญโญ สาร. หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2526.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ศึกษาพร, 2529.

มานิดา อุซชิน. “ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพ.” เอกสารการประชุมสัมมนาเชิง
ปฏิบัติการ, กระทรวงศึกษาธิการ, 18 ธันวาคม 2522.

มาลี วิชญกุล. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับ การพัฒนาบุคลากรในวิทยาลัย สังกัด
กรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

แม่นมาศ ขวลิต. การดำเนินงานห้องสมุดโรงเรียน. พระนคร : สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย,
2511.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิรัตน์ ศิริบุรณ. “การศึกษาสมรรถภาพการบริหารของครูใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษา 11.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการบริหาร และการวางแผนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2517.

วิลาวัลย์ ดันวัฒนพงษ์. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

วิทยา จันทศิริ. “การบริหารงานวิชาการของศูนย์ฝึกวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาบริหารศึกษาศาสตร์เครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2531.

วีระ ทองประสิทธิ์. “ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูผู้สอน เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 5.” ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาบริหารศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2534

วีระวัฒน์ อุทัยรัตน์. “ใจความสำคัญหลักการสอนวิชาอาชีวศึกษา.” ในเอกสารประกอบการอบรม โครงการอบรมครูที่สอนวิชาชีพให้มีความรู้ ด้านวิชาการศึกษา รุ่นที่ 2, กองควบคุม และติดตามการปฏิบัติงาน, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2526. (เอกสารอัดสำเนา)

วุฒิ จุลพรหม. “การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

วัฒนา อิศรางกูร ณ อยุธยา. เศรษฐศาสตร์สำหรับประเทศกำลังพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. “ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507.” พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. แผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2535. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พัฒนาหลักสูตร, 2535.

สมชัย วุฒิปรีชา. “แผนพัฒนาการศึกษาส่งเสริมศิลปหัตถกรรมอย่างไร.” งานกรีฑาศิลปหัตถกรรม, พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515.

สมศักดิ์ สุรราชิมหันต์. “การบริหารงานวิชาการตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527 ประเภทช่างอุตสาหกรรม ของวิทยาลัยเทคนิคเขตการศึกษา 12.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

สมพงษ์ เกษมสิน. การบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

สมาน รังสิโยภุชณ. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารบุคคล. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สวัสดิการ สำนักพิมพ์, ก.พ. 2521.

สามัญศึกษา,กรม,กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือผู้บริหาร โรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2529.

สามัญศึกษา,กรม,กระทรวงศึกษาธิการ. เกณฑ์มาตรฐาน โรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2519. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2519.

ศิริลักษณ์ บุญวงศ์. “การประเมินความต้องการเกี่ยวกับการนิเทศการสอนของครูอาจารย์ในสถานศึกษา สังกัดวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

สุรัตน์ เจียรตระกูล. “การบริหารงานวิชาการ โรงเรียนมัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.”
วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

สุวัฒน์ สิทธิหล่อ. “การบริหารวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

สุจิตร เพียรชอบ. “ครูใหญ่กับการนิเทศการศึกษา.” วารสารครูศาสตร์, ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 (เมษายน -
พฤษภาคม 2514).

สุมิตร คุณานุกร. หลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์,
2523.

สุธีระ ทานตวนิช. การบริหารการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน,
2521.

สุดใจ ไสสุก. “การบริหารงานวิชาการ โรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

ศิริมา พรนิมิตร. “การศึกษาเปรียบเทียบภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชนอาชีวศึกษากับ
สถานศึกษาของรัฐ.” วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2532.

อมรชัย ตันติเมธ และคนอื่น ๆ. รายงานผลการวิจัยปัญหาการบริหารของโรงเรียนเอกชนใน
กรุงเทพมหานคร การติดตามผลนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร.
คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

อร่าม เรืองฤทธิ์. “ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครู-อาจารย์ เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของ วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในกลุ่มสถานศึกษาภาคใต้ และกลุ่มสถานศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต บัณฑิต วิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2536.

อภิรมย์ ณ นคร. การบริหารงานวิชาการ. (เอกสารประกอบการบรรยายวิชาหลักการ บริหารโรงเรียนมัธยม). พระนคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2517.

อาชีวศึกษา,กรม,กระทรวงศึกษาธิการ. “การอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนาประเทศ.” งานกริชาศิลป์ หัตถกรรม, พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513.

เอนก หิรัญ. “การบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคกลาง.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

Adam, Harold Planed other. Basic Principles of Supervision New York : American book company,1953.

Dale,Edgar. Audio - Visual Methods in Teaching. New York : Holt, Rinchart and Winston,1965.

Fisk, Roert S. Administration Behavior in education. New york : Harper and Row,1957.

Good, Carter V. Dictionary of Education. 3rd.ed. New York : McGraw-Hill, Book Company 1973.

Harris, Chester W. Encyclopedia of Education Research. New York : Macmillan,1960.

Mc Carthy,John A. Vocational Education. American Technical Society Chicago : Illionis,1951.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

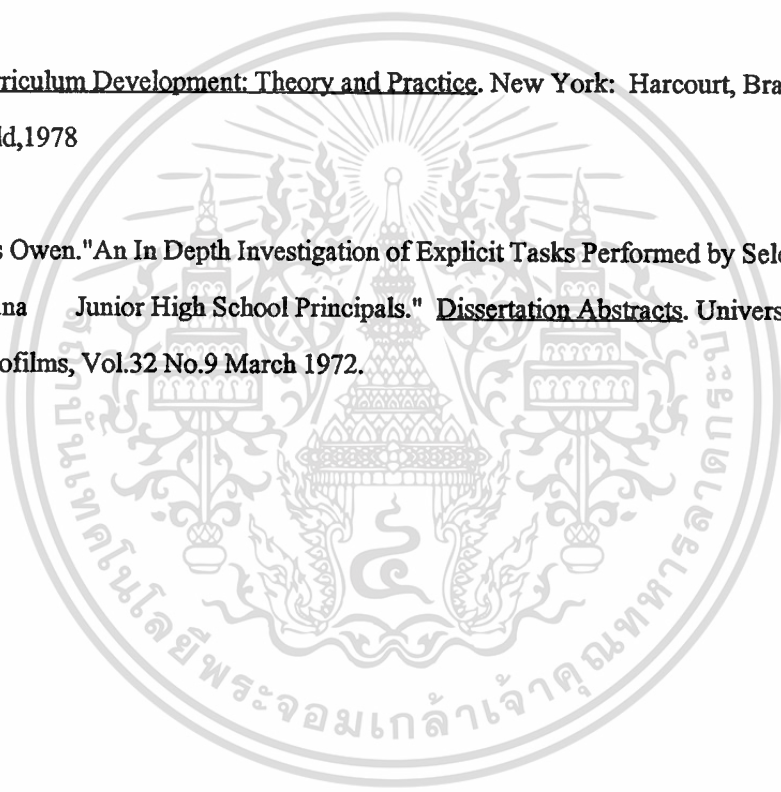
Miller, Van. The Public Administration of American School Systems. ew York : The Macmillan Company,1965

Negate, Rose L. and other. Handbook for Effective Supervision of Instruction. Englewood clefs, N.J :Prentice-Hall,Inc.,1964

Smith,Edward W. and others. The Educator's Encyclopedia. New Jersey : Prentice-Hall,1961

Taba, Hilda. Curriculum Development: Theory and Practice. New York: Harcourt, Brance and World,1978

William, Charles Owen."An In Depth Investigation of Explicit Tasks Performed by Selected Indiana Junior High School Principals." Dissertation Abstracts. University Microfilms, Vol.32 No.9 March 1972.

ภาคผนวก

คำสั่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ 119 /2537

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อ
และโครงการวิทยานิพนธ์ของ นายจรินทร์ โกมุตแดง

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นายจรินทร์ โกมุตแดง เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งให้คณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อ และโครงการวิทยานิพนธ์ ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อาจารย์อังฉรา	สืบสินธุ์สกุลไชย	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
ดร.สวัสดิ์	อุดมโกชน์	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม
ดร.มานิต	บุญประเสริฐ	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์

อาจารย์อังฉรา	สืบสินธุ์สกุลไชย	ประธานกรรมการ
ดร.สวัสดิ์	อุดมโกชน์	กรรมการ
ดร.มานิต	บุญประเสริฐ	กรรมการ
อาจารย์ไพรัตน์	ฟักน้อย	กรรมการ
ผศ.ดร.สมพร	ไชยะ	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ.2537

(รศ.ดร.ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำ
ฉบับนี้

ที่ ทม 1504.7/ว. 146

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง

๕๐ ตุลาคม 2537

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน รศ.ดร.ไพศาล หวังพานิช

ด้วยงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือการวิจัยให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายจรินทร์ โกมุตแดง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร”

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.เมธี ปิณฑานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร.3266052-6101 ต่อ 663, 642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ว. 140

สำนักงานบัณฑิตศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง

๕๖ ตุลาคม 2537

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์พงนา ว่องตระกูล

ด้วยงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือการวิจัยให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายจรินทร์ โกมุตแดง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร”

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคณา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.เมรี ปิตันรณานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร.3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504.7/ว. 1 ค

สำนักงานบัณฑิตศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง

๕๐ ตุลาคม 2537

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน รศ.ปรีชา ลิมไทย

ด้วยงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือการวิจัยให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายจรินทร์ โกมุกแดง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร”

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.เมธี ปิณฑานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร.3266052-6101 ต่อ 663, 642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ว. 1 ก ๐

สำนักงานบัณฑิตศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง

๒๐ ตุลาคม 2537

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน รศ.ชูศรี วงศ์ธนะ

ด้วยงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือการวิจัยให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายจรินทร์ โกมุตแดง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร”

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคณา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.เมธี ปิณฑนันทน์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร.3266052-6101 ต่อ 663 , 642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ว. 1 ๒๐

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง

๘๖ ตุลาคม 2537

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์จุฑารัตน์ วีระ

ด้วยงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือการวิจัยให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายจรินทร์ โกมุตแดง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร”

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.เมธี ปิлянphanan)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร.3266052-6101 ต่อ 663, 642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2537

1. นายจรินทร์ โกมุตแดง ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมีอาจารย์อังฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย เป็นผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ดร.สวัสดิ์ อุคมโกชน์ เป็นผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ.2537

(รศ.ดร.มนต์ สัจวรศิลป์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ทม 1504.7/ 1 ๗๕

สำนักงานบัณฑิตศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง

เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

กุมภาพันธ์ 2538

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม

ด้วย นายจรินทร์ โกมุตแดง เป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษาของงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งกำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร”

งานบัณฑิตศึกษาใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออนุมัติให้นักศึกษาได้ทดลองเครื่องมือเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อทราบและหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.เมธี ปีถันธนานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร.3266052-6101 ต่อ 663,642 รับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทรสาร.3269040 อื่น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ ๒๖๖

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕๐ มิถุนายน 2538

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการวิทยานิพนธ์
2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงการวิทยานิพนธ์

ด้วย นายจรินทร์ โกมุตแดง เป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษาของงานบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียงเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร” ซึ่งโครงการ วิจัยดังกล่าวได้รับอนุมัติแล้วเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2537

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออนุมัติให้นักศึกษาได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยใน สถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่านตามที่แนบมานี้

หวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้เป็นอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.เมธี ปิطنานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร.3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายชื่อสถานศึกษาที่ต้องการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยของ

นายจรินทร์ โกมุตแดง

1. โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์ช่างกล ขส.ทบ.
2. โรงเรียนเทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ
3. โรงเรียนเทคโนโลยีบางกะปิ
4. โรงเรียนเทคนิคบูรณพนธ์
5. โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ
6. โรงเรียนกุลสตรีเทคโนโลยี
7. โรงเรียนเทคนิคสังข์วัฒน์
8. โรงเรียนราชเศรษฐีศิลปกรรม
9. โรงเรียนเทคโนโลยีปิ่นมณฑล
10. โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม
11. โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงธน
12. โรงเรียนช่างสำรวจภาษาสุรณีบางแค
13. โรงเรียนเทคนิคพาณิชย์การธนบุรี
14. โรงเรียนเทคโนโลยีหมู่บ้านครู
15. โรงเรียนเทคนิควิทยา
16. โรงเรียนอาชีพเฉลิมศาสน์
17. โรงเรียนเทคโนโลยีสุริยะ
18. โรงเรียนเซนต์จอห์นโพลิเทคนิค
19. โรงเรียนช่างฝีมือปัญญาวิทยา
20. โรงเรียนเซนต์จอห์นเทคโนโลยี
21. โรงเรียนไทยโพลิเทคนิค
22. โรงเรียนไทยโพลิเทคนิคภาคบ้าย
23. โรงเรียนเซนต์จอห์นเทคนิคกรุงเทพ
24. โรงเรียนเทคโนโลยีดุสิต
25. โรงเรียนพนมเทคนิคช่างกลพาณิชย์การ
26. โรงเรียนคอนบอสโก

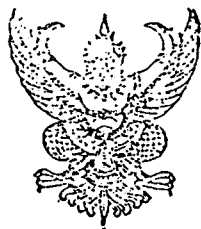
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

-2-

27. โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค
28. โรงเรียนกนกเทคโนโลยี
29. โรงเรียนอินทราชีวศึกษา
30. โรงเรียนเทคนิคพระรามหก
31. โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 1007/

8311

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

25 กรกฎาคม 2538

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ หรือครูในโรงเรียน

ด้วย นายจรินทร์ โถมุทดง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการบริหารอาชีวศึกษา ของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร" มีความประสงค์จะเก็บข้อมูลกับผู้บริหารและครูในโรงเรียนของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

01 ✓

(นางสาวอรรณ สุทรชัย).

ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

กองนโยบายและแผน

โทร. 2828654

โทรสาร 2817112

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้ สำหรับผู้บริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภท
ช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้แก่ ครูใหญ่ และผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ และครูผู้
ปฏิบัติการสอนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ปีการศึกษา

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บ () หน้าคำหรือข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับ
ตัวท่าน ดังต่อไปนี้

1. ท่านปฏิบัติงานในตำแหน่ง
 - () ครู
 - () ครูใหญ่/ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ
2. ประสบการณ์ในการทำงาน
 - () น้อยกว่า 5 ปี
 - () ระหว่าง 5-10 ปี
 - () มากกว่า 10 ปี
3. วุฒิทางการศึกษา
 - () ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - () ปริญญาตรี
 - () สูงกว่าปริญญาตรี
4. ท่านปฏิบัติการสอนในกลุ่มวิชา
 - () วิชาชีพ
 - () วิชาสามัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2

การบริหารงานวิชาการในโรงเรียน

คำชี้แจง

โปรดอ่านแบบสอบถามในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าคำตอบที่กำหนดให้ในตารางขวามือ ข้อใดตรงกับความคิดของท่านมากที่สุด ให้ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางช่องที่ตรงกับคำถามที่ท่านต้องการเพียงช่องเดียว

ตัวอย่าง

- (0) โรงเรียนของท่านได้มีการปฏิบัติในการวางแผนการสอนมากน้อยเพียงใด

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	✓			

คำอธิบายตัวอย่าง

โรงเรียนของท่านได้มีการปฏิบัติทุกครั้ง	ให้เลือก	มากที่สุด
โรงเรียนของท่านได้มีการปฏิบัติเกือบทุกครั้ง	ให้เลือก	มาก
โรงเรียนของท่านได้มีการปฏิบัติเป็นบางครั้ง	ให้เลือก	ปานกลาง
โรงเรียนของท่านได้มีการปฏิบัติเล็กน้อยครั้ง	ให้เลือก	น้อย
โรงเรียนของท่านไม่มีการปฏิบัติเลย	ให้เลือก	น้อยที่สุด

จากตัวอย่างข้างบนแสดงว่าท่านมีความคิดเห็นว่าท่านมีโอกาสนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนการสอนเกือบทุกครั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
กระบวนการบริหารงานวิชาการ					
1. โรงเรียนได้กำหนดนโยบาย หรือวัตถุประสงค์ด้านวิชาการของโรงเรียน ไว้ชัดเจนมากน้อยเพียงใด					
2. ท่านเข้าใจนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของโรงเรียนมากน้อยเพียงใด					
3. โรงเรียนได้จัดรูปโครงสร้างการบริหารงานด้านวิชาการไว้อย่างชัดเจนมากน้อยเพียงใด					
4. ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนงานวิชาการ ของโรงเรียนมากน้อยเพียงใด					
5. โรงเรียนได้กำหนดผู้รับผิดชอบงาน ทางด้านวิชาการ มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด					
6. โรงเรียนของท่าน ได้จัดครูตรงกับวิชาความรู้ ความสามารถ และความถนัดมากน้อยเพียงใด					
7. โรงเรียนได้รายงานความเคลื่อนไหว ทางวิชาการ ให้ครูได้รับทราบมากน้อยเพียงใด					
8. การจัดการการสอนวิชาสามัญ และวิชาภาคปฏิบัติ ในช่วงเวลาเหมาะสมมากน้อยเพียงใด					
9. ช่วงเวลาการสอนในวิชาปฏิบัติ ในโรงฝึกงาน จัดไว้ เหมาะสมมากน้อยเพียงใด					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้					
1. โรงเรียนของท่านจัดหาเอกสารหลักสูตร และการใช้หลักสูตรไว้เพียงพอ สำหรับการปฏิบัติงานของครูมากน้อยเพียงใด					
2. ท่านเข้าใจวัตถุประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตร ที่โรงเรียนใช้อยู่มากน้อยเพียงใด					
3. โรงเรียนได้ชี้แจงหรือแนะนำครูให้ศึกษาหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรก่อนทำการสอนมากน้อยเพียงใด					
4. โรงเรียนได้ดูแลให้ครูสอนเป็นไปตามแนวทางที่หลักสูตร ได้กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด					
5. ครูได้ใช้หลักสูตร และเอกสารการใช้หลักสูตรประกอบการเรียนการสอน มากน้อยเพียงใด					
6. โรงเรียนได้ผลิตเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร สอดคล้องกับภาวะปัจจุบันมากน้อยเพียงใด					
7. ครูได้รับความสะดวกในการใช้บริการเกี่ยวกับเอกสารหลักสูตร มากน้อยเพียงใด					
8. โรงเรียนของท่านได้จัดศูนย์รวมตารางสอนทุกประเภท ให้สามารถตรวจสอบและควบคุมการสอนของครู ได้อย่างรวดเร็วมากน้อยเพียงใด					
9. โรงเรียนได้จัดคู่มือการสอนแต่ละวิชาไว้มากน้อยเพียงใด					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
วัตถุประสงค์การสอนและห้องสมุด					
1. โรงเรียนของท่านจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาหนังสือ เอกสาร วารสาร สำหรับการค้นคว้า วิจัยของครู มากน้อย เพียงใด					
2. ส่งเสริม แนะนำ ให้ครูใช้วัตถุประสงค์การสอน ประกอบการเรียนการสอน มากน้อยเพียงใด					
3. จัดหาวัตถุประสงค์การสอนให้ครูได้ใช้ในโรงเรียนมากน้อยเพียงใด					
4. จัดวัตถุประสงค์การสอนเพื่อการผลิตและเก็บรักษา รวมทั้งให้บริการแก่ครูในโรงเรียน มากน้อยเพียงใด					
5. ตรวจสอบ ดูแลอุปกรณ์ให้ทันสมัยมากน้อยเพียงใด					
6. ส่งเสริมให้ครู และนักเรียน ใช้ห้องสมุดมากน้อยเพียงใด					
7. อำนวยความสะดวกให้แก่ครู และนักเรียน ในการใช้ห้องสมุด มากน้อยเพียงใด					
8. จัดสรรหนังสือ ตำรา และวารสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้เพียงพอกับความต้องการของครูและนักเรียน มากน้อยเพียงใด					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การนิเทศและพัฒนาบุคลากรทางการสอน					
1. ประชุมครูเพื่อดำเนินการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน ก่อนเปิดภาคเรียน มากน้อยเพียงใด					
2. ผู้บริหารออกเยี่ยมเยียน และสังเกต การสอนของครู มากน้อยเพียงใด					
3. ส่งเสริมให้ครูสังเกตการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกัน และต่างโรงเรียน มากน้อยเพียงใด					
4. แนะนำ ส่งเสริม ให้ครูได้รับความรู้ใหม่ ๆ มากน้อยเพียงใด					
5. ส่งเสริมให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อนำความรู้กลับมาใช้ มากน้อยเพียงใด					
6. ส่งเสริมให้ครูมีความก้าวหน้าในทางคุณวุฒิมากน้อยเพียงใด					
7. ส่งเสริมให้ครูมีการค้นคว้าสิ่งแปลกใหม่ ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ ต่อการเรียนการสอน เพียงใด					
8. ได้รับคำแนะนำจากศึกษานิเทศก์มากน้อยเพียงใด					

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
1. ให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างน้อยเพียงใด					
2. กำหนดครูจัดทำโครงการสอนบันทึกการสอนใบงานของภาคปฏิบัติของแต่ละภาคเรียนอย่างน้อยเพียงใด					
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหาและถูกต้องตามหลักสูตรกำหนดไว้ไม่น้อยเพียงใด					
4. โรงเรียนของท่านจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านวิชาการให้นักเรียน มากน้อยเพียงใด					
5. จัดให้นักเรียนได้ฝึกงานที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับเนื้อหาทฤษฎีที่ได้เรียนไปแล้ว มากน้อยเพียงใด					
6. มีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญงานในวิชาชีพมาเป็นวิทยากรเพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียนอย่างน้อยเพียงใด					
7. มีการร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเช่นการดูงาน การฝึกงานอย่างน้อยเพียงใด					
8. โรงเรียนของท่านได้ติดตามผลการปฏิบัติการสอนของครูอย่างสม่ำเสมออย่างน้อยเพียงใด					
9. โรงเรียนได้จัดคู่มือ การสอนแต่ละวิชา ไว้ไม่น้อยเพียงใด					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
กิจกรรมเสริมหลักสูตร					
1. โรงเรียนของท่านจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น นิทรรศการ การแข่งขันกีฬา มากน้อยเพียงใด					
2. โรงเรียนได้มองเห็นความสำคัญ และสนับสนุนกิจกรรม เสริมหลักสูตรของนักเรียนมากน้อยเพียงใด					
3. ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด					
4. นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้น มากน้อยเพียงใด					
5. วิชาชีพที่นักเรียนได้รับในบทเรียนแต่ละสาขาวิชาครูนำมาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด					
6. ครูนำความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมมาใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด					
7. การอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโรงเรียนใช้ประกอบในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากน้อยเพียงใด					
8. กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนมากน้อยเพียงใด					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การวัดผลและประเมินผล					
1. โรงเรียนได้นำระเบียบการวัดผลและประเมินผลมาใช้ในโรงเรียนของท่านมากน้อยเพียงใด					
2. โรงเรียนได้จัดให้มีการอบรมหรือแนะนำในเรื่องการวัดผลและประเมินผลแก่ครูบ่อยครั้งเพียงใด					
3. โรงเรียนให้ครูนำผลการสอบแต่ละวิชามาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงการสอนมากน้อยเพียงใด					
4. โรงเรียนนำผลการประเมินทางวิชาการมาเสนอในที่ประชุมเพื่อวางแผนปรับปรุงในปีการศึกษาใหม่มากน้อยเพียงใด					
5. โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการสร้างข้อสอบที่ดีมากน้อยเพียงใด					
6. โรงเรียนมีการจัดประชุมแนะนำนิเทศการวิเคราะห์ข้อสอบมากน้อยเพียงใด					
7. โรงเรียนส่งเสริมให้มีการสร้างคลังข้อสอบมากน้อยเพียงใด					

ตอนที่ 3

ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน

1. กระบวนการบริหารงานวิชาการ.....

2. หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้.....

3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....

4. วัสดุอุปกรณ์และห้องสมุด.....

5. การนิเทศและการพัฒนานุเคราะห์ทางการสอน.....

6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร.....

7. การวัดผลและประเมินผล.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-ชื่อสกุล	นายจารุกิตต์ โกมุตแดง
วัน เดือน ปีเกิด	1 มกราคม 2492
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2518 ปริญญาการศึกษาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2518 ครูใหญ่โรงเรียนดุสิตศึกษา พ.ศ. 2523 ครูใหญ่โรงเรียนรัตนพาณิชยการ พ.ศ. 2524 กรรมการบริหารโรงเรียนดุสิตพาณิชยการ พ.ศ. 2529 ครูใหญ่โรงเรียนศิลปกรรม พ.ศ. 2531 ครูโรงเรียนโยนออฟอาร์คพาณิชยการ พ.ศ. 2533 ครูโรงเรียนมิตรผลพาณิชยการ พ.ศ. 2537 -ปัจจุบัน ครูโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง	ครูประจำหมวดคณิตศาสตร์ และผู้ช่วยฝ่ายปกครอง ระดับ ชั้นปีที่ 1. โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ